كتاب الدرّة الالفيّة

في

علم العربية

تأليف

الشيخ الامام العالم الفاضل

زين الدين ابى زكريّاء يحيى بن عبد المعطى

ابن عبد النور الزواوىّ

طبع فى مدينة ليبسيج المحميّة سنة ١٣١٧ هجريّة

الموافقة سنة ١٩٠٠ ميلاديّة

كتاب الدرّة الالفيّة

في

علم العربية

تأليف

الشيخ الامام العالم الفاضل

زين الدين ابى زكريّاء يحيى بن عبد المعطى
ابن عبد النور الزواوىّ

طبع فى مدينة ليبسيغ المحميّة سنة ١٣١٧ هجريّة
الموافقة سنة ١٩٠٠ ميلاديّة

بسم الله الرحمن الرحيم

يقول راجي ربّهِ الغفور يحيى بن مُعْطٍ ٱبن[2] عبد النورِ
الحمد لله الذى هدانا بأحْمَدٍ دينًا له ٱرْتضانا
فلم يزلْ ينمى به الاسلامُ حتّى استبانت للهدى[3] اعلامُ
مؤيَّدًا منه بخير الكتبِ وحيًا اليه بلسان عربى
٥ لكونه اشرفَ ما به نُطِقْ كما الرسول خيرُ مخلوقٍ خُلِقْ
صلّى عليه[4] اللّه ثمّ سلّما وآلهِ وصَحْبِه وكرّما[5]
وبعدُ فالعِلْمُ جليلُ القَدْرِ وفى قليله[6] نَفادُ العُمْرِ
فٱبْدَأْ بما هو الأهمُّ فالأهَمْ فالحازِمُ البادِئُ فيما يُسْتَتَمْ
فإنّ[7] مَنْ يُتْقِن بعضَ الفنّ يُضْطَرّ للباقى ولا يَسْتَغْنِى

---

[1] In E folgen auf die Formel بسم الله الرحمن الرحيم noch einige von späterer Hand durchstrichene und jetzt nicht mehr zu lesende Worte; in F lautet der Anfang folgendermassen: بسم الله الرحمن الرحيم ولا حول ولا قوّة الّا بالله. In ABCD fehlt das Bismillâh am Anfang des Grundtextes, wie öfters in Commentaren.

[2] So F; die übrigen Hdschrr. بن ohne ا.

[3] F للهدا.

[4] Bei D am Rande ergänzt.

[5] Die Verse 2—6 in E von irgend einem christlichen Leser durchstrichen, der an dem dem Propheten darin gespendeten Lobe Anstoss nahm.

[6] Bei E durch übergeschriebenes صح als richtig gekennzeichnet; am Rande die Variante يسيره.

[7] BC لأنّ.

١٠ وذا حدا اخوانَ صدقٍ لى على   ان اقتضوا منّى لهم ان اجعلا
ارجوزةً وجيزةً فى النحوِ   عِدّتها الف خلت من حشوِ
لعِلْمهم بأنّ حفظَ النظمِ   وفقُ الذكىّ والبعيدِ[1] الفهمِ
لا سيّما مشطورُ[2] بحرِ الرجزِ   اذا بُنِى على ازدواجٍ مُوجَزِ
اوْ ما يضاهيه من السريعِ   مزدوِجَ الشطورِ[3] كالتصريعِ
١٥ فقلتُ غيرَ آمنٍ من حاسدٍ   او جاهلٍ او عالمٍ معاندِ

باللّه ربّى فى الامور أَعْتَصِمْ

القول فى حدّ الكلام والكَلِمْ

اللَفْظُ ان يُفِدْ هو الكَلامُ   نحو مَضَى[4] القَوْمُ وهُمْ كِرامُ
تأليفه من كَلِمٍ واحدها   كَلِمَةٌ اقسامها احدّها
وهْى ثلث ليس فيها خُلْفُ   الاَسْمُ ثمّ الفِعْلُ ثمّ الحَرْفُ
٢٠ فالاسم ما ابان عن مُسَمَّى   فى الشَخْصِ والمَعْنَى المُسَمَّى عَمَّا
والفعل ما دلّ على زمانِ   ومصدرٍ دلالةَ اقترانِ
والحرف لا يفيد معنى الّا   فى غيره كهَلْ أَتَى[5] المُعَلَّى[6]
فالاسم[7] عَرِّفْه وأَخْبِرْ عنهُ   وثَنِّهِ واَجْمَعْه او نَوِّنْهُ
وَاْجْرُرْهُ او نادِهِ[8] او صَغِّرْهُ   وانْعَتْه او أَنِّثْه او أَضْمِرْهُ[9]

---

1 Bei E im Texte mit übergeschriebenem صح; am Rande die Var. البطى.
2 F darüber معا.   3 E المنظوم; darüber صح.
4 E اتى.   5 C لقى.
6 So E; die übrigen Hdschrr. المعلا.   7 CE والاسم.
8 A وناده واجرره.   9 C Randglosse: او ذكره خ.

٢٥ والفعل بالسين وسَوْفَ عُرِّفا والامر والنهى وقَدْ ان صُرِّفا
والحرف فضلة[1] بلفظ خالِى[2] من علم الاسماء والافعالِ
يجىء إمّا رابطًا او ناقلا او زائدًا مؤكّدًا او عاملا
واشتق الاسم من سَما البَصْرِيّونْ واشتقّه من وَسَم الكوفِيّونْ
والمذهب المقدّم الجلىّ دليله الأُسْماء والسُمَىّ[3]
٣٠ واشتق كوفيّون ايضًا المصدرا[4] من فعله[5] نحو نَظَرْتُ نَظَرا
واشتقّ منه الفعل اهل البَصْرَهْ وذا الذى به تليق النُصْرَهْ
اذ كلّ فرع فيه ما فى الاصلِ وليس فى المصدر ما فى الفعلِ

القول فى الاعراب والبناء

الاصل فى الاعراب للاسماء

وحدّه تغيّر فى الآخرِ بعامل[6] مقدّر او ظاهرِ
٣٥ بالرفع او بالنصب او بالجرِّ[7] كمَرَّ زَيْدٌ راكِبًا بعَمْرِو
والجزم من[8] القابه كلَمْ يَرِمْ وليس فى الاسماء شىء ينجزِمْ
وليس فى الافعال ما ينجرُّ فعُوِّضَتْ جزمًا بها يُقَرُّ

---

1 E فضّلة. 2 CE خال.

3 Die Verse 26—29 folgen in D falscher Bindung der Handschrift zufolge auf Vs. 56.

4 D مصدرا; F im Texte مصدرا, am Rande المصدرا.

5 D فعليهم.

6 AB لعامل; F scheint ursprünglich لعامل gehabt zu haben, was jedoch in بعامل geändert worden ist.

7 A بالرفع او بالجرّ او بالنصب.

8 A فى; F من aus ursprünglichem فى corrigiert.

والحرف مبنىّ بكلّ حالِ   والاصل فى البناء للافعالِ
وحدّه لزوم آخرِ الكَلِمْ   حركةً مّا او[1] سكونًا آلْتُزِمْ
٤٠ كحَيْثُ أَيْنَ أَمْسِ كَمْ فقس تُصِبْ   وعلّة البناء ذكرها يَجِبْ
اعنى فى الاسم وهْو[2] ان يضارعا   الحرفَ او كان اسمَ فعلٍ واقِعا
كمَنْ وإيهٍ ونَزالِ وهَلُمْ   ولفظ غيرِ المتمكّنِ يَعُمْ
فالمُعْرَب[3] الإسم الذى تمكّنا   ثمّ مضارع سيأتى بَيِّنا

القول فى اعراب الاسم الواحدِ

كلّ صحيحٍ بانصراف واردِ

٤٥ فرفعه بضمة تبينُ[4]   ويتبع الحركةَ التنوينُ
والنصب فيه بانفتاح الآخِرِ   والجرّ فيه بانكسارٍ ظاهِرِ
وان يكن آخره معتلّا بالف   نحو الفَتَى وحُبْلَى[5]
سُمِّيَ مقصورًا به تقدَّرُ[6]   الحركات كلّها لا تظهرُ
وان يكن ياءً وكسر قبلهُ   سُمِّيَ منقوصًا لنقص حَلَّهُ
٥٠ نحو الشَّجِى والنصب[7] فيه يظهرُ   والرفع كالجرّ به يقدَّرُ
والياء والواو[8] اذاما كانا   فى اسم حوى قبلهما إسْكانا
او كان مهموزًا كمثل الشاء   والظَّبْيِ[9] والآيِ وكالكِساء
والعَدْوِ والعَدُوِّ والكُرْسِيِّ   جئتَ باعراب لها جلىِّ

---

[1] B im Texte امّا statt ما او; am Rande مّا او خ.
[2] E am Rande وهى صح.   [3] A و statt ف.
[4] A يبين; F ursprünglich تبين, später in يبين geändert.
[5] D وحبلا.   [6] AB يقدّر.   [7] D فالنصب.
[8] ABC والواو والياء.   [9] D والصبى.

وسنّة بالواو رفعًا ان تُضِفْ والياء فى الجرّ وفى النصب الأَلِفْ[1]

٥٥ أَخٌ أَبٌ[2] حَمٌ هَنٌ وفُوهُ ذو المالِ قل ولا[3] يجوز[4] ذوهُ

وكلّ ما لم ينصرف تفتحُهُ جرًّا كإسحاق ويأتى شرحُهُ

وقِفْ على المنصرف المنصوبِ بألف عن نونه مقلوبِ

وفى سواه قف بغير ابدالٌ وٱحْذِفْ من المنقوص ياء الاعلالْ

وان تعرّفه فأثْبِتْه وقِفْ وقف على المقصور حتمًا بالأَلِفْ

٦٠ والرَّوْم والإِشْمام والتَضْعيفُ والنَقْل حالات بها الوقوفُ

القول فى التثنية اللفظيّهْ

الواو للعطف بها مَنْوِيَّهْ

لأنّها اسمان بلفظٍ واحدِ فإن تثنّ خالدًا مع خالِدِ

فى الرفع قلت خالدان بالالِفْ والنون كالتنوين فٱحْذِفْ ان تُضِفْ

والنصب كالجرّ[5] بياء ساكنَهْ وقبلها الفتحة فيها بائنَهْ

٦٥ وكلّ مقصور ثلاثى البِنا فيها برد اصله[6] تعيّنا

فقل بواو عَصَوانِ كالقَنا وقل بياء رَحَيان كالفَتَى[7]

وان يزد[8] فالياء لا تحولُ والياء فى المنقوص لا تزولُ[9]

تقول قاضِيان أَعْلَيانِ وشذّ فى المقصور مِذْرَوانِ

---

[1] B الف. [2] B اب اخ. [3] B فلا. [4] C تجوّزْ.

[5] E hat والجرّ كالنصب; die Reihenfolge ist aber durch ein beigefügtes مؤخّر und مقدّم berichtigt.

[6] D يرد اصلهُ. [7] Bei DE mit ا statt ى. [8] C تزد.

[9] Nach diesem Vers schaltet E ein:

فالياء فى المقصور اعليانِ والياء فى المنقوص قاضيانِ

مثلَ شذوذ قولهم أَلْيانِ[1] فحذفوا[2] التاء كذا[3] خُصْيانِ[4]

٧٠ واردد الى الاصل[5] أَبًا واخوَةْ وفى دَمٍ وبابه لن تثبتَهْ

والهمز ان يزد فواوًا يُبْدَلُ وان يكن اصلًا فهمزًا يُجْعَلُ

تقول فى الاصلىّ قُرّاءانِ بالهمز والمزيدُ حَمْراوانِ

القول فى جمع[6] المذكّر العَلَمْ

والوصف والواحدُ فيه قد سَلِمْ

والعقل شرط فيهما جميعا الاسم ان سلّمتَه مجموعا

٧٥ الحقتَه فى الرفع واوًا سُكِّنَتْ[7] والنصب كالجرّ بياء لُيِّنَتْ[8]

والضمّ قبل الواو كالزَّيْدونا والكسر قبل الياء كالزَّيْدينا

والفتح فى المقصور نائب الالِفْ والنون مفتوح وان تضفْ حُذِفْ

واعربوا كالفرد جمع التكسيرْ وسالمُ التأنيث يتلو[9] التذكيرْ

كخَلَقَ ٱللّٰهُ ٱلسَّمٰوات ٱلْعُلَى[10] وفى السَّمٰواتِ لجرّ[11] مُثِّلا

٨٠ فالنصب[12] كالجرّ وفى الرفع يُضَمّ وفيه تنوين كنون مُلْتَزَمْ[13]

---

1 B خصيان. 2 B اذ حذفوا.

3 A كذى. 4 B اليان.

5 AF الواو; diese Lesart bei C als Var. am Rande.

6 So AC; in den übrigen Hdschrr. mit best. Artikel.

7 E اسكِنتْ. 8 DF بُيِّنَتْ.

9 So BCDE; Randglosse bei E: تِلْوُ خ; A hat مثل, F ebenfalls مثل, aus etwas anderem geändert.

10 Vgl. Kor. XX, 3.

11 So ABD; die übrigen Hdschrr. بجرّ.

12 D كالنصب. 13 A يُلْتَزَمْ.

الا ترى مِنْ عَرَفَاتٍ تُصْرَفُ   مع انّها مؤنّث مُعَرَّفُ[1]

وَتَحْذِف التاءَ[2] التى فى الواحدَهْ   اذا جمعتها لاجل الوارِدَهْ

والف التأنيث ياءً تُبْدَلُ   الّا اذا مُدّتْ فواوًا تُجْعَلُ[3]

فقصرها حُبْلَى وحُبْلَيات   والمدّ صَحْراءُ وصَحْراواتُ

٨٥ ومثل هِنْدٍ جُمْلَ دَعْدٍ تُجْمَعُ[4]   طورًا بتخفيف وطورًا تُتْبَعُ[5]

ومثل جَفْنَةٍ بفتح جُمِعَتْ   كالجَفَنَاتِ والصفات أُسْكِنَتْ

وأُسكِن[6] المعتلّ كالعَوْراتِ   وما حوى التشديد كالشَدّاتِ

ومثل خُطْوَةٍ وسِدْرَةٍ[7] اتَتْ   فى جمعها لغى[8] ثلاث رُوِيَتْ[9]

وشذّ قولهم سُرادِقاتُ   جمع مذكّرٍ وحمّاماتُ

٩٠ مثلَ شذوذ قولهم سِنونا   وأَرَضون وكذا[10] حَرّونا

القول فى ازمنة الافعالِ

الحال والماضى والاستقبالِ

بأَمْس قَدِّرْ ما مضى نحو قَعَدْ   والآن للحاضر والآتى بغَدْ[11]

والحال لا لَفْظَ له به انْفَرَدْ   لكنّ[12] لفظ الحال والآتى اتّحَدْ

---

[1] So sämmtliche Hdschrr. und der Comm. des *Ibn el-Ḥabbâz*. Daneben hat C am Rande:

الا ترى من عرفاتٍ نونتْ (خ)   مع انها معرفة قد انثت

Ebenso hat E bei تصرف die Randglosse نُوِّنت mit übergeschriebenem صح خ und bei مؤنّث معرّف die Randbemerkung معرفة قد أُنِّثتْ, ebenfalls mit übergeschriebenem خ صح. — من عرفات Kor. II, 194.

[2] So BCEF; A وتُحْذَفُ التاءُ; D وتحذف الياء.

[3] A يُجْعَلُ.

[4] BC يجمع; E يُجْمَعُ; A اجتَمَعْ.

[5] CF يُتْبَعُ; A يتّبَعُ.

[6] In E mit übergeschriebenem صح.

[7] B سدرة وخطوة.

[8] So A; die übrigen Hdschrr. لغا.

[9] BD انجلت.

[10] A وكذى.

[11] B كغَدْ.

[12] B لأنّ; diese Lesart auch bei C als Var. am Rande.

وإنّما صيغ للاستقبالِ   الامرُ كٱضْرِبْ وهْو غير حالِ

٩٥ وابن على الفتح المُضِىّ حتّى   يأْتِى الضمير نحو قُمْتُ[1] قُمْنا

والامر كٱضْرِبْ بالسكون يُبْنَى[2]   وٱحْذِفْ عليلًا كٱمْضِ وَٱغْزُ وٱغْنا[3]

والمبهم المعرب للتشبيهِ[4]   بالاسم حرف من أَنَيْتُ فيهِ[5]

نحو أَنا أَضْرِبُ نحْنُ نَضْرِبُ   وأَنْتَ تَضْرِبُ وزَيْدٌ يَضْرِبُ

هٰذا خصوصًا معرب مرتفِعُ   وٱجزِمْه وٱنصبْه[6] بما ستسمعُ

١٠٠ فجَزْمه بلَمْ ولَمّا وأَلَمْ   ولام امر وبلا النهى ٱنْجَزَمْ

وٱجْزِمْ بحرف الشرط وهْو إِنْ وما   ضُمِّنَ معناه فمنه مَنْ وما

ومنه أَىٌّ ومَتَى ومَهْما   وأَيْنَما وحَيْثُما[7] وإِذْما

ومنه أَيّانَ ومنه أَنّى[8]   واجزم جواب الشرط ان لم يُبْنَى[9]

تقول إِنْ تُلْمِمْ بنا نُكْرِمْكا   وأَىَّ شَىْءٍ تُعْطِنا نَشْكُرْكا

١٠٥ واجزم جواب الامر[10] والتمنِّى   والعرضِ والتحضيض ان لم تَبْنِ[11]

---

[1] DE قمن; C am Rande قمن خ.

[2] In BD mit ا statt ى am Ende.

[3] Nach diesem Vers steht in B am Rande:

واحذف حروف العلّة المشهورهْ   اين انت من فعلها مذكورهْ

من أَوّلٍ وأوسطٍ وآخِرِ   اذا غدوتَ آمرًا لأٰخَرِ

تقول عِ وبِعْ ومادِ عمرًا   وضَعْ لربّ العالمين شكرا

[4] E بالتشبيهِ لهُ.

[5] E نائِتُ اوّلهُ; D نايت statt انيت; in B lautet der Vers folgendermassen:

أَمّا المضارعُ فللتشبيه لهُ [sic]   بالاسم حرف من أَنَيْتُ أَوَّلَهُ [sic]

[6] Die beiden letzten Worte bei BE in umgekehrter Reihenfolge.

[7] Die zwei letzten Worte bei BDE in umgekehrter Reihenfolge.

[8] D اذا.   [9] BDE يبنا.

[10] A الشرط; E النهى.

[11] E تَبْن; die übrigen Hdschrr. تَبْنِى.

نحو أَلا تَنْزِلُ فينا تُكْرَمِ   وهٰكذا الجواب للمستفْهِمِ

واحرف التحضيض منها هَلّا   لَوْلا ولَوْما مثلها وأَلّا

ونصبه بأَنْ ولَنْ ثمّ إِذَنْ   واحرفٍ فيها اتى[1] اضمارُ أَنْ

كَيْ لامُ كَيْ لامُ الجُحُودِ حَتّى   والفاءُ والواوُ[2] اذا أُجِبْتَا

١١٠ الامرَ والنهى والاستفهاما   تَجِيُّ لنا فنُولِيَ الإِكْراما

والعرضَ[3] والتحضيض والتمنّيا   نحو أَلَا تَزورُنا فنُعْطِيا

وما أُعيبُ فِعْلَهُ فأَعْذُلَهْ   ولا تَعِبْ فِعْلَ آمْرِءٍ وتَفْعَلَهْ

وسِرْتُ حَتّى أَدْخُلَ البَلْدَةَ[4] أَىْ   سِرْتُ إِلى أَنْ او على[5] تقديرِ كَىْ

وأَوْ كمثل الْزَمْه او يَقْضِيَنى   فأَنْصِبْ[6] بإِلّا أَنْ لمعنى بَيِّنِ[7]

١١٥ وٱرْفَعْ مضارعًا صحيحَ الآخِرِ   مثل[8] يَقومُ[9] بانضمامٍ ظاهِرِ[10]

وانصبْه بالفتح وان تَجْزِمْ[11] سَكَنْ   والرفع فى معتلّه لم يُسْتَبَنْ[12]

والنصب فيه بان الّا فى الالِفْ   وفى انجزامه اخيره حُذِفْ[13]

ثمّ ثبوتُ نونِ يَفْعَلونا[14]   ويَفْعَلان[15] مع تَفْعَلينا

علامةٌ لرفعه المبينِ   واجزمْه وانصبْه بحذف النونِ

---

[1] D اتا.

[2] Die zwei letzten Worte bei E in umgekehrter Reihenfolge.

[3] E والنفى.   [4] A البلد.

[5] A وعلى.   [6] D وانصب.

[7] B معناه الى ان فبالنصب اعْتُنِى. Statt الى ist إِلّا zu lesen wie in C, wo dieselben Worte als Var. am Rande stehen.

[8] A نحو.   [9] E تقول.

[10] B الظاهر, in ظاهر corrigiert.   [11] BC يجزم.

[12] Oder يَسْتَبِنْ; A يُسْتَبَنْ; B يَسْتَبِنْ; E يُسْتَبَنْ.

[13] Dieser Vers in B am Rande ergänzt.

[14] E يَفعلونا; D يفعلونَ.

[15] E ويَفعلان; C وتفعلان.

١٢٠ ونون يَفْعَلَنْ ويَفْعَلَنّا[1] مؤكّد حلّ به ليُبْنَى[2]
ونونُ يَفْعَلْنَ لأنثى جُمِعَتْ يُبْنَى[3] لها بالوقف[4] كيف وَقَعَتْ
وابن اَفْعَلاه وَافْعَليه وَافْعَلوا بالحذف[5] كالمجزوم ذاك يُجْعَلُ[6]

القول فى ذكر حروف الجرِّ

والقسمُ اَعْتَقَبَها فى الذكرِ

مِنْ وإِلَى وفى ورُبَّ وعَلَى وعَنْ وحاشَى وعَدا ثمّ خَلا
١٢٥ والكاف واللام[7] ومُذْ والباء والواو للقسم[8] ثم التاء
ومَعْ وحَتّى ثمّ مُنْذُ تمّتْ لَوْلا على خُلْف وكَيْ فتَمّتْ
مثالُ كَيْ كَيْمَهْ فى الاستخبارِ فما[9] عليها اَحْكُمْ بالانجرارِ
وسيبويه جرّ بعد لَوْلا لَوْلاكَ لَوْلاه رآه اَوْلَى[10]
كقوله[11] كَمْ مَوطِنٍ لَولايا وابن يزيد ردّ هٰذا الرايا
١٣٠ واجرُرْ بحَتّى نحو حتّى مَطْلَعِ وبعد مُذْ ومُنْذُ ان شئت ٱرْفَعِ
تقول ما اَكَلْتُ مُذْ يَوْمانِ ومُنْذُ يَوْمانِ هما ظرفانِ
وان[12] جررتَ فهما حرفانِ حرفا ابتداء غايةِ الزمانِ

---

1 D ويفعلن.   2 BE ليُبْنا ; D ليبن.   3 D يبنا.
4 A فى الوقف ; B بالفعل, am Rande in بالوقف corrigiert.
5 A بالوقف.   6 A تجعل ; B يجعلوا.
7 Die zwei letzten Worte bei BD in umgekehrter Reihenfolge.
8 E im Texte للاقسام; am Rande die Var. للقسم.
9 B ممّا.   10 DE اولا.
11 D فى قوله ; E im Texte كقوله, am Rande لقوله mit übergeschriebenem صح خ.
12 E فان.

هما كمِنْ فى غاية المكانِ تقول فى مِنْ سِرْتُ مِنْ عُمانِ[1]

امّا إِلَى فلانتهاء الغايَهْ مبدؤها[2] مِنْ وإِلَى النهايَهْ

١٣٥ والكاف للتشبيه قد تكونُ اسمًا وحرفًا مثل ما يبينُ

فى قول مَنْ جَمَعَ بين كافَيْنْ وصالِياتٍ كَكَما يُؤَثْفَيْنْ

واللام للتخصيص والتمليكِ كما تقول المالُ للمَليكِ

والباء للالصاق قد تزادُ كما تزاد مِنْ فلا[3] تزادُ[4]

شاهده كَفَى بِهِ شَهِيدًا[5] وما بها[6] مِنْ أَحَد مِنْ زيدا

١٤٠ ورُبَّ للتقليل فى المنكّرِ كرُبَّ ضَيْفٍ طارِقٍ لَيْلًا قُرِى

وبعد وصف الاسم يأتى مظهَرا عاملُ رُبَّ او يكون[7] مضمَرا

ورُبَّ ان كُفّت بما كرُبَّما[8] صارت كمثل إِنّما وعَلَّما[9]

فيقع الفعل والاسم بعدها واضمروا فى الشعر رُبَّ وحدها

وحينما لها دليل باقِى[10] كقوله[11] وقاتِمِ الأَعْماقِ

١٤٥ وفى مَعَ الخُلْفُ فقيل ظرفُ وقيل ان أُسْكِن فهو حرفُ

وعَنْ اذا جرّتَه اسم وعَلَى مِنْ عَنْ يَمِينٍ مِنْ عَلَيْهِ نُقِلا

والتاء فى القسم[12] فرع الواوِ فى اللّه حسبُ[13] لهما التساوِى

والواو فرع الباء[14] ثمّ كثُرا ومعه فعل اليمين أُضْمِرا[15]

---

1 D عمّان. 2 ABD مبدأها.
3 E ولا. 4 A تزداد. 5 Kor. XLVI, 7.
6 ABF به. 7 C ويكون. 8 fehlt bei D.
9 So E im Texte mit übergeschriebenem صح, am Rande die Var. قلّما, D وليتما; die übrigen Hdschrr. وقلّما.
10 CE باق; B ياتى.
11 E im Texte كقولهم; am Rande in كقوله corrigiert.
12 E Im Texte الاقسام, am Rande in القسم corrigiert.
13 E حسبى; am Rande die Var. حسبُ.
14 A الواو. 15 C اظهرا, in اضمرا corrigiert.

ويظهر الفعل مع الباء فقطْ   وينصِب الفعلُ[1] اذا الحرف سَقَطْ

١٥٠ تقول وَٱللّٰهِ واقسمتُ بِهِ   وقد تقول ٱللّٰهَ حالَ نصبِهِ

وقيل هَٰأَللّٰهِ[2] وَآللّٰهِ وجُرْ   اذ ناب ها[3] والهمزُ عن حرف يُجُرْ

وفى أَمانةِ وعَهْدِ اللّٰهِ   الرفعُ والنصبُ[4] بلا اشتباهِ

وفى لَعَمْرُ وأَيْمُنُ[5] الرفع وَجَبْ   وعَمْرَ[6] مصدر بفعله انتَصَبْ

وقيل[7] للّٰه ومُِن رَبّى قَسَمْ   وميمه مكسورة وقد تُضَمْ

١٥٥ والجملةُ التى يجاب القَسَمُ   بها تكون اسميّةً فتَلْتَزِمُ

إِنَّ وقد ادخل قوم لاما   مكانَ إِنَّ أَكَّدَ الكلاما

تقول وَٱللّٰهِ لَزَيْدٌ مُفْضِلُ   وَٱللّٰهِ إِنَّ خالِدًا مُفَضَّلُ

والفعل ان تُجِبْ[8] به تجىءُ بقَدْ   واللام نحو وَالسَما لقد رَشَدْ

وفى المضارع ٱئْتِ باللام وزِدْ   نونًا موكِّدًا عليه تعتمِدْ[9]

١٦٠ شدِّد او خفِّف بالسواء   ومنه ما باللام حسبُ جاءى

وان[10] اتى الجواب منفيًّا بلا   او ما كقولى والسَما ما فَعَلا

فإِنّه يجوز حذف الحرف   اذ امنوا الالباسَ حالَ الحذفِ[11]

كقوله[12] تَٱللّٰهِ تَفْتَؤُ[13] حُذِفْ   لا منه اى لا تفتؤ المعنى عُرِفْ

---

1 D وَيُنْصَبُ الاسمُ; diese Lesart bei EF als Var. am Rande; F daneben die Var. وَيَنْصِبُ الاسمَ.

2 E وقيل ها ٱللّٰه. 3 Fehlt bei B.

4 F النصب والرفع. 5 و fehlt in F.

6 In E mit übergeschriebenem صح; A وعَمْرُ.

7 B وجا; CF وجاء als Var. am Rande.

8 D يجى; F تَجِئْ, am Rande: تُجِبْ خ.

9 BDE يُعْتَمَدْ; in E mit übergeschriebenem صح.

10 E فان. 11 Die Verse 160—162 in B am Rande ergänzt.

12 DE فقوله. 13 Kor. XII, 85.

القول فى بيان غير المنصرف

الصرف فى الاسماء اصل آسْتُحِفْ

١٦ وهْو فى الاسم الامكن الاصلِ[1] يقَعْ   والصرفُ بالتنوين والجرُّ تَبَعْ[2]

والصرف ممنوع من اسم مُشْبِهِ   للفعل من وجهين او من اوجهِ

وهْى فروع تسعة اذا اجتمع   منها فى الاسم اثنان فالصرف امتنَعْ

عدل وتأنيث وجمع أقْصى   وعجمة ووزنُ فعلٍ خُصّا

ونونُ فَعْلانَ المزيد والصفَهْ   واسم مركّب والاسم المعرفَهْ

١٧ فالعدل والتعريف نحوُ عُمَرَا   والوزن والتعريف نحوُ بَذَّرا

وأَحْمَدٍ وتَغْلِبٍ ويَشْكُرا   والوزن والوصف كمثل أَحْمَرا

والوصف والعدل كمثل أُخَرا   ومثل[3] مَثْنَى وثُلاثَ اشتهرا

وعلم أُنّث نحوُ[4] حَمْزَهْ   وزَيْنَبٍ وحَلَبٍ وعَزَّهْ[5]

والف التأنيث نحو سَكْرَى[6]   ونحو حَمْراء ونحو بُشْرَى

١٧ تُعَدّ فرعين فلا ينصرفُ   ما هى فيه نكّروا او عرّفوا

وهٰكذا الجمع العديم المثلِ   فى المفردات ما له من شكلِ

يُعَدّ فرعين فليس ينصرِفْ   نحو مَحاريبَ مَساجِدَ غُرَفْ

ثالثه الالف ثمّ بعدَهْ   حرفان او ثلثة او شدّهْ

وزائدا معرفٍ[7] كعِمْرانْ[8]   ونحو عُثْمانْ[9] ونحو عفّانْ

---

[1] E darüber صح. [2] Dieser Vers bei D am Rande ergänzt.

[3] B ohne و. [4] B. مثل.

[5] CD وعزّه; AE وعَزّة mit übergeschriebenem معا. [6] D سكرا.

[7] AB وزائد معرّف. [8] E كعثمان. [9] E عمران.

١٨٠ وغَطَفَانَ وانصراف حَسّانْ   اذ نونه اصل كذاك[1] تَبّانْ

وزائدا[2] الوصف كمثل سَكْرانْ   مقابلًا سَكْرى[3] كذا[4] اصرِفْ عُرْيانْ

وعلميّةُ الذى تركّبا   كحَضْرَمَوْتَ وكمَعْدِى[6] كَرِبِ

امّا مثال عجمة الاعلامِ   فنحوُ إسْحٰق وإبْراهَا

الّا ثلاثيًّا به قد سُكِّنَا[7]   ثانيه فالصرف كنوحٍ عُيِّن

١٨٥ الّا مؤنّثا كهِنْدَ المعرفَهْ   فذا كهِنْد بعضهم ما صَرَفَهْ

وكلّ ما لم ينصرف منكّرا   لم ينصرف معرّفًا كأَحْمَرَ

وان تعرّفه بلام او تُضِفْ   او نُكِّرَ العلم فهْو منصرِفْ

وما أتاك اسمًا[10] لحىّ او لأَبْ   تصرفه نحو قُرَيْشٍ وعَرَبْ

وان ترد قبيلةً او أُمّا   لم ينصرف كتَغْلِبٍ ولَخْم

١٩٠ كذا[11] اذا اردت بالبلدانِ   تأنيثَ تعريف كمن عُمانِ

لم ينصرف اذ بقعة اردتا   وان اردت موضعًا صرفته

كواسطٍ ودابِقٍ[12] وفَلْجِ   دليلها فى الشعر للمحتجّ

كذاك لا تُصْرَف اسماء[13] السُوَرْ   كهودَ والتأنيثُ فيها يُعْتَبَرْ

ما لم تكن فى نيّة الاضافَهْ   اذ ذاك فاصرفْ ما اقتضى انصرافَهْ

١٩٥ ومثل حاميم وياسين[14] بُنِى   وقيل بل بترك صرفِها[15] اُعْتُنِى

---

[1] E كنون, am Rande in كذاك corrigiert.   [2] ABD وزايد.

[3] B فعلا; C فعلى.   [4] E darüber صح; AC لذا.

[5] B سيفان; dies Wort bei C als Var. am Rande; D سفيان (Schreibfehler).   [6] BCD او statt و.   [7] E سَكَنا.

[8] Der Vers fehlt in B.   [9] E المتصرِّف.

[10] So nach CE; die übrigen Hdschrr. وان اتاك اسم, welche Lesart sich auch bei C als Var. am Rande findet.

[11] D كذى.   [12] In E mit übergeschriebenem صح.

[13] CF تَصْرِفُ اسماء.   [14] E ياسينَ وحاميمَ.

[15] BCDF صرفه.

القول فى الافعال فى التعدّى

وتنتهى لسبعة فى العدّ

اوّلها لم يتجاوز فاعلا | اذ ليس للمفعول ذاك قابلا
كطالَ واحْمَرَّ ومثل ظَرُفا[1] | ومثل راحَ واغْتَدَى وانْصَرَفا[2]
وكلّ فعل رافع فاعلَهُ | ولا يكون الفعل الّا قبلَهُ
٢٠٠ ويستوى الظاهر والضميرُ | والفعل حتمًا وضعه التذكيرُ
وانّما تأنيثه للفاعلِ | تقول قامت دَعْدُ[3] غيرَ فاصلِ
وان[4] فصلت الفعل عن فاعلهِ | لم تجب التاء له فى فعلهِ
وهكذا التخيير فى المؤنّثِ | غير الحقيقىّ فلا تكترثِ
وان يُؤنّث فاعل ضميرُ | فليس فى تأنيثه تخييرُ
٢٠٥ الآخَر[5] التاليه ذو[6] الوصولِ | باحرف الجرّ الى المفعولِ[7]
وهو على ضربين امّا الاوّلُ | فالحرف حتمًا عنه ليس[8] يُفصلُ
والآخر[9] الذى اجازوا فصلهُ | مثاله اشْكُرْ خالدًا واشْكُرْ لهُ
الثالث الناصب مفعولًا فقطْ | وكونه مؤخّرًا لا يُشْتَرَطْ
الّا للبس لو اتى معكوسًا | كما تقول زارَ موسَى عيسَى[10]
٢١٠ وينصب المفعولَ فعل مضمرُ | تقول إيّاكَ وشَيْئًا يُنْكَرُ

---

1 BC شَرُفا; DE خلُقا. 2 DE وانطلقا.
3 F هند. 4 BCDF فان. 5 AD والاخر.
6 B فى; am Rande die Var. ذو.
7 So E; die übrigen Hdschrr. ohne Artikel.
8 Die zwei letzten Worte in CDEF in umgekehrter Reihenfolge.
9 In B ohne و.
10 BE عيسى موسى; D عيسى موسا.

ومثله مَكَّةَ والهِلالا　لمّا رأى الأُهبة والإِهلالا

شَأْنَكَ والحَجَّ اى ٱلْزَمْ شأنكا　أَهْلَكَ واللّيْلَ اى ٱلْحَقْ اهلكا

وهٰكذا[1] كِلَيْهِما وتَمْرا　إيّاكَ إيّاكَ المِراءَ الشّرّا[2]

وٱنْتَهِ خَيْرًا ووَرَاءَ أَوْسَعا　ونَاقَةَ ٱللّٰهِ[3] وكلّ سُبِعا

٢١٥ قد اضمروا أَعْطِ وزِدْنى وٱحْذَرْ[4]　وٱتّقِ وَأْتِ[5] مثل ذاك يُضْمَرْ

ومنه مفعول على المعنى حُمِلْ　أُضْمِر فعله كبيت قد نُقِلْ

قد سالَمَ الحيّاتُ منه القَدَما　الأُفْعُوانَ والشُّجاعَ الشَّجْعَما

الرابع الذى له مفعولُ　ثمّ له لآخَرٍ وصولُ

لكن بحرف الجرّ نحو ٱخْتَرْتُ　وقد أَمَرْتُ وقد ٱسْتَغْفَرْتُ

٢٢٠ يكون ساقطًا ومستبينا　كَٱخْتَارَ مُوسَى قَوْمَهُ سَبْعِينَا[6]

الخامس الناصب مفعولَيْنِ　نحو كَسَوْتُ العَبْدَ حُلّتَيْنِ

وسادس لها ثمانٍ[7] تطلبُ[8]　مبتدأً وخبرًا فتنصبُ[9]

وهْى ظَنَنْتُ معْ حَسِبْتُ خِلْتُ　عَلِمْتُ معْ زَعَمْتُ معْ جَعَلْتُ[10]

وَجَدْتُ مع رَأَيْتُ[11] وهى كلّها　تُلْغَى اخيرةً وقد تُعْمِلها

٢٢٥ وان توسّطت اتى التخييرُ　لٰكنّها[12] اعمالها المشهورُ

وان[13] تقدّمت فأَعْمِلْ مطلقا　ما لم تصادف بعدها معلِّقا

لام ابتداء وحروف الجحدِ　وحرف الاستفهام لا تعدِّ[14]

---

1 AD وهكذى.　2 E اليمرا والنشّرا.　3 Kor. XCI, 13.

4 DEF واحذروا.　5 BCE وائْت.　6 Kor. VII, 154.

7 A تمام.　8 A يطلب.　9 A فينصب.

10 AC علمت مع جعلت مع زعمت; D علمت مع رأيت مع زعمت.

11 C اريت.

12 E لاكنّها mit übergeschriebenem صح.　13 B فان.

14 So DE; in E mit übergeschriebenem صح; die übrigen Hdschrr. تُعَدِّى.

نحو علمتُ مَن تُرَى[1] ابوكا وقد ظننتُ ما هنا اخوكا
وان تصل بها ضمير الشانِ فارفع كِجِلْتُه هنا الزيدانِ
٢٣٠ وان تصل بها ضمير المصدرِ او الزمانِ او مكانٍ مضمرِ
فانّها تنصب مفعولينِ وان[2] تكن رأيت رَأْيَ العينِ[3]
فانّها تنصب مفعولًا فقطْ وفى الجميع فعل قلب يُشْتَرطْ
السابع[4] الذى عليه[5] يُدْخَلُ[6] الهمز او ضُعِّفَ[7] ثمّ يُنْقَلُ
الى ثلثة تقول أَعْلَما القومُ خالدًا أَباكَ الأَكْرَما
٢٣٥ كذا[8] تعدّى[9] لثلثة أَرَى[10] كذاك أَنْبَا وكذاك[11] أَخْبَرا[12]

القول فى تعدية الافعالِ

لسبعة تأتى على التوالى

المصدر المبهم للتأكيدِ[13] مثل بيان النوع والمحدودِ
والكلّ منصوب اذا ما وقعا عليه فعل كطَمِعْتُ طَمَعا
ومن بيان النوع عادَ القَهْقَرَى[14] وٱشْتَمَلَ الصَمّاءَ يَمْشى الخَطَرا
٢٤ وقد ضَرَبْتُهُ أَشَدَّ الضَرْبِ سَوْطَيْنِ او أَلْفًا كهذا الضَرْبِ
والفعل[15] تارةً يكون مضمرا وينصب الذى يكون مصدرا

[1] AE يرى; in BD lautet dieser Vers:
نحو علمت ما هنا اخوكا وقد ظننت من ترى ابوكا
[2] DF فان. [3] A عين ohne Artikel. [4] A والسابع.
[5] Fehlt in D; in B am Rande ergänzt. [6] A يَدْخُلُ.
[7] B شدّد. [8] AD كذى. [9] E يعدّى.
[10] In E mit übergeschriebenem صح. [11] A أَنْبَأَ كذاك.
[12] D خبّرا. [13] A للتوكيد.
[14] So A; die übrigen Hdschrr. mit ا statt ى. [15] AF فالفعل.

تقول خَيْرَ مَقْدَمٍ وسَقْيا ونُعْمَةً ومَرْحَبًا[1] ورَعْيا[2]

ومنه لَبَّيْكَ ووَيْلًا كَيْلا[3] ومنه سُبْحانَ ووَيْلًا عَوْلا

وخَيْبَةً وجَنْدَلًا وبَهْرا وصِبْغَةَ اللّٰهِ[4] وجَدْعًا عَقْرا

٢٤٥ والظرف ظرفان فامّا الاوّلُ فهْو زمان الفعلِ فيه يُفْعَلُ

تقول في المبهم سرتُ دَهْرا وفي الذي يختصّ سرتُ شَهْرا[5]

فمنه[6] ما لم ينصرف مذكّرا معرفةً عُدِلَ اعني سَحَرا

ومنه ما تنكيره قد استمرّ نحو مَساء وصَباح وبَكَرْ

ومنه ما أُنِّثَ وهْو معرفَهْ كغُدْوةٍ وبُكْرةٍ لن تصرفَهْ[7]

٢٥٠ ومنه ما تنقله فتخبرُ عنه وتارةً به تُخَبِّرُ[8]

امّا المكان فالجهات الستُّ مثاله يَمْنَةَ خَلْفَ تَحْتُ

وعكسها فَوْقَ أَمامَ[9] يَسْرَهْ ومثلها ما سأُبِين امرَهْ

منه تُجاه وكذا حِذاءُ ومنه تِلْقاءَ كذا إزاءُ[10]

ودون منها وكذا[11] عِنْدَ ومَعْ فهذه وشبهها انصبْها جُمَعْ

٢٥٥ وهكذا تفعل في المعدودِ كالميل والفرسخ والبريدِ

والظرف قد يدخله البناءُ كمثل من قَبْلُ ومن وراءُ

وفي به تُقَدَّر الظروفُ فهْو اذا نصبتها محذوفُ

ولا يجوز حذف ما يعدِّي من أَمْكُنٍ[12] خُصّت اليها عُدِّي

---

1 Die zwei letzten Worte bei D in umgekehrter Reihenfolge.
2 Dieser Vers in B am Rande; darüber steht: نسخة الشارح.
3 E am Rande: ونَبًّا ويلا mit der Bemerkung: صح اصله.
4 Kor. II, 132. 5 E الشهرا. 6 BG ومنه.
7 Die Vs. 248—249 bei DFG in umgekehrter Reihenfolge.
8 E im Texte قد يُخْبَرُ, was am Rande in تُخْبِر corrigiert ist.
9 Die zwei letzten Worte bei C in umgekehrter Reihenfolge.
10 E وراء. 11 A وكذى. 12 E عن.

كالدار والمسجد والاسواقِ والشأم والمشرق والعراقِ

٢٦٠ والحال هيئة شبيه الوصفِ كجاء زيدٌ خائفًا يَسْتَخْفِى[1]

منصوبة مشتقّة[2] منكورَهْ حال من المعرفة المذكورَهْ

بعد كلام تمّ فهى فضْلَهْ فيها ضمير وتكون جملَهْ

فتلزم[3] الواو وطورًا تُحْذَفُ[4] والحال من عاملها ما يضعُفُ[5]

فلا تقدّمها على تنبيهِ ولا اشارة ولا تشبيهِ

٢٦٥ ولا على ظرف له فيها[6] عَمَلْ وفى سواها ان تقدّمْ لم تُبَلْ

وحال ما نُكِّر قبله تُحَلّْ[7] كقوله[8] لَمَّى موحِشًا طَلَلْ

والحال قد تكون[9] تأكيدًا كما قال هُوَ ٱلْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا[10]

وقد تكون[11] الحال طورًا معرفَهْ فى حكم تنكير ومشتقّ صفَهْ

كقوله[12] أَرْسَلَها العِراكا وجَهْدَهُ ووَحْدَهُ أتاكا

٢٧٠ والاصل فى التمييز تفسير العَدَدْ والكيلِ والوزنِ[13] وممسوحٍ يُحَدْ

بواحد[14] منكور اسم جنسِ مقدّر بمن مُزيل اللبسِ

نحو ثلاثين مَنًا شَرابا ونحو قدر راحةٍ سَحابا

---

[1] B مستخفى.

[2] Die zwei letzten Worte bei D in umgekehrter Reihenfolge.

[3] B ويلزم. [4] B يحذف.

[5] E تحذف. [6] E لها فيه.

[7] A يُحَلّ; BF تَحُلُّ; E يَحُلّْ, darüber صح, am Rande die Var. تحل; G تُحَلُّ.

[8] E كقولهم. [9] B am Rande die Var. تجىء.

[10] Kor. II, 85.

[11] F يكون; E تجىء; dasselbe Wort als Var. in B; C تجىء nebst der Var. تكون.

[12] E كقولهم; am Rande die Var. كقوله.

[13] Die zwei letzten Worte in E in umgekehrter Reihenfolge.

[14] BC und Var. in F بمفرد.

يُنْصَب[1] عن نون وعن تنوينِ وعن اضافة على التبيينِ
مشبَّهٍ[2] بضاربين رُجلا وهكذا[3] مِلْءُ الإناء عَسَلا
٢٧٥ واستعملوه[4] بعد فى افعالِ معمولها يُؤذِن بانتقالِ[5]
تقول منها[6] طابَ زيدٌ نفسا والاصل طابت[7] نفسُ زيدٍ عكسا
ولا تؤخِّرْ[8] عامل التمييزِ وحكموا فى الفعل بالتجويزِ
وما اتى مثلَ الحِسان الأعْبُدا ولم يكن منكّرا موحَّدا
فليس تمييزًا ووجه نصبهِ تشبيهُه لفظًا بمفعول بهِ
٢٨٠ ثمّ الذى[9] سُمّى مفعولًا لهُ يُنْصَب نحو جئْتُ زيدًا تتلَهْ[10]
مقارنًا للفعل فعل الفاعلِ اعمّ منه لا بلفظ العاملِ
بل مصدرًا جواب لِمْ مقدّرا باللام ان لا[11] فيكون مظهرا
وجاء بالتعريف[12] والتنكيرِ يَرْكَبُ كلَّ عاقرٍ جُمْهورِ
مخافةً وزَعَلَ المحْبورِ والهَوْلَ من تَهَوُّلِ الهُبورِ
٢٨٥ ثمّ الذى سُمّى مفعولًا معَهْ تنصبه اذ معَ واوْ موضعَهْ[13]
نحو استوى الماءُ وسطحَ الدارِ وما لزيدٍ وارتِكابَ العارِ
ونحو ما أنْتَ وهذا القَوْلا والرفع فى هذا الاخير أوْلَى[14]

---

[1] B تَنْصِب.   [2] BFG مشبّها.
[3] BCDG تقول لى.   [4] E ها statt ه.
[5] AC بانفصال; C am Rande die Var. بانتقال.   [6] G. منه.
[7] AC طاب; C am Rande die Var. طابت.   [8] C. يوخر.
[9] Var. in C ومصدر سمى.   [10] BD und Var. bei C فضله.
[11] BDG الّا; E أَوْلَا (ى).   [12] D فى التعريف.
[13] Var. am Rande bei C:
ونصب ما سمى مفعولا معه اذ مع ساقط وواو موضعه
Statt des in den Text aufgenommenen Verses hat D Vs. 327.
[14] BDG اولا.

هٰذا مكان ذكر الاستثناء اذ هو عَدّى الفعلَ للاسماء
إلّا هو الاصل وما عداهُ اشياء قد تضمّنت معناهْ[1]
٢٩٠ تقول قام القومُ الّا جعفرا وقد اجازوا النعت فى الذى ترى[2]
وان اتى من بعد حرف النفيِ او حرف الاستفهام او لا النهيِ
وكان الاسم فضلة فان تُصِبْ فعَلى الاستثنا وان تُبْدِلْ تُصِبْ
فى مثل[3] ما فى الدار منهم بَشَرُ يجوز إلّا جَعْفَرًا وجَعْفَرُ[4]
والنصب فى التكرير والتقديمِ والانقطاعِ واجبُ اللزومِ
٢٩٥ ثمّ الذى ضُمِّنَ معنى إلّا يجىء[5] إسْمًا ويجىء[6] فعلا
فالاسم غَيْرٌ وسَواءٌ وسُوَى والفعل حاشى وعَدا ثمّ خَلا[7]
وكلّ مستثنى[8] بالاسم جُرّهْ وانصبْ سواء مَدَّه وقَصْرَهْ
وغير كاسم بعد الّا تُعْرِبُهْ فصِفْ به طورًا وطورًا تنصبُهْ
وعند سيبويه حاشى تخفِضُ ومَنْ سواه الجرَّ لا يعترِضُ
٣٠٠ وان اتت ما معْ خلا ومعْ عدا فنصبُ مستثناهما فَرْض بَدا

القول فيما لم يُسَمَّ فاعِلُهْ

قد يحذِف الفاعلَ لفظًا جاهِلُهْ

او عالِمٌ فى حذفه له غَرَضْ اذ ذاك فى المفعول رفعٌ مفترَضْ
وفعله يُضمّ منه الاوّلُ[9] وكسرُ ما قبل الاخير يُجْعلُ

---

[1] G هى, عداها, معناها statt هو, عداه, معناه.
[2] ABDE ترا. [3] G نحو. [4] B او statt و.
[5] BCG يجيك. [6] B ويجيك.
[7] A حاشا وخلا ثم عدا. [8] B مستثنا. [9] A اوّل.

فى كلّ ماضٍ صحّ نحو ضُرِبا   وافتحه فى الآتى وقل لن يُضْرَبا[1]

٣٠٥ وان يكن اوسطه عليلا   فاكسرْ به الاوّلَ نحو قيلا

وقد يُشَمّ الضمُّ فى اوّلهِ   ثمّ الذى ينوب عن فاعلهِ

يكون مفعولًا كغِيضَ ٱلْمَاء   وَقُضِىَ ٱلْأَمْرُ[2] ويُشْفَى الداء

واحرف الجرّ مع المجرورِ   تُرْفَع موضعًا على التقديرِ

كمُرَّ بى وسيرَ بى[3] وقد بُنِى   فعلُ المفاعيل لظرف الزمنِ

٣١٠ وللمكان والمصادرِ الأُوَلْ   والاختصاصُ شرط كلّها شمِلْ

لفقدِ مفعولٍ به صريحِ   تقام هذه مع الترجيحِ

فالاسبق المجرور والمصادرُ   ثمّ الزمان والمكان آخِرْ[4]

فان[5] تقل سيرَ[6] بزيد سَيْرا   يومين فرسخين كان خَيْرا

وان[7] رفعتَ واحدًا فالباقى   ينصبه الفعلُ على[8] استحقاقِ

٣١٥ وحالُ ذا المفعول حالُ الفاعلِ   فى الرفع والترتيب[9] فى الاوائلِ

مسئلة بها امتحان النَشأَةْ   أُعْطِىَ بالمُعْطَى به أَلْفٌ مِائَةْ

وكُسِىَ المَكْسُوُّ فَرْوًا جُبَّةْ   ونُقِصَ الموزونُ أَلْفًا[10] حَبَّةْ

---

1 CEG اضربا.

2 Kor. XI, 46; قضى الامر, ausserdem Kor. II, 206; VI, 8, 58; XII, 41; XIV, 26; XIX, 40.

3 BCE وقيل لى.

4 Die Verse 311—312 fehlen in B und sind bei A am Rande ergänzt. In D stehen sie unmittelbar nach Vs. 308.

5 E وان.   6 AC سرت.   7 B فان.

8 G بلا.   9 A فى الترتيب.

10 In E mit übergeschriebenem صح.

القول فى التعريف والتنكير

تنكير الاسم الاصل كالتذكير

الا ترى عموم شىء اوّلْ وكان قبل زيدٍ اسمًا رَجُلْ
٣٢٠ وكلّ[1] ما يقبل رُبَّ او أَلْ او كَمْ مضافةً عليه تُدْخَلْ[2]
او مِنْ للاستغراق او كُلًّا لهُ فانّه منكّر مثّلهُ
رُبَّ غلامٍ قد ملكتُ او كَمِ وكُلّ عَبْدٍ ما له من دِرْهَمِ
انّما المعارف خمس تُذْكَرُ اوّلها الاعلام ثمّ المضمَرُ
والمبهم المخصوص والمعرَّفُ باللام والمضاف لاسم يُعْرَفُ
٣٢٥ فالعلم الموضوع للاناسِى[3] يكون مثله لغير الناسِ
ممّا يلابسونه كالنَعَمِ كأَعْوَجٍ ولاحِقٍ[4] وشَدْقَمِ
ثمّ الذى فى الناس منه مُفْرَدُ مرتجل مثاله مُحَمَّدُ[5]
وضِدّه المنقول نحو الفَضْلِ وأَسَدٍ ونقلوا عن فعلِ
نحو يَزيدَ واتى عن امرِ كإِصْمِتٍ[6] وأَطْرِقَا فى الشعرِ
٣٣٠ ومنركّبٌ كمَعْدِى كَرِبا وجملة محكيّة لن تُعْرَبا
كشابَ قَرْناها وذَرّى[7] حَبّا ومنه بيت[8] قد نَمَتْه الأُدْبا
نُبِّئْتُ أَخْوالى بَنِى يَزيدُ ظُلْمًا علينا لهُمُ فَديدُ
والمضمر الذى له مفسِّرُ مقدَّم او بعده مؤَخَّرُ

---

[1] H فكل. [2] CEG تَدْخُل.
[3] E للاجناس; H للاناس. [4] BCGH كلاحق واعوج.
[5] H عُمَرُ; darunter محمّد. [6] E كأُصمُتِ.
[7] So nach EH; die übrigen Hdschrr. وذرّا.
[8] E منه بُيَيْت.

او بسياق القول او حضورِ   او كان معلومًا بلا تفسيرِ

٣٣٥ امّا الذى قُدِّم ما يفسِّرُهْ   فنحو زيد جاء عمرًا خبرُهْ

امّا الذى من بعده التفسيرُ   فنحو نِعْمَ رجلًا جريرُ

وبئس عبدًا قد ملكتُ رِقَّهُ   ورُبَّه عبدًا اردتُ عِتْقَهُ

ومنه ما تفسيره بجملَهْ   وهْو ضمير الشأن حلّ قبلَهْ

موقعه فى الابتدا وإنّا   وباب كانَ مع باب ظَنّا

٣٤٠ كقوله جلّ هُوَ ٱللّٰهُ أَحَدْ[1]   ومنه ما فُسِّر باسم انفرَدْ

وذاك فى عطف عوامل على   عواملٍ تَنازَعُ اسمًا انجلَى[2]

كمثل زارَنى وزُرْتُ عَمْرا   ومنه[3] آتُونِىَ أُفْرِغْ قِطْرَا[4]

وسيبويه يُعْمِل الاخيرا   فى ظاهر ويجعل الضميرا[5]

فى اسبق الفعلين وهْو أَوْلَى   وعكس الكوفىّ هذا القولا

٣٤٥ يشهد هَاؤُمُ ٱقْرَؤُا كِتَابِيَهْ[6]   لسيبويه واللغاتُ العاليَهْ

امّا سياق القول فهْو مثلُ   بَلْ هُوَ شَرٌّ[7] والمراد البُخْلُ

امّا الذى فسّره الحضورُ   فنحو أَنْتَ وأَنا الضميرُ

امّا الذى تفسيره فى النفسِ   حَتّى[8] تَوَارَتْ[9] فيه ذكر الشمسِ

وكلّ[10] مضمر فحكمه البنا   مفصوله فى الرفع نَحْنُ وأَنا

٣٥٠ وأنتَ أَنْتِ أنتما أنتنّا   أنْتُمْ هُوَهْ هِيَهْ[11] هُما هُمْ[12] هُنّا

---

1 Kor. CXII, 1.   2 BG انجلا.

3 BCDEH ومثل.   4 Kor. XVIII, 95.

5 C التقديرا; D الطميرا.   6 Kor. LXIX, 19.

7 Kor. III, 175.   8 A نحو.

9 Kor. XXXVIII, 31.   10 E فكلّ.

11 CDE هو هى, wonach انتُمْ هُو هِىَ هُمَا zu lesen wäre.

12 E هم هما, durch مو und مقدم in هما هم corrigiert.

والفصل بين المبتدا والخبرِ ان عُرِّفا[1] اختُصّ[2] بهٰذا المضمرِ
يجيء فى كانَ وباب إنّا وباب ما ايضًا وباب ظَنّا[3]
كمثل إِنَّهُ هُوَ ٱلْغَفُورُ[4] فهُو فصل زائد ضميرْ
وان وصلتَه بفعل قلتا قُمْتُ وقُمْنا قُمْتِ قومى[5] قُمْتنا
٣٥٥ وقُمْتُما وقُمْتُمُ[6] قُمْتُنّا قاما وقامَتا وقاموا قُمْنا
واللفظ بالمنصوب ان فصلتَهُ إيّاىَ إيّانا ومن[7] خاطبتَهُ
إيّاكَ إيّاكِ وقل إيّاكُما إيّاكُمُ إيّاهُمُ إيّاهُما
إيّاهُ إيّاها وإيّاهُنّا جمع الاناث مثل إيّاكُنّا
وان تصل بالفعل قلت صَدَّنى والنون واقٍ وكذاك إنّنى
٣٦٠ وصَدَّنا وصَدَّهُ[8] وصَدَّكا وثنّ واجمعْ وكذاك إنّكا[9]
وقس[10] فكلّ[11] ما بَقِى مفهومُ وهٰكذا مَغيبه معلومُ
والمضمر المجرور حتمًا يتّصِلْ بالاسم او بالحرف ليس ينفصِلْ
نحو غلامى لى على ما قُدِمّا وأَشرعُ الآن أُبين المبهما
فالمبهم[12] الموصول[13] والاشارَهْ شرطتُ فى كليهما اختصارَهْ
٣٦٥ وذٰلك الموصول يحتاج صِلَهْ بجملة فيها ضمير عاد لَهْ

---

[1] BD عرف. [2] E اُخْتُصّا mit übergeschriebenem صح.
[3] D ضنّا. [4] Kor. XII, 99; XXVIII, 15; XXXIX, 54.
[5] A قامَ قُمْتِ; am Rande صح قومى.
[6] Die zwei letzten Worte bei E in umgekehrter Reihenfolge.
[7] BCH وان. [8] CH وانّنا.
[9] E وإنّنا وانّه وانّكا. Nach diesem Verse schalten BCEF ein:
وصدّه صدّهما وصدّهُمُ وإنّه إنّهما وإنّهُمُ
[10] BC فقس. [11] H وكل.
[12] BC والمبهم. [13] B المخصوص.

وهْى تكون خبريّة يَصِحّْ | الصدق والتكذيب فيها مُتّضِحْ[1]
نحو ٱلّذى قام ومثله ٱلّتى | ومَنْ وما والجمع والتثنيةِ
نحو ٱللّذَيْنِ[2] وٱلّذِينَ[3] وٱلأُلَى[4] | وٱللّاء وٱللّاتى وذو قد نُقِلا
عن طَيّء فى ذو حفَرْتُ شاهدُ | كذا[5] الأُلَى[4] فى الشعر ايضًا واردُ
٣٧٠ وذا التى[6] معْ ما فقل ما ذا ترى[7] | معناه ما الذى ترى[8] مستخبرا
وأَىٌّ الموصول واللام التى | توصل كالمعطىَ به بالصفةِ
ومنه باب اسمه الاخبارُ | بأَلْ[9] وبالذى كما تختارُ
وذاك أن يقال كيف تخبرُ | عن ذا بأَلْ وبالذى[10] فتنظرُ
إن كان عامل له تصرّفا | وكان ممّا جاز ان يعرّفا
٣٧٥ وكان ممّا جاز ان تضمرهُ | وان تعيد للذى مضمرهُ
فانقلْ لآخِر الكلام الاسما | واجعلْ مكانه ضميرًا حتما
وأْتِ[11] بأَلْ وبالذى[12] ابتداء | خبرُه ما فى الاخير جاء
نحو الذى يقوم منّا عمرُو[13] | والضارب الغلام منّا بَكْرُ
ففى يقوم مضمرُ الذى استتَرْ | كذاك فى الضارب ذِكْرٌ ما ظهَرْ
٣٨٠ وثنِّ واجمعْ ثمّ انثْ مُخْبِرا | بشرط ان يأتِى الكلام خَبَرا[14]

---

1 D يتضح.
2 BDH اللذان; C الذان; F الذَيْن.
3 H واللذين; die zwei letzten Worte in E in umgekehrter Reihenfolge.
4 BDH الاولى. 5 H كذى.
6 So ACF; die übrigen Hdschrr. الذى.
7 D ترا. 8 BD ترا.
9 In E mit übergeschriebenem صح. 10 B او statt و.
11 EH وايت. 12 B او statt و.
13 B فمثله الذى يقوم عمرو.
14 B واجر على حكم القياس ظهرا; die Lesart des Textes daneben als Var. Die Vs. 377—380 bei B am Rande ergänzt.

وتُدْخل[1] الفاء اذا وصلتها[2] بالفعل او ظرف كما ادخلتها

فى خبر الموصوف ايضًا بهما اذ[3] شُبّها بالشرط حيث أُبْهِما

نحو الذى يُعْطِى فجاوِزْ[4] عنهُ وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنْهُ[5]

امّا الاشارات ففيها رُتَبُ فى القُرْب والبُعْد كما ترتّبُ

٣٨٥ هٰذا يليه ذاكَ ثمّ ذٰلكا هاتا[6] تليها[7] تيكَ ثمّ تالِكا[8]

هذانِ ثمّ ذانِ ثمّ ذانِكا هاتانِ ثمّ تانِ ثمّ تانِكا

وهٰؤُلاء وأُولَى[9] أُولائِكا وفى المخاطبة قل مِنْ[10] ذٰلِكا

كيف ترى ذاكَ الفَتَى يا سَعْدُ وكيف ذٰلِكِ الفتى يا دَعْدُ[11]

وكيف ذاكُمْ الفتى يا فِتْيَتِى وكيف ذاكُنَّ الفتى يا نِسْوَتِى

٣٩٠ فذا وتا اسم[12] من له اشرتا والكاف حرف من له خاطبتا

ثمّ[13] المعرّف[14] بلام المعرِفَهْ فمنه تعريف لجنس وصِفَهْ

ومنه تعريف لمعهود سَبَقْ فهْو بذا مثل الضمير بل أَحَقّْ

نحو اتى عبد فقال العبدُ الاوّلُ الثانى فبان العهدُ

وتلزم اللامُ كلام الآنا واللّه والذين والزُّبانا

٣٩٥ وقد تزاد مثل لام النَّسْرِ[15] وقوله[16] باعَدَ أُمَّ العَمْرِو[17]

---

1 B ودخُل. 2 B اوصلتها. 3 A و statt اذ.

4 E تعُطَى فتجاز, am Rande in أَعْطَى فتجاوِزْ corrigiert.

5 Kor. XVI, 55. 6 B هاتى. 7 BH يليها.

8 Die letzte Hälfte dieses Verses und die erste des folgenden fehlen bei E.

9 A والا; CDEH واولا; F والى.

10 In E mit übergeschriebenem صح. 11 H يا هند.

12 E اسما. 13 In E am Rande in أَمّا corrigiert.

14 In E mit übergeschriebenem صح.

15 E im Texte البِشْر mit übergeschriebenem صح; am Rande النسر als Var.

16 E ومثله. 17 BCDEH ohne و.

ثمّ الاضافة التى تعرّف الاسم فالمَحْضة[1] وهْى تُعْرَفُ
بأنّها اضافة مقدَّرَهْ بلام تخصيص[2] كعبد حَيْدَرَهْ
وتارةً قُدِّر من فى المَحْضَهْ كخاتمِ الفِضّةِ اى من فِضّهْ
وغيرُ محضة بدون[3] قُدِّرا فلم تعرّفه كما لو ظهرا
٤٠٠ منه اسم فاعل أُرِيدَ الحالُ فيه[4] مضافًا او الاستقبالُ[5]
كضاربِ العبدِ وكاسى زيدِ دليله غَيْرَ مُحِلِّى ٱلصَّيْدِ[6]
ومثل ذاك كاشفاتُ ضُرِّهِ[7] وقد رُوِى كذا[8] مُتِمُّ نُورِهِ[9]
والحقوا بذاك عن تشبيهِ مُشْبِهه كحَسَنى[10] الوجوهِ
وأَفْعَلُ التفضيلِ ان اضيفا لم يُعْطَ من مضافه التعريفا
٤٠٥ كذاك قولهم صلاةُ[11] الأُولَى ومَسْجِدُ الجامِعِ حيث قيلا
والاوّل المضاف أَعْرِبْه بما يقضى له العاملُ كيف حَكَما
وجرّ ما تضيفه اليهِ والحذف يطرا[12] مثله عليهِ

القول فى توابع الكَلِمِ الأُوَلْ

نعتٌ وتأكيدٌ وعطفٌ وبَدَلْ

فالنعت[13] مشتقّ يُبين الأَسْما او[14] ما حوى معنى اشتقاق حُكْما
٤١٠ والنعت كالمنعوت فى الاعرابِ كذاك فى الاربعة الابوابِ

---

1 H و statt ف. 2 C Var. am Rande: بلام تعريف.
3 AEF لنون. 4 H به.
5 E im Texte اريدُ الحالَا und الاستقبالا, am Rande in الحالُ und الاستقبالُ corrigiert. 6 Kor. V, 1.
7 Kor. XXXIX, 39. 8 H ايضا. 9 Kor. LXI, 8.
10 AH كتحسن; E كالحسنى nebst der Var. كتحسنى; BD به كمثل حسن الوجوه; letztere Lesart auch bei C als Var. am Rande.
11 CF صلوة. 12 CF يطرى. 13 B والنعت. 14 H و.

والنعت كالمنعوت فى التذكيرِ وضدِّه كذاك فى التنكيرِ
وضدِّه والجمعِ والافرادِ والضدُّ اغنانى عن التعدادِ
والنعت منه حِلْيةٌ ونَسَبُ[1] ومنه ما هو عِلاجٌ يُنْصِبُ
ومنه صنعةٌ وفعل النفسِ غيرُ العلاجِ[2] رافعٌ للّبسِ
٤١٥ كزيدٍ العالِمِ والمُصَلِّى وهندٍ الفارِكِ ذات الدَّلِّ
وعمروٍ[3] العلّامةِ المَكِّىِّ ورجلٍ أَخْرَقَ أَسْوَدِىِّ[4]
وكلُّ مضمرٍ فلم يُنْعَتْ ولَمْ يُنْعت به شىءٌ ويُنْعت العَلَمْ
بكلّ ما[5] بقِى من المعارفِ[6] امّا الاشارات[7] فنعتها خَفِى
لانّه[8] اسم جامدٌ كالرَّجُلِ معرَّفٌ بالـلام كالممثَّلِ
٤٢٠ ثمّ المعرّف بلامٍ وَصْفُهُ بمثله او[9] ما له تضيفُهُ[10]
ثمّ المضاف صف به وصِفْهُ فالنعت[11] قد ابنتُه[12] فاعرِفْهُ
وهاكَ فى التأكيد حدًّا يجمعُهْ تحقيق معنى[13] عند شخص يسمعُهْ[14]
كجاء زيدٌ عينُه او[15] نفسهُ كُرِّرَ[16] معنى ليزول لبسهُ
وثنّ واجمع ثمّ فى الاحاطَهْ قل كلّه واعرفْ لذا[17] اشتراطَهْ

---

1 DEFH والنعت حلية ومنه نسب; so auch in B, wo jedoch و vor منه fehlt.

2 BCH علاج. 3 A وعُمَرَ; BDH وعمر.

4 E أَخْوَذِىّ, am Rande in اسودىّ corrigiert.

5 In E mit übergeschriebenem صح.

6 CH بما بقى من المعارف اعرف.

7 H الاشارة. 8 DF لانها. 9 C و statt او.

10 Die letzte Hälfte dieses Verses und die erste des folgenden fehlen in B.

11 D و statt ف. 12 CE اثبتّه.

13 B معنًا. 14 BF تُسْمِعُهُ.

15 AE و; F ursprünglich او, in و geändert.

16 H كَرَّرَ. 17 B كذا.

٤٢٥ وهْىَ[1] التجزّى بخلاف الاوّلْ   وجاء بعدَ كلّه المُثّلْ

أَجْمَعُ أَكْتَعُ يليه أَبْصَعُ   أَبْتَعُ والكلّ[2] لكلّ يتبعُ

كمثل ما ورد فى القرآنِ   والنفس والعين مقدّمانِ

كذاك فى نفسيهما عينيهما   وما لِما ثُنِّى سِوى كليهما

والجمع أَجْمَعونَ أَكْتَعونا   وبعدُ أَبْصَعونَ[3] أَبْتَعونا

٤٣٠ وقل[4] رأيتُ دارَه جَمْعاء   كَتْعاء بَصْعاء وقل بَتْعاء[5]

وقل لانثى جُمَعْ اذ تُجْمَعُ[6]   والنكرات لم تؤكّدْ جُمَعُ

والقطع والعطف اذا اكّدتا   امتنعا والنعت ان كرّرتا

اجزتَ فى الذى جعلت وصفا   اتباعَه وقطعَه والعطفا

والعطف عطفان بيان ونَسَقْ   عطف البيان شبْه[7] نعت قد سَبَقْ

٤٣٥ لُكنّه ليس بمشتقّ ولا   فى حكم مشتقّ فضاهى[8] البدلا

اكثر ما يكون بالاعلامِ   وبالكُنَى[9] كراهة الابهامِ[10]

شاهده يا نَصْرُ نَصْرٌ نَصْرا   والتارِكِ البَكْرِيِّ بِشْرٍ[11] جَرّا[12]

والنسق الحمل على المعطوفِ   عليه معطوفًا بذى الحروفِ

الواو للجمع بلا ترتيبِ   والفاء للترتيب والتعقيبِ[13]

٤٤٠ وثُمَّ للمُهْلة أمّا حتّى   فمثل[14] صمتُ الدهر حتّى السَبْتا

---

[1] H وهو. [2] E فالكلّ [3] BCDFH وبعدَ ابصعين.
[4] ABD وقد. [5] C بتعاء وقل بصعاء. [6] H اذ اجتمع.
[7] So AEF; die übrigen Hdschrr. مثل.
[8] BDE فضاها. [9] E فى الاعلام وفى الكنى.
[10] Die Verse 435—436 in B in umgekehrter Reihenfolge, was jedoch durch موخر und مقدم verbessert worden ist.
[11] C منا. [12] Der Vers fehlt in B.
[13] H للتعقيب والترتيب.
[14] BCDH فنحو.

ويستوى التعريف والتنكيرُ   وفى الذى تشتقّه ضميرُ[1]

تقول رَبِّى ٱللّٰهُ وَٱللّٰهُ أَحَدْ[2]   والنَضْرُ خَوّاف[3] وخالد أَسَدْ

وتارةً اخرى يكون الخبرُ   ظرفًا وجملةً وفيها مضمرُ

٤٧ واحرف الجرّ مع المجرورِ   كالظرف فى الاخبار والتقديرِ[4]

والظرف للزمان[5] اخبرْ عن حَدَثْ   به ولا تخبرْ به عن الجُثَثْ[6]

وربّما سدّ مسدّ الخبرِ   للمبتدا حالٌ كقول المخبِرِ

أَخْطَبُ ما يكون عمرٌو قائِما   ومثله ضَرْبِى زيدًا قائِما[7]

والمضمر العائد إمّا غائبُ   او متكلّم او المخاطبُ

٤٨ تمثيل ذاك فى الخطاب بُيِّنا   فى أَنا أَنْتَ القائِلى[8] أَنْتَ أَنا

وقد يجىء المبتدا مؤخّرا   وقبله الذى به قد أُخْبِرا

نحو على التَمْرة زُبْد مثلُها   وكيف زيد ولخالد لُها

وتارةً يستوجب التصدّرا   ان يعتمد او عُرِّفا او نُكِّرا

او مخبرًا عنه بفعل أُخِّرا   وقد تكون[9] تارةً مخبَّرا

٤٨ وتارةً يجوز حذف المبتدا   والحذف فى الخبر ايضًا وردا

فى قوله صَبْرٌ جَمِيلٌ[10] قدّرا   مبتدأً قومٌ وقومٌ خبرا

فى مثل كلّ رجل وضَيْعَتَهْ   تَحْذِف مقرونان لستَ تُثْبِتُهْ

وان[11] اتى الخبر[12] وهو جُمْلَةْ   فعليّة فيها ضمير فَضْلَهْ

---

1 A الضمير.   2 Kor. XL, 29 und CXII, 1.

3 A جَوّاب; D خوّاب.

4 Dieser Vers bei E zwischen Vs. 478 und 479.

5 AE فى الزمان.

5 Der Vers in A am Rande ergänzt.   7 B قائما.

8 E الضاربى; H im Texte العامل, im Comm. aber القابلى.

9 AH يكون.   10 Kor. XII, 18, 83.

11 E فان.   12 D الجواب.

يعود للمبتدإ المقدّمِ كمثل زيدٌ زرتُه للكَرَمِ

٤٩٠ فأْتِ[1] لنصبه بفعل مضمرٍ من جنس ذا الفعل الاخير المظهرِ[2]

وان تعدّى للضمير فعلُهُ بحرف جرّ فهْو ايضًا مثلُهُ

ينصبه فعل بمعنىً ما ظَهَرْ والرفع أَوْلى فيه والفعل خبَرْ

وان اتى الشرط او التحضيضُ من قبلُ فالنصب هو المفروضُ

كمثل هلّا خالدًا اعطيتَهُ وإنّ سعيدًا زرتَه ارضيتَهُ[3]

٤٩٥ وان اتت همزة الاستفهامِ او حرفُ نفيٍ اوّل الكلامِ

او كان امر فى مكانِ الخبرِ او قبله منصوبُ فعلٍ[4] مضمرِ[5]

كمثل زيدًا أَضْرِبَنّ عبدَهُ وجعفرًا لا تُخْلِفَنّ وعدَهُ

او قبل الاسم جملة فعليّهْ كعِبْتُهُ والنَضْرَ عِبْتُ زِيَّهْ

فالنصبُ فى جميع هذا أَجْوَدُ والرفع ايضًا عربىّ جَيِّدُ

القول فيما يرفع الاسماء

٥٠٠ وينصِب الأخبارَ حيث جاء[6]

من ذاك افعال ومنه[7] حرفُ والحرف فى اللغات فيه[8] الخلفُ[9]

وجملة الافعال كانَ أَضْحَى أَصْبَحَ ظَلَّ صارَ باتَ أَمْسَى

لَيْسَ وما زالَ وما آنْفَكَّ وما فَتِئَ ما بَرِحَ ما دامَ وما

صرّفتَه منها تقول كانا زيدٌ[10] شجاعًا لم يكن جبانا

---

[1] E فائْتِ.

[2] A im Texte المضمر, am Rande in المظهر corrigiert; H المضمر.

[3] A زرتُه ارضيتُه. [4] E نصبُ بفعل. [5] H يضمر.

[6] E schreibt الاسماءا und جاءا. [7] E ومنها.

[8] D فيه فى اللغات. [9] H الحذف. [10] A عمرو.

والعطف فى يا زيدُ والضَّحّاكُ   فى الرفع والنصب له اشتراكُ

وارفعْ[1] او انصبْ[2] يا تميمُ جُمَعُ   وكلّكمْ وكلّهمْ لا يُرْفَعُ

وان ندبتَ من تنادى قلتا   وا زيدُ وا عمرُو وان اردتا

٦٦٥ جئتَ بيا فقلتَ[3] يا سَعيداهْ   وفى المضاف يا عُبَيْدَ ٱللّهاهْ[4]

وتُلْحِق اللامَ[5] اذا استغثْتنا   بمَنْ تناديه اذا دُهِمْتنا

تقول يا لَجعفرٍ لِعمرٍو[6]   ويا لَخالدٍ لِهذا[7] الامرِ

ولامُ مَنْ به استغثْتَ تفتَحُهْ   اذ المنادى[8] كالضمير يفتَحُهْ[9]

وما عداه لامُه مكسورْ   ان لم يكن مكانه ضميرْ

٦٧٠ ثمّ اذا زاد المنادى[8] العلمُ   على ثلثة فقد يرخَّمُ

فمنه[10] ما يُحْذَف منه حرفُ[11]   ومنْهُ مَا فيه تَوالَى الحذفُ

فمن يقل يا حارِ بالكسر يقُلْ   بالواو يا ثَمُو[12] ومن يضمم يُعِلّ[13]

فهْو يقول يا ثَمِى فيبدِلُ   الواوَ ياءً وكذاك يَفعلُ[14]

فى كلّ ما أدّى الى الاعلالِ   بالقلب او بالهمز[15] او ابدالِ

٦٧٥ لانّ من يقول يا حارُ[16] وضَمْ[17]   يُجْرِيه مُجْرى اسم تكمّل وتَمّ

ومن يقل يا حارِ والراءُ انكسَرْ[18]   فهْو لباقى الاسم وهمًا انتظَرْ[19]

---

1 In E ohne و.   2 D وانصب او ارفع.

3 BE بيهاء قلت.   4 AB اللّه هاهْ; E المَلِكاهْ.

5 A وتَلْحَقُ اللّامُ.   6 DH لعمر.

7 D لِهدى.   8 D المنادا.

9 In B ist die ursprüngliche Lesart يفتحه in تشرحُهْ geändert worden; E تَلْمحُهْ.

10 H ومنه.   11 CE الحرف.   12 AD ثموا.

13 B im Texte يعلل, am Rande in يُعِل geändert.

14 B يُجْعَلُ.   15 H بالحذف.

16 E darunter صح.   17 A بِضَمْ.   18 A والرآ كسَرْ.

19 H منتظر.

كذا تقول[1] يا هِرَقْ ويا عِما   ويا سَعِى ويا ثَمُو[2] مرخِما

وتحذف الحرفين ان زيدا معا   تقول يا عُثْمَ ويا أَسْمَ[3] آسمَعا

تريد عثمان وأَسْماء وقُلْ   يا مَنْصُ يا عَمَّ ويا زِحْلِ[4] فزِلْ[5]

٦٨٠ حرفين حرف المدّ والمؤخَّرْ   اذا بَقِى ثلاثة او اكثرْ

وكلّ ما أُنِّث بالهاء حُذِفْ   الهاء منه وكذا افعلْ فى الالِفْ[6]

تقول يا طَلْحَ ويا سَلْمَ[7] آعْلما   والهاء أَثْبِتْه بفتح مفتحما

امّا[8] المركّب كمَعْدِى كَرِبا   تقول يا مَعْدِى فلا تركِّبا

كذاك ان رخّمت بَعْلَبَكّا[9]   ولا[10] ترخِّمْ جملةً اذ تُحْكَى[11]

٦٨٥ وخصّصوا النداء عن سماعِ   بمثل يا هَناهُ يا لَكاعِ

ولمذكّر[12] فقل يا لُكَعُ   وقُلْ وآللّٰهُمَّ فيه يقعُ

وباب الاختصاص كالنداء   فى النصب بالفعل[13] وفى البناء[14]

كمثل نحن العُرْبَ أَقْرَى للنُزُلْ[15]   وإنّنى أَفْعَلُ أَيُّها الرَجُلْ

---

1 C يقول.   2 AD ثموا.   3 B أَسْمَا.

4 BCH مَهْدِ; Var. bei C زحل; E قِنِدِ.

5 E أَزِلْ.   6 H بالالف.   7 A أَسْمَ; B سَلْما.

8 E وَفِى.   9 DE بعل بكا.   10 D فلا.

11 DEH تحكا.   12 A وللمذكر.   13 E فى statt ب.

14 Hier schaltet E ein:

كقوله فيما به انتصابُ   بنا تميمًا يُكْشَفُ الضبابُ

was jedoch durch übergeschriebenes موخر und مقدم hinter den folgenden Vers gestellt worden ist.

15 In E später in القُحُلْ (Alcohol!) geändert.

القول فيما يرفع الأخبارا
وينصب الاسماء حيث صارا

وهْى حروف عاملات عَمَلا تختصّ بالإسم[1] تُعَدُّ عن وِلا
إِنَّ وأَنَّ وكَأَنَّ ولَعَلْ ولَيْتَ خامس ولٰكِنَّ وعَلْ
٥٤٠ تقول إنَّ خالدًا كريمُ ولَيْتَ بَكْرًا عندنا مقيمُ
واللام فى خبر إنَّ تدخُلُ تقول إنَّ خالدًا لَمُفْضِلُ
وإنْ تخفّف إنّ فهْى تعملُ نحو وَإنْ كُلًّا[2] وقوم ثقّلوا
وأُلْغِيَتْ فى نحو إنْ كُلٌّ لَمَا[3] كمثل ما تُلْغَى اذا كُفّت بما
كإنّما ولَيْتَما المكفوفَهْ وحيث أُلْغِيَتْ[4] إنِ الخفيفَهْ
٥٤٥ من الثقيلة فاوجبْ لاما تجعل واجبًا بها[5] الكلاما
نحو وإنْ كادُوا لَيَفْتِنُونَكَا[6] وهٰكذا[7] لامُ لَيُزْلِقُونَكَا[8]
كذاك أَنَّ وكأَنَّ خُفِّفا فى الشعر والقرآن ذاك عُرِفا
نحو كَأَنْ لَمْ تَغْنَ[9] أَنْ لَا يَرْجِعُ[10] أَنْ هالِكٌ فى الشعر ايضًا يُسْمَعُ[11]
وكلّ موضع بالاسم انفردا او[12] كان مخصوصًا بفعل أَبدا
٥٥٠ تفتح إنّ فيه[13] نحو قِيلى لو أَنّه اتاك أَنّى مُولى
وكلّ موضع عليه يعتقِبْ الاسم والفعل فكسره يجِبْ

---

[1] In E mit übergeschriebenem صح; AB und Var. in E يختصّ بالفعل.
[2] Kor. XI, 113. [3] Kor. XXXVI, 32. [4] E الغِيثْ.
[5] C به. [6] Kor. XVII, 75. [7] A وهكذى.
[8] Kor. LXVIII, 51. [9] Kor. X, 25. [10] Kor. XX, 91.
[11] H سمعوا. [12] H و.
[13] CEH فيه انّ; B ursprünglich فيه انّ, später in انّ فيه geändert.

فاكسرْه بعد القول او للّامِ[1] والابتداء ومع[2] الاقسامِ

وان اتى مع أَتقول إنّا فتحتَ[3] إنْ كنت تريد الظنّا

وذا فى الاستفهام والخطابِ غير حكاية ولا ايجابِ

٥٥٥ وكلّها لا يتقدّم الخبَرْ على اسمها إلّا ظروفًا تعتبَرْ

تقول ليت بيننا محمّدا[4] كقوله[5] إنّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى[6]

وان اتى ظرف يكون خبرا[7] وخبر[8] فاجعلْه حالًا مظهرا

او اجعل الظرفَ معلّقًا بِهِ خُيّرْتَ[9] بين رفعه ونصبهِ

تقول إنّ المالَ عندى هَيِّنُ او هيّنًا فالنصب فيه حسنُ[10]

٥٦٠ ويجعلون لا كأنّ فى العَمَلْ تقول لا ذا نَجْدَةٍ غيرُ بَطَلْ

وابن على الفتح الذى قد وردا منكّرًا غير مضاف مفردا

مركّبًا معْ لا كخَمْسَةَ عَشَرْ مضمَّنًا مِنْ نحو قولى[11] لا وَزَرْ

والاصل لا من وَزَرٍ ثمّ حُذِفْ ويُحْذَف[12] الخبرُ من[13] لا اذ عُرِفْ

وقد تقول لا أَبا لعمرِو ولا يَدَىْ له بدفع الشرِّ

٥٦٥ واللام مقحَم كأنْ لم يثبتِ ومثله يا بُؤْسَ لِلْحَرْبِ التى

وان تصف مبنىَّ لا فابن معَهْ وقد تجىء[14] صفة مرتفعَهْ

وتارةً تنصبها منوّنَهْ تقول لا رَجُلَ خَوّافًا هُنَهْ

---

1 So CE; die übrigen Hdschrr. اللام. 2 CH او statt و.

3 In E mit übergeschriebenem صح; am Rande die Var. نصبت.

4 In E später in مخشّرا (!) geändert. 5 E ومثله.

6 Kor. XCII, 12. In E ist للهدى von demselben Leser, der sich das vorhergehende محمّد nicht gefallen lassen konnte, in للسُرى geändert worden.

7 D الخبرا. 8 E وغيرُهُ. 9 H حصر. 10 H بيّن.

11 E قول mit übergeschriebenem صح; am Rande die Var. قولى.

12 BH وتحذف; E وتُحذف. 13 CDH فى.

14 B يجى.

وان تصفْه بالمضاف فانصبِ تقول لا عَبْدَ كريمَ الحَسَبِ[1]

وانصبْ او ارفعْ بعد واو عاطِفا وان تكرّرْ لا فكن[2] مستأنِفا

٥٧٠ تقول لا حَوْلَ ولا قُوّةَ لى ستّةَ اوجه بهٰذَيْن[3] ٱجْعلِ

فتحُهما والرفعُ فيهما معا وفتحُ قوّة وحولُ رُفعا

وعكسُه وجعلُ لا المؤخَّرَةْ كلَيْس او زائدةً مكرّرَةْ

واعطفْ على الموضع فى إنّ كلا بالرفع[4] بعد خبر تكمّلا

القول فيما لم يصرَّف[5] منهُ

فعل التعجّب ابنتُ عنهُ

٥٧٥ تقول ما أَحْسَنَ خالِدًا فما مبتدأٌ منكّر قد أُبْهِما

وخالد منتصب بأَحْسَنا وان تقل أَحْسِنْ بخالِدٍ هنا

فاللفظ لفظ الامر والمعنى خبَرْ معناه ما أَحْسَنَهُ وقد ظهَرْ

ولا تصرّفْه ولا تقدِّما معمولَه ولا تحُلْ بينهما

لٰكنّ كان قد[6] يجىء[7] زائدا تقول ما كان أَشَدَّ خالدا

٥٨٠ واللون والخِلَق ان عجبتنا بنيتَ منها مصدرًا وجئتنا

بالفعل نحو ما أَشَدَّ حُمْرَتَهْ ونحو ما أَوْضَحَ منه بُلْجَتَهْ

اذ فعل كلّ خلقة ولونِ مجاوز ثلٰثة فى الكونِ

وشذّ ما أَعطاه فى الرباعِى ومثله[8] يحتاج للسماعِ

---

1 E النسب. 2 C تكن.

3 So ABH; die übrigen Hdschrr. لهذين.

4 B فالرفع. 5 B ينصرف.

6 Fehlt in H. 7 C تجىء. 8 D ومنه ما.

ومنه نِعْمَ وهْو فعل المدح[1] وبِئْسَ للذمّ وذكر القبيح

٥٨٥ فالمدح[2] نِعْمَ العبدُ عبدُ اللّهِ والذمّ بِئْسَ العبدُ عبدُ لاهى[3]

وكلّ ممدوح ومذموم رُفِعْ بالابتداء والمثال قد سُمِعْ

والفعل والفاعل قبلُ خبرُهْ او خبرٌ والمبتدا تقدّرُهْ[4]

وفى عموم اللام ما يُغْنيكما عن راجع للمبتدا[1] يأتيكما

ولو اتى الضمير فيها لم يعُدْ كنِعْمَ مَوْطِنًا حِراءُ وأُحُدْ

٥٩٠ وجعلوا للمدح ايضًا حَبَّذا فحَبَّ فعل وبه يُرْفَع ذا

واقترنا معًا فصارا مدحا كحَبَّذا نُصْحُ الشقيقِ نُصْحا

وحَبَّذا محمّدٌ[5] رسولا والحال والتمييز فى ذا قيلا

وذلك الممدوح فيها خبرُ لحبّذا او مبتدا[6] يقدّرُ

القول فى بيان الاسم العاملِ

كالفعل فى المفعول او فى الفاعلِ

٥٩٥ فالاوّل اسم فاعل للحالِ او اسم فاعل للاستقبالِ

ينصب مفعولًا به كالفعلِ تقول زيدٌ مُبْغِضٌ ذا البُخْلِ

والشرط فى اعماله ان يعتمِدْ على مصدّر اليه يستنِدْ

فإن[7] ترد به المُضِيَّ فاضِفْ وإن تعرّفْه بلام والِفْ

فالنصب لازم[8] بكلّ حالِ فى الحال والماضى والاستقبالِ

---

1 D ohne Artikel. 2 H و statt ف.

3 EH لاهِ. 4 B يقدّرُهْ.

5 In E später durchstrichen; am Rande برطلما [sic!].

6 E او مبتدا لحَبَّذا.

7 CDH وان. 8 E فانصبه لازما.

٦٠٠ كزيدٍ الضارِبِ عمرًا والرجُلْ   وان تكن ثنّيتَ او جمعتَ قُلْ

الضارِبان العبدَ والنون ثَبَتْ   ولغة بالحذف والنصب أَتَتْ[1]

كالحافِظو عَوْرَةَ نونه حُذِفْ   اذ حلّه الموصول لامٌ[2] والِفْ

وكلّ[3] ما كان من اسم فاعلِ   تُجْرِيه فى الاعمال مُجْرَى فاعلِ

فيستوى[4] مفعِّلٌ ومُفْعِلُ   بفاعلٍ وهٰكذا[5] مستفعِلُ

٦٠٥ وشبّهوا الامثلة[6] المبالغَهْ   بفاعلٍ وتلك حالٌ سائغَهْ

فى مُثُلِ الفَعّال والفَعيلِ[7]   ومُثُلِ المِفْعالِ والفَعولِ[8]

وفَعِلٌ أَجْرَوْهُ مُجْرَى فاعلِ   وفُعُلٌ يَعْمَلُ كالفَواعِلِ

تقول زيدٌ حَذِرٌ عُيوبا   وقومُ عمرٍو غُفُرٌ ذُنوبا[9]

ويُشْبِهُ اسْمَ الفاعلِ الإِسْمُ الصفَهْ[10]   كيف[11] اتت نكرةً او معرفَهْ

٦١٠ فى سببٍ لا أَجْنَبِىٍّ أُعْمِلَتْ   اذ ثُنِّيَتْ وجُمِعَتْ وأُنِّثَتْ

والاصل فى معمولها ان يرتفِعْ   وقد يُجَرّ وانتصابه سُمِعْ

تقول زيدٌ حسنُ المقالِ   وهو جميلُ الوجهِ والفعالِ

والاصل فيه حسنٌ مقالُهُ   والنصب فيه جائز مثالُهُ

شَنْباءُ أَنْيابًا وَجاءَ نَصْبا   اَلْحَزْنُ بابًا والعَقورُ كَلْبا

٦١٥ وأَفْعَلُ التفضيلِ ليس يرتفِعْ   مظهره الّا شذوذًا قد سُمِعْ

---

1 Von diesem Hemistich findet sich in H nur ولغة.

2 E جُلِّىَ الموصول لامًّا; in C die Var. اذ حله الموصول ال وقد عرف.

3 E فى statt و.   4 AC و statt ف.   5 A وهكذى.

6 Der Artikel in B durchstrichen; D مثله; H ohne Artikel.

7 BC والفِعّيل.

8 Die Verse 605—606 bei E in umgekehrter Reihenfolge, was jedoch corrigiert worden ist.

9 Der Vers in B am Rande ergänzt.

10 BC und Var. in E: اسم الفاعلين اسم صفه.

11 AB حيث.

فى ما رأيتُ رَجُلًا أَحْسَنَ فى عينَيْه كُحْلُ منه فى عين الصَفِى[1]
إمّا اصفتَه وإمّا نَصْبا كَخَيْر حافِظٍ وخَيْر عُقْبا[2]
ويعمل المصدرُ مهما قُدِّرا بأَنْ وفعلٍ منه ما تنكّرا
كسرّنى ضربٌ سعيدٌ عَمْرا وساءنى إغْضابُ عمرو بَكْرا
۶۲۰ يضاف للمفعول كاسم الفاعلِ وقد يضاف تارةً للفاعلِ
وان يكن باللام قد تعرّفا كالضربِ[3] مِسْمَعًا فقالوا ضعُفا
وكلّ[4] مصدر فى الاسم قد عَمِلْ معموله أُخِّر اذ به وُصِلْ
ويعمل اسمُ الفعلِ ان تعدّى[5] نحو رُوَيْدَ وهَلُمَّ سُعْدا[6]
وها وحَيَّهَلْ[7] وبَلْهَ الشِعْرا وهاتِ زيدًا وتَراكِ عَمْرا
۶۲۵ فى شعرهم قد وردتْ[8] محاكِها تَراكِها مِنْ إبِلٍ تَراكِها[9]
مَناعِها مِنْ إبِلٍ مَناعِها وقيل[10] يحتاج الى سماعِها
وقيل بل بُنِى[11] على فَعالِ كلّ ثلاثىّ من الافعالِ[12]
ومثلها من الظروف دونكا ثمّ عَلَيْكَ مثلها[13] وعِنْدَكا
كقوله عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ[14] اى الزموا كما تقول حِذْرَكُمْ
۶۳۰ ودونَ فى الشعر انى تصديقُها دونَكِها يا أُمّ لا أُطيقُها

---

[1] Der Vers fehlt in A und ist in B nebst dem folgenden am Rande ergänzt.

[2] Kor. XVIII, 42. [3] D كالطرب. [4] E فكلّ.

[5] BDH تعدّا. [6] H زيدا. [7] D وحى هل.

[8] AC وردا.

[9] Randglosse in B: وفى نسخة غير مشروحة
وهاء خُذْ وبَلْهَ دَعْ وحَيَّهَلْ كذا فعال ان تعدّى فى العملْ
فى شعرهم تراكها مناعها وقيل يحتاج الى سماعها

[10] H فقيل. [11] EH يُبْنَى.

[12] C كل مصرف من الافعال; daneben die Lesart des Textes als Var.

[13] BC مثله. [14] Kor. V, 104.

كذاك لو لم يُلْغَ[1] ما أُنْشِدكا يأيّها المائحُ دَلْوى دونَكا
وكلّ ذا[2] تُغْرى به المخاطَبا[3] ولا تقل عليه زيدًا غائِبا
أمّا علىّ ذا بمعنى أَوْلِنى وقولهم عليه شخصًا لَيْسَنى
فهْو شذوذ لا تقس علَيْهِ والظرف ان اكّدْتَ مضمرَيْهِ
٦٣٥ رفعتَ تأكيدَ الضمير المستتِرْ وان تؤكّدْ كافَه المجرورَ جُرْ
فارفعْ عليك نفسُك الفَلاحا واجررْ عليك نفسِك النَّجاحا
وذاك مخصوص بذى الظروفِ اذ كافها ليس من الحروفِ
فكافها كالكاف فى حِذارَكا ليس[4] بحرف مثل كاف هاءكا[5]

القول فى النِداء والمنادَى

يا وهَيا[6] وأَىْ بها ينادَى

٦٤٠ يا للبعيد وهَيا وان قرُبْ نودى بالهمز وأَىْ نحو أَرَبْ
وكلّ ما ناديتَه مفعولُ وهْو لفعل مضمر معمولُ
وانّما يُبْنَى على الضمّ العلَمْ او متنكّرٌ مواجَهٌ يُضَمْ
تقول يا زيدُ ويا غلامُ فيستوى المنكور والاعلامُ
امّا المضاف والذى يشابِهُهْ ومفرد[7] بالقصد لا تواجِهُهْ
٦٤٥ فانّها ثلثة تنتصبُ لانّها لم تُبْنَ فهْى تُعْرَبُ

---

[1] CEH نُلْغِ. [2] C ما; H وكلّها.
[3] CH ohne Artikel. [4] CDH ليست.
[5] Die Verse 636—638 fehlen im Texte in B, sind aber am Rande ergänzt worden.
[6] BD وايا.
[7] D ومبهم; diese Lesart findet sich auch in C als Var. am Rande.

يا غافرًا ذنبَ المُسِىءِ[1] رَبَّنا   نصبًا كيا رَبَّ العِبادِ مُحْسِنا

يا رجلًا هل مِن[3] طريقٍ ثَمّا   وغيرُ مقصودٍ كقولِ أَعْمَى[2]

واحرفُ النداءِ قد تنحذفُ   كمثلِ رَبَّنا[4] ومثلِ يوسُفُ[5]

الّا عن اسمِ اللّهِ والاشارَهْ   فالحذفُ[6] فيهما آخْذَرِ اختصارَهْ

١٥٠ لو قلتَ هٰذا فى الندا واللّهُ   وشبهَ هٰذا وقعَ اشتباهُ

وما لنا اسمٌ فيه لامٌ والِفْ   نودِى بلا أَىٍّ سوى اللّه وصِفْ[7]

تمثيلُ أَىٍّ فى نداءِ[8] المعرِفَهْ   يا أَيُّها ٱلْإِنْسَانُ[9] والقصد الصفَهْ[10]

ولا تقلْ رَجُلُ تعنى يا رَجُلْ   وما عدا ذين فكيف شئتَ قُلْ

وان تضفْ للياءِ فى النداءِ   قل يا غلامى بسكونِ الياءِ

١٥٥ وان تشأْ فتحت او حذفتها   وقف بهاءِ السكت ان فتحتها[11]

وان تشأْ قلبتَ ياءه الِفْ   كيا غلامًا وبهاءِ السكت قِفْ

ونعتُ ما يُضمّ ان عرّفتَهُ   باللامِ جاز الضمّ او نصبتَهُ

تقول[12] يا زيدُ الكريمُ ذا الحَسَبْ   وان اضفتَ النعتَ فالنصب وجَبْ

وان نعتَّ بٱبْنَةٍ او ٱبْنِ[13]   فافتحْه إتْباعًا للابنِ وابنِ

١٦٠ كقوله[14] يا عُمَرَ بْنَ مَعْمَرِ   وان ضممتَ مبدِلًا لم يُنْكَرِ

والضمّ فى إبْدالِ ما يضمُّ   كقولهِ يا نَصْرُ نَصْرُ حتمُ

---

[1] H العباد.   [2] D اعما.   [3] CD und Var. bei E لى.

[4] Kor. II, 121 und öfters.   [5] Kor. XII, 29; 46.

[6] CH فالحرف.

[7] E وما اتى اسمًا فيه لام والف   نادِ بيا أىّ سوى الله وصف; am Rande die Lesart des Textes als Var.

[8] So AH; die übrigen Hdschrr. لنداء.

[9] Kor. LXXXII, 6; LXXXIV, 6.

[10] Der Vers in A am Rande ergänzt.

[11] C فتحتنا; H حذفنا — فتحتنا.   [12] E تريد.

[13] E بابن nebst der Var. ابن.   [14] H كقولهم.

القول فى المدّة للانكارِ[1]
وقفًا وما يُحْكَى فى الاستخبارِ

٦٩٠ تقول منكرًا أَزَيْدُنيهِ فى كلّ حال بسكون فيهِ[2]
كذا[3] احْكِ منكورًا بمَن ولَبِنِ رفعًا مَنُو نصبًا مَنَا جرًّا مَنِى
وقل[4] مَنانِ ومَنونَ ومَنَهْ مَنْتانِ والجمعُ مَناتْ مُسْكَنَهْ[5]
كذاك أَىٌّ وحكاية العَلَمْ او كُنْية من بعد مَن ان ضُمّ ضُمْ
وجُرّه ان جُرّ وانصبْ ان نُصِبْ وٱسْأَلْ[6] عن الوصف المَنِىّ ان نُسِبْ[7]

القول فى مفسّر الاعدادِ
اوّلها مرتبة الآحادِ

٦٩٥ تضيفها الى جموع القِلّهْ أَفْعِلَةٌ وأَفْعُلٌ وفِعْلَهْ
ووزن أَفْعالٍ فصارت اربعَهْ مثالها[8] تِسْعَةُ أَفْراسٍ مَعَهْ
وتِسْعُ نِسْوَةٍ وحذف الهاء من عدد الاناث حتمًا جاءى[9]
وتُثْبت الهاء مع الذكورِ من حيث[10] ثلّثتَ الى[11] التعشيرِ
٧٠٠ وان[12] تجاوزتَ أَقَلّ العدد جئتَ بنَيِّف كمثل أَحَدِ

---

1 A والانكار.

2 Der Vers in A am Rande ergänzt; nach demselben schalten EH ein:
وقد اتى انْ وهو فيه زائدُ فى أَجُلَيْبيبٍ إِنيه شاهدُ,
in E mit folgendem صح; derselbe Vers in C am Rande.

3 A كذى. 4 E فقل.

5 A مَناتٍ مُسَكَّنَهْ (für مناتْ). 6 CE وسل.

7 E فى النسبْ. 8 BDE مثاله. 9 BEH جاءٍ.

10 E und Var. bei C حين. 11 A مع. 12 D فان.

منفتحًا معْ عقده مركّبا   مفسّرًا بمفرد قد نُصِبا

وجئْ بإِحْدَى واثْنَتَيْ فى التثنيَهْ   تقول إِحْدَى عَشْرَةَ ابْنَةً لِيَهْ

فمن هنا يُنْصَب تفسيرُ[1] العدَدْ   الى انْتِهَا تِسْعٍ وتِسْعِينَ فعُدْ

من مِائَةٍ للجرّ بالاضافَهْ   وقس على آحاده آلافَهْ

٧٠٥ وعَرّف الثانِيَ فى الآحادِ   واوّلا رُكّب فى الاعدادِ

وابن اسم فاعل لحادِي عَشَرا   وثالثٍ ورابعٍ كما ترى[2]

قال تعالى[3] ثَانِيَ ٱثْنَيْنِ[4] كما   قد قال ثالثُ ثَلٰثَةٍ[5] وَمَا

اى أَحَد ٱثْنَيْنِ فإنْ[6] نوّنْتا   كرابعٍ ثَلٰثَةً نصبْتا

وفى التواريخ الليالى عُدّتِ   نحو كتبتُه لخَمْسٍ خَلَتِ

٧١٠ من غُرّة الى انتصاف الشهرِ   وبقيتْ الى سرار البدرِ

وشبّهوا بالعدد الكثيرِ   كَمْ فى السؤال ناصِبَ التفسيرِ

تقول كَمْ عبدًا ملكْتَ ناصِبَهْ   واخفضْ[7] بكَمْ حيث تكون واجِبَهْ

اى خَبَرِيّة ككَمْ عبدٍ ليا   فهْى نقيضُ رُبَّ واسمٌ[8] بُنِيا

موضعها فى حالتَيْها يُعْرَبُ   يُرفع او يُجرّ او ينتصبُ

٧١٥ نحو بكم بِعْتَ وكم ملكْتا   وكم له استخبرتَ او اخبرْتا

وانصبْ بكم مفسّرًا[8] ان فُصِلا   ككَمْ بجودٍ مُقْرِفًا نالَ العُلَى[9]

والجرّ فى السؤال بعد كم[10] ورَدْ   والنصب فى الاخبار ايضًا لا يُرَدْ[11]

---

1 C تنصب تفسير.
2 DH ترا; die Verse 705—706 bei E in umgekehrter Reihenfolge.
3 Bei E ist تعلى später in الشيطان (!) geändert worden.
4 Kor. IX, 40.   5 Kor. V, 77.   6 B وان.
7 B واجْرُرْ.
8 Die zwei letzten Worte in BE in umgekehrter Reihenfolge.
9 BDH العلا; E العُلا/ى.   10 H ايضا قد statt بعد كم.
11 Die Verse 715—717 in B am Rande ergänzt.

القول فى معنى بَقايا كَلِمِ

يحتاجها الناشئُ فى التعلّمِ

معنى كَأَيِّنْ[1] كَمْ ومِنْ لها النُزِمْ   جَيْرِ وإِى مثل نَعَمْ قبل القَسَمْ

٧٢٠ نَعَمْ بمعنى الوعد والتصديقِ   بَلَى لنقض النفى بالتحقيقِ[2]

قَدْ لتوقُّع وتقريب وُضِعْ   كَلَّا لرَدْع ولزَجْرِ مرتدِعْ

إِذْ للمُضِىّ وإِذا للآتِى[3]   وقد تكون[4] للمفاجآتِ

وهَلْ للاستفهام كالهمز وإِنْ   تكون نفيًا وتزاد مثل أَنْ

لَوْ امتناعٌ[5] لامتناعٍ[6] وُضِعا   لَوْلا امتناعٌ لوجود وقعا[7]

٧٢٥ لَوْلا مع الافعال حرفُ حَضِّ   أَلَا للاستفتاح[8] او للعَرْضِ[7]

حتَّى تسمَّى غاية فى الجُمَلِ   إِمّا لتفصيلِ كلامٍ مُجْمَلِ[7]

لَمّا كحِين وأَجَلْ مثل نَعَمْ   قَطُّ كعَوْضُ ومِنْ يُبْنَى بضَمْ[7]

كَيْفَ للاستفهام عن احوالِ   الواو فى تقدير إِذْ للحالِ

سَوْفَ مع السين لتنفيسِ الزمَنْ   أَىْ حرفُ تفسير ومثل ذاك أَنْ

٧٣٠ هَيْهاتَ أَىْ بُعْد مثل شَتّانْ   وَشْكانَ أَى قُرْب مثل سَرْعانْ

وهَيْتَ أَسْرِعْ إِيهِ زِدْ قَطْكَ[9] ٱحْتَسِبْ   لَعًا ٱنْتَعِشْ مَهْ كُفَّ آمينَ ٱسْتَجِبْ

---

[1] BEH كاينْ. [2] E و statt ب. [3] EH للآت.

[4] H يكون. [5] E لامتناعٍ. [6] H امتناع.

[7] C am Rande صح. [8] H للاستفهام.

[9] E قدُك.

القول فى ابنية الآحادِ

اذا خلت من[1] طارئ مزدادِ[2]

فَعْلٌ كفَلْسٍ فَعَلٌ كجَمَلِ فِعْلٌ كحِبْرٍ[3] فِعِلٌ كإِبِلِ
فُعْلٌ كقُفْلٍ فُعَلٌ كصُرَدِ وزِنْ مثالَ عَضُدٍ وكَبِدِ[4]
٧٣٥ وعُنُقٍ وعِنَبٍ وفُعِلُ قد جاء فى الشذوذ منه[5] دُئِلُ
وللرباعىّ قِمَطْرٌ سَلْهَبُ وزِبْرِجٌ ودِرْهَمٌ وجُخْدُبُ
وللخماسى جاء قِرْطَعْبٌ ولَهْ سَفَرْجَلٌ جَحْمَرِشٌ قُذَعْمِلَهْ

القول فى الجمع الذى يكسَّرُ

واحدُه عن وضعه[6] يغيَّرُ

اوّلها فُعْلٌ كأُسْدٍ فى أَسَدْ وفُعُلٌ كنُمُرٍ[7] وكأُسُدْ
٧٤٠ وفَعْلَةٌ كرَجْلَةٍ[8] وفِعَلَهْ جِبَبَةٌ ثِيَرَةٌ وحِسَلَهْ
وأَفْعُلٌ كأَفْلُسٍ وأَزْمُنِ وأَضْلُعٍ[9] وأَرْجُلٍ وأَرْكُنِ
ثمّ فَعيلٌ كعَبيدٍ[10] فيسوا قالوا كَليبٌ[11] وكذا الضَّريسُ
ثمّ فِعالٌ كالفِراخِ قالوا فيه بِشارٌ وكذا رِجالُ
ثمّ[12] القِراطُ والجِمالُ قولوا ثمّ فُعولٌ فقُل الوُعولُ

---

[1] A عن. [2] D مزادِ. [3] E كتحِمْل.
[4] H كنف وعضد. [5] E منه فى الشذوذ.
[6] H لفظه. [7] H كنمر. [8] E وفِعْلة كرِجْلة.
[9] D والطلع. [10] BDEFH كالعبيد.
[11] BCEFH الكليب. [12] DEH كذا.

٧٤٥ كذا[1] البُرُوجُ وكذا[1] العُرُوقُ كذا[1] الضُلوعُ وكذا السُوُوقُ

كذا[1] الأُسُونُ ثمّ مع فِعالَهْ فُعولَةٌ بُعولَةٌ جِمالَهْ[2]

وجاء فى فِعْلانَ كالخِرْبانِ وجاء كالثِيرانِ والنِغْرانِ[3]

وجاء كالقِنْوانِ والعِيدانِ فُعْلانُ[4] كالحُمْلانِ والظُهْرانِ

وجاء كالذُؤبانِ والزُقّانِ وجاء أَفْعالٌ على أَوْزانِ

٧٥٠ قد جاء[5] كالأَحْمالِ والأَجْنادِ وجاء كالأَرْطابِ والأَزْنادِ

وجاء كالأَعْناقِ والأَعْضادِ وجاء كالأَضْلاعِ والأَكْبادِ

وجاء كالآبالِ والأَجْمالِ ثلث عشرة على التوالى

وبابُ فَعْلٍ أَفْعُلٌ فى القِلّهْ ما لم يكن ثانيه حرف عِلّهْ

والكثرةُ الفُعولُ والفِعالُ وغيرُه قلّلته الأَفعالُ

٧٥٥ وفى الرباعىّ مع[6] الخماسى يأتى[7] فَعالِلُ على القياسِ

نحو ضَفادِعَ وفى سَفَرْجَلِ جمعًا سَفارِجُ بحذفه قُلِ

وان تشأْ عوّضْ فقل[8] سَفارِيجْ فصار بالتعويض كالهماليجْ

وفَعْلَةٌ كالجَفَناتِ سُلِّمَتْ وكالجِفانِ والمُؤُونِ كُسِّرَتْ

وفُعْلَةٌ كرُكُباتٍ[9] وعُدَدْ وكالقِبابِ وكسُرّاتٍ وَرَدْ[10]

٧٦٠ وفِعْلَةٌ كالسِدِراتِ[11] والكِسَرْ فَعَلَةٌ كثَمَراتٍ وثَمَرْ

وكالرِحابِ وكنُوقٍ وقِيَمْ فُعَلَةٌ كتُخَماتٍ وتُخَمْ

---

1 A كذى.

2 Der Vers fehlt in H, ist aber im Comm. berücksichtigt.

3 E كالنغران والثيران. 4 B وَجَاً.

5 E فجاء; F وجاء. 6 A وفى. 7 CF تأتى.

8 B وقل.

9 A كالركبات nebst der Var. كركبات.

10 E am Rande صح. 11 C ohne Artikel.

فَعِلَةٌ كَنَمِراتٍ وَنَمِرْ[1]   فَعُلَةٌ كَسَمُراتٍ وَسَمُرْ[2]

وفى فِعالٍ جاء خُونٌ أَخْوِنَهْ   وعُيُنٌ أَجِلَّةٌ وأَصْوِنَهْ

وفى فَعالٍ قُذُلٌ وأَجْوِبَهْ   وفى فُعالٍ جاء قُرْدٌ أَغْرِبَهْ

٧٦٥ وجاء كالغِرْبانِ والذِبّانِ   وفى فَعيلٍ جاء كالرُغْفانِ

أَرْغِفَةٌ وأَنْصِباء وسُرُرْ   وفى فَعولٍ مثلُ[3] خِرْفانٍ كُثُرْ

وفاعَلٌ دَوانِقٌ وفاعِلُ   جاء له الحِيطانُ والكَواهِلُ

وفى الاناث أَعْنُقٌ وأَذْرُعُ   وأَعْقُبٌ وأَيْمُنٌ متّسِعُ

وجمعُ فُعْلَى فُعَلٌ مثل الدُنا   وجمعُ فِعْلَى[4] مع[5] فَعْلَى[6] بُيِّنا

٧٧٠ فى مثل ذِفْرَى كذَفارٍ جاء   كذا فَعالَى الجمع فى فَعْلاء

وذاك فى الاسماء كالصَحْراء   فقل صَحارٍ وصَحارَى[7] جاءى[8]

وفى الصفات شِيخَةٌ خُلْقانُ   كُثٌّ كُهولٌ أَجْلُفٌ حِسانُ

ومثل أَبْطالٍ صِعابٍ ووَرَدْ   فى أَفْعَلٍ حُمْرٌ وبِيضٌ[9] فاطَّرَدْ[10]

وصفًا وفى[11] الاسماء كالأَفاكِلِ   فاعِلَةٌ تُجْمَع كالعَواذِلِ

٧٧٥ وفاعِلٌ كشُهَّدٍ حُلولِ   فَوارِسٍ رُكْبانٍ عُوذٍ حُولِ

هَلْكَى وأَشْهادٍ غُزِيٍّ ونُزُلْ[12]   بَرَرَةٍ صَحْبٍ وُلاةٍ وبُزُلْ[13]

وفى فَعيلٍ أَنْبِياء ونُذُرْ   قَتْلَى وخِصْيانٌ وأَيْتامٌ كُثُرْ[14]

---

1 CH فعله كنمرات ونمر.

2 D كبسرات وبسرُ; bei A lautet der Vers folgendermassen:

فَعُلَةٌ كَثَمُرَاتٍ وثُمُرْ   فُعُلَةٌ كَبُسُرَاتٍ وَبُسُرْ.

3 D جآ.   4 B فِعُلا; E فَعْلَى.

5 E مثل nebst der Var. مع.   6 B فَعُلا; E فِعْلَى.

7 F صحارى وصحارٍ.   8 E جاء.   9 A بِيضٌ وحُمْرٌ.

10 C واطرد; H اطرد.   11 A مِنَ.   12 BDE وبزل.

13 BDE ونزل; AF Nom. statt Gen. im ganzen Verse.

14 E كُثُرٌ mit übergeschriebenem صح.

فَعولٌ الانثى[1] عجائزٌ وفُلْ هم وُدَداء وأَوِدّاءُ رُسُلْ[2]

وفى فِعالٍ ذُلُتٌ هِجانُ وجمعُ ذا بالوهم يُسْتَبانُ

٧٨٠ وفى فَعالٍ صُنُعٌ نُورُ الخَفَرْ وفَيْعِلٌ كأَهْوِناءَ قد ظَهَرْ

ومُفْعِلٌ كيف اتى مَفاعِلُ مَداعِسٌ مَناكِرٌ مطافِلُ

وعَنْكَبوتٌ جمعُه عَناكِبُ والجمعُ قد يُجْمَع كالأكالِبْ

وفى المَهالِبَةِ تاء[3] لاحِقَةْ وهِىَ للتعويض كالزنادِقةْ

القول فى ابنية التصغيرِ

أَشْبَهُ شىء هو بالتكسيرِ

٧٨٥ على فُلَيْسٍ ودُرَيْهِمٍ بُنِى ثمّ دُنَيْنِيرٍ بياء ليّنِ[4]

اوّلها جميعها قد ضُمّا فللثلاثىّ فُعَيْلٌ حَتْما

فقل ممثّلًا لذاك راوِيا[5] أُخَشَى رُكَيْبًا او[6] رُجَيْلًا عادِيا

وفى الرباعىّ فُعَيْعِلٌ وجَبْ وفى الخماسىّ الاصيلُ يُسْتَحَبْ

ان كنت تحذف الاخيرَ منهُ نحو[7] سُفَيْرِجٍ وعوِّضْ[8] عنهُ

٧٩٠ فقل[9] سُفَيْرِيجٌ وطورًا أُلْزِما[10] نحو دُنَيْنيرٍ بياء حُتِما

فى كلّ ما الرابع منه حرف مَدّْ وبعد حرف المدّ حرف قد ورَدْ

---

[1] E فَعولٌ للانثى. [2] A وَأَوُدٌّ وَرُسُلٌ.

[3] BEF هاء. [4] D لينى. [5] A ناوِيا.

[6] So AD; CEF و; H رجيلًا او ركيبًا; B ursprünglich رُجَيْلًا وَرُكَيْبًا, nachher umgestellt.

[7] H فقل. [8] ABD فعوّض. [9] D نحو.

[10] B لزما; E im Texte أُلْزِما, am Rande لَزِما mit übergeschriebenem صحّ.

الّا أُفَيْعالًا فأَثْبِتْ اَلِفَهْ كذا فُعَيْلانُ فى الاسم والصِفَهْ
كذا فُعَيْلاءُ فلا يغيَّرُ من لفظه الالفُ ان يصغَّرُ
فقل حُمَيْراءُ وقل سُكَيْرانْ وقل أُجَيْمالٌ وقس فقد بانْ[1]
٧٩٥ والف التأنيث مثل هائِهِ تثبت لا تزول[2] عن بنائِهِ[3]
نحو حُبَيْلَى ومثال الهاءِ طُلَيْحَةٌ فقس عليه الجاءى
وكلّ محذوف اذاما صُغِّرا يُرَدّ للاصل فقل مصغِّرا
وُعَيْدَةٌ يُدَيَّةٌ شُوَيْهَةْ ثُبَيَّةٌ عُضَيَّةٌ سُنَيْهَةْ[4]
وقل أُبَىٌّ وفُوَيْهٌ وذُوَىْ وفى عَصًا[5] وبابه فقل عُصَىْ
٨٠٠ وفى عَمٍ وبابه فقل عُمَىْ ومثل نَحْوٍ ادّغمْ فقل نُحَىْ
ومثل يَحْيَى قل يُحَيٍّ كاسِرَهْ فصار كالقاضى بياء آخِرَهْ
والف الالحاق نحو أَرْطَى[6] ونحو مِعْزًى يستوى بمُعْطَى[7]
فقل أُرَيْطٍ ومُعَيْزٍ ثمّ قُلْ قُبَيْعِثٌ تعنى القَبَعْثَرَى[8] الجَمَلْ
وفى حُبارَى قل حُبَيِّرٌ حُذِفْ وان تشأ قلت حُبَيْرَى[9] بالالِفْ[10]
٨٠٥ واردُدْ الى الواحد جمعًا كثُرا[11] فاجعلْه[12] جمعًا سالمًا مصغّرا
نحو رُجَيْليِنَ طُرَيِّفينا[13] واجمعْ بناء غير عاقلينا[14]
وشذّ قولهم زُهَيْرٌ صُغِّرا مرخّمًا[15] كذا[16] عُتَيْمٌ حُقِّرا

---

[1] Dieser Vs. in B am Rande ergänzt; C ausserdem am Rande:
من الثلاثىّ وان يزد على ثلاثة حذفتها مستاصِلا صح
نحو زيينب وفى سعاد فقل سُعَيْدٌ بلا ازدياد صح
[2] C يثبت لا يزول. [3] H ثباته. [4] C شفيهه.
[5] H عصى. [6] ABC اَرْطا. [7] ABC بمُعْطا. [8] A قَبَعْثَرا.
[9] So EH; die übrigen Hdschrr. حبيرا. [10] D بالف.
[11] In E mit übergeschriebenem صح; BCH كُسرا.
[12] B وَاجْعَلْهُ. [13] D ضربعمن. [14] D فاعِلين.
[15] So nach EF; die übrigen Hdschrr. مرخّمٌ. [16] A كذى.

كمثل ما شذّ مُغَيْرِبانُ في مَغْرِبٍ كذا عُشَيْشِيانُ
مثل شذوذ قولهم هاذَيّا تصغير هٰذا وكذا ٱللَّتَيّا[1]
٨١٠ كمثل[2] قول القائل المَرْوِيّ أَنّي ابو ذَيّالِكِ الصَّبِيّ
واردُدْ الى المؤنّث الثلاثي هاءً[3] به علامة الاناث
فقل قُدَيْرَةٌ تريد القِدْرا وبعد هٰذا الباب ذاك يُدْرَى[4]

القول في التأنيث والتذكير

تذكير الاسم الاصل كالتنكير

ثمّ المؤنّث الذي نورِدُهُ إمّا حقيقيّ وإمّا ضدُّهُ
٨١٥ غير الحقيقيّ على نوعينِ نوعٌ بلا علامة كالعَيْنِ
وعُنُقٍ وفَخِذٍ والأُذْنِ والرِجْلِ والعَقِبِ ثمّ السِنّ
واليَدِ واليمينِ ثمّ الإِصْبَعِ والقِتْبِ ثمّ الكِرْشِ[5] ثمّ الضِلَعِ
والساقِ والقَدَمِ ثمّ العَضُدِ والكَفِّ والشِمالِ ثمّ الكَبِدِ
ومن سوى الأَعْضاء عَيْنٌ ويَدُ والأُذْنُ والرِجْلُ وساقٌ تُخْضَدُ[6]
٨٢٠ والدارُ والعَروضُ والصَعودُ وسقَرٌ جَهَنّمٌ والذَوْدُ[7]
والخَيْلُ والغَنَمُ والجَزورُ والكأْسُ والقَلوصُ والحَدورُ[7]
وعُرُسٌ وضَرَبٌ والطَسْتُ والمَنْجَنيقُ ولَظَى[8] والقَلْتُ[7]
والشَمْسُ[9] والأَرْضُ مع السَماء كذاك قُدّامٌ مع الوَراء[7]

---

[1] A اللَّذَيّا.
[2] H في مثل.
[3] H تاء.
[4] ABCD يدرا.
[5] So AC; die übrigen Hdschrr. والكَرِش.
[6] EF يُخْضَدُ.
[7] C am Rande صح.
[8] BC ولظا.
[9] E والنفس.

فذى وشبهها اذا صغّرْتَها رُدّ اليها الهاء ان نَوَيْتَها

٨٢٥ الّا الرباعىَّ مع الخماسِى وربّما شذّ عن القياسِ

قالوا قُدَيْدِيمَةُ فى قُدّامِ[1] كذا وُرَيِّئَةُ عنهم نامِى[2]

مثل شذوذ قولهم قُوَيْسُ كذا ذُرَيْعٌ وكذا عُرَيْسُ

فحذفوا التاء[3] كذا[4] نُبَيْبُ كذا عُرَيْبٌ وكذا حُرَيْبُ[5]

امّا الذى أُنّث بالعلامَهْ فالهاء نحو غُرْفَةٍ ورامَهْ

٨٣٠ والالف[6] المقصور نحو دُنْيا ونحو بُشْرَى وكذاك طُغْيا

وأُدَمَى[7] والقَهْقَرَى[8] والخَوْزَلَى وأُرَبَى ودَقَرَى ونَمَلَى[7]

ومثل دِفْلَى وكذاك شَرْوَى ومثل حِجْلَى وكذاك دَعْوَى

والالف[6] الممدود كالسَّرّاء ومثل عَلْياء وسابِياء

فعلم التأنيث تاء والِفْ والهاء عن تاء تنشا[9] اذ تقفْ

٨٣٥ والياء فى هٰذِى وتاء قامَتْ ونونُ قُمْنَ ويَقُمْنَ بانتْ[10]

ثمّ المؤنّث الحقيقىّ عُرِفْ بخلقة خصّت به[11] لا تختلفْ

وهو على ضربين ضرب منهُ بلا علامة تُبين عنهُ

كزَيْنَبٍ وطالِقٍ وجَيْئَلِ ورَخِلٍ وحائِلٍ ومُطْفِلِ

وضربه الثانى له علامَهْ فالهاء[12] كالمَرْأَةِ والغُلامَهْ

٨٤٠ والالف[6] المقصور وزن[13] فُعْلَى كمثل سُلْمَى ومثال[14] فُضْلَى

---

1 AD قدامى. 2 EH نامِ.
3 BDEH الهاء. 4 A كذى.
5 Der Vers bei B am Rande ergänzt. 6 In H ohne Artikel.
7 In C mit ا statt ى. 8 BC mit ا statt ى.
9 So BCE; die übrigen Hdschrr. تنشى. 10 AC نابتْ.
11 H بخصه. 12 ف fehlt in H.
13 H مثل. 14 E وكمثل.

ومثل قُصْوَى ومثال أُخْرَى ووزن فَعْلَى فى مثال سَكْرَى[1]
والالف[2] الممدود كالحَمْراء ونُفَساء قس[3] عليه[4] الجاءى[5]

القول فى النسبة وهْى[6] باء

زائدة تُعْزَى بها الاسماء

الى قبيل او اب او لبَلَدْ او لصناعة وياؤه تُشَدْ
٨٤٠ وقبله[7] كَسْر كزَيْدِىّ النَسَبْ وحذْف كلّ هاء[8] تأنيث وَجَبْ
لشَبَه[9] بينهما وهربوا من جمْع تأنيثين فى اسم يُنْسَبُ
وفى الثلاثىّ اذا نسبْتَا الى مثال فَعِلٍ فتحْتَا
اوسطَه قل نَمَرِىٌّ ثمّ قِسْ ذُكّر او أُنّث[10] ليس[11] ينعكِسْ
واكسرْ اذا زاد كتَغْلِبِىّ وزِبْرِجِىّ وقُذَعْمِلِىّ[12]
٨٥٠ ومن فُعَيْلَة[13] مع الفَعُولَهْ تحذف[14] حرف اللين كالفَعِيلَهْ[15]
مُثُلها[16] ثلثة معروفَهْ قُرَيْظَةٌ[17] شَنُوءةٌ حَنِيفَهْ
تقول منها[18] حَنَفِىٌّ فاتِحا اوسطَه كشَقَرِىٍّ[19] واضِحا

---

[1] D سكرا.
[2] H ohne Artikel.
[3] E ونُفسَا فقسُ.
[4] D عليها.
[5] H الجار. Die Verse 841—842 bei B am Rande ergänzt.
[6] C وهو.
[7] H وقبلها.
[8] H تا كلّ.
[9] E لِنِسْبَةٍ.
[10] E ذَكَرًا او انثى, am Rande in ذُكّر او انّث corrigiert.
[11] Fehlt in H.
[12] D die Verse 811—812 statt 847—849, letztere am Rande mit folgendem صح.
[13] A فَعيلة.
[14] E يُحذف.
[15] A كالفُعَيْلَهْ.
[16] B مثالها.
[17] BD قريضة.
[18] H فيها.
[19] E كشَنَئِىّ.

الّا مضاعَفًا او المعلّلا فامنعْهما الحذف وقل ممثّلا

يُعْزَى[1] عَزِيزِيٌّ الى عَزِيزَةْ كذا[2] حُوَيْزِيٌّ الى حُوَيْزَةْ

٨٥٥ وان[3] خلت[4] من هاء تأنيث فلا تحذفْ وقل هٰذا[5] قُرَيْشِيٌّ الوَلا

وان يكن تأنيثه بالالفِ[6] مقصورةً فان نسبت فاحذفِ

الفَها كالهاء قل حُبْلِيٌّ وان مددتَ قلتَ صَحْراوِيٌّ

وان يكن على ثلاث والالفْ[7] آخره اصل فليس ينحذِفْ

تقول هٰذا رَحَوِيٌّ[8] مبدِلا وان يزد كمَلْهَوِيٍّ أُبْدِلا

٨٦٠ وان تشأْ فاحذفْ وقل مَلْهِيٌّ وقل بحتم الحذف مُصْطَفِيٌّ

والف الالحاق نحو أَرْطَى[9] تُبْدله[10] واحذفْه من حَبَنْطَى[11]

وهمز قُرّاء اصيل باقِي[12] والهمز ذو الابدال والالحاقِ

كهمزة الكِساء والحِرْباء ينتسب كالقُرّاء والحَمْراء[13]

والياء في المنقوص واوًا أُبْدِلتْ ثالثةً كالعَمَوِيّ مُثِّلَتْ

٨٦٥ وان[14] تزد[15] فاحذفْ وقل قاضِيٌّ ومنهمُ من قال[16] قاضَوِيٌّ

اذ شذّ عنهمْ فتح تَغْلَبِيّ واللازمُ الحذفِ كمُشْتَرِيّ

ورُدّ ما تحذف مثل أَخَوِيّ ودَمَوِيّ ان[17] تشأْ وشَفَهِي

في شَفَةٍ وانسبْ الى اسْتٍ سَتَهِي كذا الى شِيَةٍ انسبْ وِشَوِي

---

1 E نُعْزَى. 2 A كذى.
3 So AH; die übrigen Hdschrr. فان. 4 H خلا.
5 In A am Rande ergänzt. 6 In B in الف corrigiert.
7 BCFH ohne Artikel. 8 E قل فَتَوِيٌّ رَحَوِيٌّ.
9 ABC ارطا. 10 C مبدلة. 11 ABC حبنطا.
12 EH باقٍ. 13 E كَالحَمْرَاءِ والقُرّاءِ. 14 E فان.
15 F يزد. 16 A ومنهُمْ مَنْ يَقُولُ.
17 Var. in E ودَمَوِى وَإِنْ.

وقد يقول بعضهم وَشْيِيّ　وانسبْ لمثل عِدَةٍ عِدِىّ

٨٧٠ وانسبْ الى شاةٍ وقل[1] شاهِىّ　أَمّا[2] الى ماءٍ فقل ماءِىّ

ومثل لا اذا نسبتَ مُدّهْ　تقول لائِىّ كالاسم رُدّهْ

وانسبْ بواو لعَلِيّ عَلَوِى　كذا الى أُمَيَّةَ انسبْ أُمَوِى

وان تشأْ قلت أُمَيِّىّ بشَدّ　والأَجْوَد الأَوّل[3] والثانى وَرَدْ

وانسبْ أُسَيْدِيًّا الى أُسَيِّدِ　وفى مُهَيِّيمِيِّ[4] الياء ارْدُدِ

٨٧٥ واردُدْ الى الفرد الجموع فى النَسَبْ　الى رِجالٍ رَجُلِىّ قل تُصِبْ

كذا الى زَيْدِينَ زَيْدِىّ انْسُبِ　ومثل ذاك فى المثنّى اوجِبِ

الّا اذا كان اسم جمع عَلَما　فلا تغيّرْه لئلّا يبهَما[5]

نحو كِلابِىّ مَعافِرِىّ　مَدائِنِىّ وكأَبْناوِىّ

وانسبْ الى يَبْرِينَ يَبْرِينِىّ　وقد يقول بعضهم يَبْرِىّ[6]

٨٨٠ كذا نَصيبينُ[7] وقِنَّسْرِينُ　ومثلها بالواو ماطِرونُ[8]

واحذفْ من المضاف ثانى اثنَيْنْ　مثل المركّب الذى من[9] اسمَيْنْ

تقول عَبْدِىّ[10] وبَعْلِىّ وقِسْ[11]　وفى المضاف ذاك طورًا ينعكِسْ

فى كلّ ما تعريفه بالثانى　كأَبْنِ الزُبَيْرِ وبَنى شَيْبانِ

فقل زُبَيْرِىّ وشَيْبانِيّونْ　وشذّ فى المضاف[12] عَبْقَسِيّونْ[13]

---

[1] So AE; die übrigen Hdschrr. فقل.　[2] H وانسب.

[3] H والاوّل الاجود.　[4] So E; die übrigen Hdschrr. مهيّمىّ.

[5] E يُبهما.　[6] Der Vers bei E am Rande hinzugefügt.

[7] Die Worte يبرينىّ — نصيبين fehlen in H.

[8] A كذى نصِيبينَ وَقِنّسْرِينَا — مَاطِرُونَا; D ebenfalls وقنسرينَ, ماطرونَ; der Vers in B am Rande ergänzt.

[9] So ADF; die übrigen Hdschrr. فى.

[10] BE مَعْدِىّ.　[11] AB فقس.

[12] E وفى المضاف جاءَ, am Rande aber شذّ صح statt جاء.

[13] CH وشيبانى — عبقسى.

٨٨٥ وَعَبْشَمِيَّةٌ وَعَبْدَرِيٌّ مثل شذوذ قولهم حارِىٌّ
كذا سَلِيقِىٌّ الى السَلِيقَةْ[1] وهُذَلِىٌّ خالف الطريقَةْ
وحَذْف احدى[2] ياءى النسبة فى مثل يَمانٍ عوّضوا بالالفِ

القول فى المقصور والممدودِ

يعرف بالقياس والتعديدِ

من القياس ان تقول المصدرُ[3] لفَعَلٍ يعتلّ حتمًا يُقْصَرُ
٨٩٠ مثل الصَدَى[4] وكالطَوَى والمُفْتَعَلْ يُقْصَر مثل المُشْتَرَى كذا الفُعَلْ[5]
نحو[6] القُرَى[7] كذا المِشَى[8] كالحَيَكَى والمَرَطَى[9] والخَوْزَلَى والبَشَكَى
كذاك فِعِّيلَى[10] كخِلِّيفَى[10] قُصِرْ كذاك فَعْلَى ضدّ فَعْلانَ الذَكَرْ
وفَعَلٌ واحد أَفْعالٍ يُعَلّ تقصره[11] نحو[12] رَحًى[13] وزن فَعَلْ
ومَفْعَلٌ يقصر إمّا مصدرا او الزمانَ او مكانًا قُصِرا
٨٩٥ كمثل مَرْمًى وكذاك مُفْعَلُ كمثل مُعْطًى[14] وكذا مُسْتَفْعَلُ[15]
كمثل مُسْتَدْعًى كذاك فَعَلَى كأَجَلَى وبَرَدَى ونَمَلَى[16]
ويعرف الممدود بالقياسِ كمصدر لأَسْتَفْعَلَ السداسِى
كمثل الاسْتِلْقاء والفِعالِ نحو رِماءٍ[17] وكالافْتِعالِ

---

1 D ohne Artikel. 2 E أُخرى. 3 E ohne Artikel.
4 D الصدا. 5 In A am Rande ergänzt. 6 F مثل.
7 D القرا. 8 D المشا. 9 B والمَرَطا.
10 CF ا statt ى am Ende. 11 A بقصره.
12 D مثل. 13 C رحًا. 14 B مُعطًا.
15 Die Verse 895—896 in B am Rande ergänzt.
16 B فَعَلا كأَجَلا وبَرَدًا ونَمَلا.
17 E ومثل الاستلقاء والفِعالِ نحو رِماءٍ.

او زنة[1] الإِفْعالِ والأَفْعالِ[2] وزنة[3] الفِعْلاءِ والفِعْلالِ

٩٠٠ كمثل إِعْطاءِ مع الأَرْجاءِ[4] ومثل حِرْباءِ مع الزيزاءِ[5]

امّا السماع فيهما فيكثُرُ[6] وقد يمدّ تارةً ما يقصرُ

إمّا بمعنى واحد او مختلِفْ ولفظه مختلف او مؤتلِفْ

نحو الزِناءِ والبُكاءِ[7] والرِبا وكالصلاءِ والفِداءِ والكِبا

القول فى الهِجاء والإمالَة

اعلمْ بأنّ الالف الممالَة

٩٠٥ هى التى قد قُلبتْ عن ياءِ او جاورتْ لكسرة او راءِ

مكسورة نحو رَمَى ومَرْمَى وباعَ وٱشْتَرَى ونحو[8] أَعْمَى

وهٰكذا ان قُلبتْ عن واوِ مكسورة كخافَ خَوْفَ الغاوِى

والراء نحو كافِرٍ والنارِ[9] والكسر نحو لعِباد[10] البارِى

والهاء للتأنيث قد اميلَتْ بعد حروف بعدُ قد[11] ابينَتْ

٩١٠ فى ذَوْدِ كَلْبٍ نَهِزٍ[12] شَمْسٍ جَنَتْ كخِيفَةَ وقفًا وقد تبيّنتْ

---

1 H وزنَة. 2 A الأَفْعالِ والإِفْعالِ. 3 B او statt و.

4 E الإِرجاء. 5 Der Vers in B am Rande ergänzt.

6 H فيكسر. 7 Var. bei E am Rande المكاء (sic).

8 H ومثل. 9 D والدارى.

10 E يا عبادَ nebst der Var. لعبادِ.

11 CDH und Var. in E بعدَ ذا.

12 So nach CH und Var. in E; B نَهِزْ; F نَهِزٌ, in A ist dafür نُهَزِ verschrieben, in D fehlt das Wort. Bei E lautet der Vers folgendermassen:

فى ذَوْدِ كَلْبٍ نَهْزَ شمسٍ جَنْتٍ كخيفةٍ وقفًا وقد بُيِّنَتِ

mit den beiden Var. فى نَهِزٍ كَلْبٍ ذَوْدُ (nämlich شمسٍ جَنْتٍ) und der

فان[1] تقدّم احرف[2] مستعلِيَة فامنعْ لها الامالة المسئولِيَة
وكلّ مقصور بياء تُثنِيا كما اذا اميل فاكتبْه بيا
كمثل حُبْلَى ورَحًى ففس تصِبْ كلّ ذوات الياء بالياء كُتِبْ
والاسم والفعل بذا لا يختلِفْ واكتبْ ذوات الواو كلًّا بالالِفْ
٩١٥ يُبيين اصلَه لك الخطابُ هٰذا عليه اصطلح الكتّابُ[3]
خوف التباس مثل ما قد كتبوا بالف من بعد واو ضَرَبوا
وشِبْهه وزيدَ واوُ عَمْرِو لا عُمَرٍ فى رفعه والجرّ
وكتبوا الهمز على التخفيفِ واوًا بالالف المعروفِ
والف ٱبْنٍ وٱبْنَةٍ وصفًا[4] حُذِفْ كحذف تنوين كزَيْدِ[5] بْنِ خَلَفْ

القول فى ابنية المصادِرْ

وفعلِها المشتقّ منها الصادِرْ ٩٢٠

امثلة الفعل الثلاثِى فَعَلَا واكسرْ[6] وقل[7] فَعِلَ واضممْ فَعُلَا
فَعَلَ يَفْعِلُ من المعدّى[8] له مصادر تُعَدّ عَدّا
ضَرْبٌ وقيلٌ سَرِقٌ وغَلَبُ سَرِقَةٌ غَلَبَةٌ وكَذِبُ
وحِمْيَةٌ حِمايَةٌ لَيّانُ ومثلها[9] الحِرْمانُ والغُفْرانُ

---

oben gegebenen Lesart gemäss نيِّز شمسٌ جَنَتْ. Im zweiten Hemistich hat E demgemäss die Var. وكلٌّ بُيِّنَتْ; B وقد ثَبَتْ mit der Korr. وقد تمثّلتْ F; وكل مثلت CD; وقد تبينت.

1 DH وان. 2 E تُقدّمُ أَحْرُفا. 3 B الكِتاب.

4 Var. in E [وابنة وصفًا statt حالَةَ الو[صْف.

5 A لِزَيْد; EF بزيد, Randglosse in F: كزيد خ.

6 D فاكسر. 7 BFH فقل. 8 D المعدا. 9 A ومثله.

٩ فَعَل يفْعُلُ شُكُورٌ وكُفْرٌ قَتْلٌ وجَلَبٌ وكِتابٌ لِكَتَبْ
حِجٌّ ونِشْدَةٌ وشُكْرانٌ[1] خَنِقْ فَعِلَ يَفْعَلُ المعدّى قد نُطِقْ
فيه بِحَمْدٍ وسَماعٍ وعَمَلْ شُرْبٍ وغِشْيانٍ سِفادٍ فكَمَلْ
فَعَلَ يَفْعَلُ بحرف الحلقِ تفتح مستقبله فى النطقِ[2]
كمثل[3] يَسْأَلُ سُؤَالًا ونَصَحْ يَنْصَحُهُ نَصاحَةً نُصْحًا أَصَحْ
٩١ مصدر غير المتعدّى اطّردا فيه الفُعولُ كالجُلوسِ وردا[2]
فيه مُزاحٌ[4] ضَحِكٌ فِسْقٌ حَرَدْ مُكْثٌ نَباتٌ[5] نَدَمٌ عَجْزٌ وَرَدْ
وللرباعىّ مثال فَعْلَلا مصدره فَعْلَلَةٌ كشَمْلَلا
ومنه ملحق به كجَهْوَرا[6] حَوْقَلَ مثله كذاك بَيْطَرا
ومنه ذو التضعيف وهو فَعَّلا[7] مصدره التَفْعيلُ ثمّ أَفْعَلا
٩٢ مصدره الإِفْعالُ ثمّ فاعلوا[8] فاعَلَ منه المصدر الفِعالُ
وللخماسىّ تَفَعْلَلَ ٱنْفَعَلْ تَفَعَّلَ ٱفْعَلَّ تَفاعَلَ ٱفْتَعَلْ
تمثيل كلّها تَدَحْرَجَ ٱنْكَسَرْ تَكَبَّرَ[9] ٱرْتَدَّ تَعاظَمَ ٱقْتَدَرْ
مصدرها التَدَحْرُجُ ٱنْكِسارُ تَكَبُّرُ[9] ٱرْتِدادٌ ٱقْتِدارُ[10]
وللسداسى ٱسْتَفْعَلَ ٱفْعَنْلَى ٱفْعالّ اِفْعَوْعَلَ ٱفْعَوَّلَ منه ٱفْعِيعالْ[11]
٩٤١ كٱجْلَوَّذَ ٱسْتَعْطَفَ وٱسْلَنْقَى ٱشْهابْ وٱغْدَوْدَنَ[12] ٱحْنَنْكَكَ فانقضى البابْ

---

1 H وكفران. 2 C am Rande صح. 3 H سال.

4 E مِزاح mit übergeschriebenem صح nebst der Var. مُزاح.

5 DE ثُبات. 6 BH كتجوهرا; B am Rande خ كتجهْوَرَا.

7 In A am Rande ergänzt.

8 E darüber صح; BCFH فاعله und im folgenden Hemistich:

مصدره الفعال والمفاعله

B am Rande die oben gegebene Lesart der ADE.

9 E تكسّر nebst der Var. تكبّر. 10 Der Vers in F am Rande.

11 CDFH افعوّال. 12 و fehlt in DH.

واعلمْ بأنّ الفات الوصلِ   تدخل فى الامر الثلاثِى الاصلِ

تكسر ان كُسِر ثانٍ او فُتِحْ   والضمّ اذ يُضمّ ثانٍ متّضِحْ

والف الوصل مع الخماسِى   يلحق مكسورًا كذا السداسِى

فى الامر والماضى وفى المصادرِ   كالاَنْطلاقِ وٱصْطَفَى وٱسْتَأْثِرِ

٩٤٥ والف الوصل اتى فى الاسم   فى ٱمْرَأَةٍ وٱثْنَيْنِ وٱبْنٍ وٱسْمٍ[1]

وٱسْتٍ وفى ٱمْرِئٍ وفى الحرف كَأَلْ   لٰكنّه يفتح كَٱيْمُنٍ جُعِلْ

والف الوصل متى يوصَلْ حُذِفْ   كأَيْمُن ٱللّٰهِ وبٱسْمِه خُلِفْ

وان اتى من قبله مسكّنْ   فضمّه او كسره[2] معيّنْ

نحو قُلُ ٱدْعُوا[3] وقُمِ ٱللَّيْلَ[4] فقِسْ[5]   وفتح مِنْ نحو مِنَ ٱللّٰهِ اقتبِسْ

القول فى التصريف وهْو يشتمِلْ

٩٥٠ على زيادة وحذف وبدَلْ

واحرف[6] الزيادة المنحصرَهْ   آوَيْتُ من سَهْل هجاء[7] العشرَهْ

فالهمز نحو أَفْكَلٍ وأَوَّلِ   وأَوْرَقٍ خُطائِطٍ وشَمْأَلِ

ما لم يكن بناؤه كأَيْقَقِ[8]   او بان اصلًا كاشتقاق أَوْلَقِ

والالف الساكن نحو[9] فاعِلِ   وفى الفعال زيد والفَواعِلِ

٩٥٥ وزيد للتأنيث امّا أَرْطَى[10]   فزيد إِلْحاقًا كذا حَبَنْطَى[11]

---

[1] Die Verse 944—945 in B am Rande ergänzt.

[2] H فكسره او ضمّه.

[3] Kor. VII, 194; XVII, 58, 110; XXXIV, 21.

[4] Kor. LXXIII, 2.

[5] D وقس.

[6] E فاحرف,

[7] H بنا.

[8] In E mit übergeschriebenem صح.

[9] F مثل.

[10] BC ارطا.

[11] ABC حبنطا.

وَالْواو زِيدَ ثانِيًا كَجَوْهَرِ وَكَوْثَرٍ وثالِثًا كَجَهْوَرِ

وزِيدَ رابِعًا كَمِثْلِ تَرْقُوَهْ وخامِسًا مِثالُهُ قَلَنْسُوَهْ

والياء زِيدَ اوّلًا كَيَعْمَلِ وثانِيًا كَزَيْنَبٍ وجَيْئَلِ

وثالِثًا مثل قَضِيبٍ اطَّرَدْ وخامِسًا[1] كَمَنْجَنِيقٍ قد وَرَدْ

٩٦٠ والتاء زِيدَ اوّلًا كَتَتْفُلا وتُرْتُبٍ وثانِيًا كَٱفْتَعَلا[2]

وآخِرًا كَعَنْكَبُوتٍ يَكْثُرُ وزِيدَ للتأنيث وهْو الاكثرُ

والمِيم زِيدَ اوّلًا كَمُكْرَمِ[3] وآخِرًا كَزُرْقُمٍ وسُتْهُمِ

وشذّ حشوًا لَبَنٌ قُمارِصُ ومن دِلاص قولهم دُلامِصُ

والنون زِيدَ اوّلًا كَنَرْجِسِ وثانِيًا كَعُنْصُلٍ وعَنْبَسِ

٩٦٥ وزِيدَ فى القِنْفَخْرِ[4] والكَنَهْبَلِ كذاك فى الضَيْفَنِ والجَحَنْفَلِ

والسين فى ٱسْتَفْعَلَ كَٱسْتَطاعا وزِيدَ[5] للتعويض فى أَسْطاعا

والهاء فى هِرْكَوْلَةٍ اذ اصلها رَكْلٌ وهاء أُمَّهاتٍ مثلها

واللام نحو عَبْدَلٍ وذٰلِكا كذاك للبعيد قل هُنالِكا

وكلّ حرف زِيدَ لا تغيّرُهْ بلفظه اذا وزنتَ تذكُرُهْ

٩٧٠ والاحرف التى تكون اصلا قابِلْ بها اذا وزنتَ فِعْلا[6]

وان يزد[7] على ثلاث كَرِّرِ اللامَ نحو فَعْلَلٍ فى جَعْفَرِ

فان[8] بنيتَ فَعْلَلًا من ضَرَبا تُلْحِقْه بجَعْفَرٍ قل ضَرْبَبا

وان بنيتَ من وَأَى كَمَفْعَلْ مَوْأًى على مثال[9] مَرْمًى يُجْعَلْ

---

1 BEH ورابِعًا.

2 E كَتَتْفُلِ — كافْتَعِلِ; CH und Var. bei BE: كتتفُلَهْ — كافتعلَهْ.

3 In F mit übergeschriebenem معا. 4 E صح.

5 H وجاء. 6 Oder فَعْلا; F معا. 7 BD تزد.

8 BDE وان. 9 EH und Var. in C قياس.

والحذف فى الواو[1] وياء والِفْ فمنه ما لغير علّة حُذِفْ

٩٧٥ كالأَبِ والْيَدِ[2] اعتباطًا[3] عُرِفا ومنه ما لعلّة قد حُذِفا

كالحذف لالتقاء ساكنَيْنِ والحذف لالتقاء همزتَيْنِ

نحو فَتًى وصلًا ونحو أُكْرِمُ او ملحَق[4] به كمثل يُكْرِمُ[5]

والواو بين الكسر والياء[6] حُذِفْ مطّردًا كيَعِدُ الحكمُ عُرِفْ

وخفّفوا الهمزة بالحذف كَخَبْ فى الخَبْء اذ سُكِّن قبلها[7] وَجَبْ

٩٨٠ واحرف الابدال يأتى التبيينْ بحصرها فى أَجُهِدْتُمْ طاوِينْ

فالهمز قد يُحْذَف[8] اذ يخفَّفُ يُبْدَل منه مثل رَأْسٍ الِفُ

ومثل مُؤْمِنٍ بواو يُبْدَلُ ومثل بِئْرٍ محض ياء يُجْعَلُ

وان فتحتَها وضُمّ او كُسِرْ ما قبلها كمُؤَنٍ او[9] كمِئَرْ[10]

ابدلتَها للضمّ واوًا فُتِحَتْ كذا لكسر صار ياء حُرِّكَتْ

٩٨٥ وابدلوا الهمزة فى أَرَقْتُ هاء وإِيّاكَ[11] وفى أَنْتُ

وابدلوا الالف همزًا لتصحّ[12] فى مثل حَمْراء وصَحْراء يصحّ

كذاك مع شذوذه شَأَبَّهْ مثل الضَأَلّينَ[13] رووا دَأَبَّهْ

والواو والياء[14] اذا تحرّكا من بعد فتح لازم فليُشْرَكا

---

[1] BD ohne Artikel. [2] A كَالْيَدِ وَالأَبِ.

[3] Randbemerkung in E بالعين المهملة.

[4] BH und Var. bei E: ملحقًا. [5] Der Vers in B am Rande.

[6] E الياء والكسر.

[7] C تسكينُ قبلها; D سكون قبلها; E سُكونُ بابه mit der Var. سَكَن قبلها.

[8] EFH يُبْدَلُ. [9] F او in و geändert; H و.

[10] E darüber صح. [11] E وفى إيّا, am Rande إيّاك.

[12] CFH ليصح. [13] Kor. I, 7.

[14] CEF die zwei letzten Worte in umgekehrter Reihenfolge.

فى الانقلاب الفًا نحوُ[1] رَمَى ومثل مَرْمًى وَدَعا وكالـعَمَى

٩٩٠ ما لم يجئا فى مثال الخَوَنَهْ ومَيَلٍ ودَعَواتٍ بَيِّنَهْ

والواو ان يسكنْ وقبله انكسَرْ فاقلبْه ياءً نحو ميزانٍ اشتهَرْ

ويُبْدَلان همزةً فى فاعِلٍ وجمعه كبائعٍ وقائِلِ

كذاك يُبْدَلان فى فَعيلَهْ مثل فِعالَة[2] مع الفَعولَهْ

همزًا فقل جامِعَها صَحائِفُ كذا رَسائِلُ كذا تَنائِفُ[3]

٩٩٥ امّا مَعايِشُ فلا تهمِزْها لانّها مَفاعِلٌ فمِزْها

وأُبْدِلا[4] همزًا لاجل الِف[5] زائدةٍ قبلهما فى الطَّرَف

نحو كِساءٍ ورِداءٍ أمّا شَقاوَةٌ عَمايَةٌ فحَتْمًا

يصحَّحان فيهما للهاءَيْنْ تصحيحَ مِذْرَوَيْنِ والثِّنايَيْنْ

وتهمز الواوَ اذا ضمَمْتَهُ والواوَ اوّلًا اذا كسرْتَهُ

١٠٠٠ كوُقِّتَتْ[6] وكوِشاحٍ وأُحُدْ[7] وأثْوُبٍ[8] مثل قُوُوسٍ اطّرَدْ

وأُبْدِلَتْ تاءً صريحًا نحوا بِنْتٍ وأُخْتٍ وأتّزِنْ وتَقْوَى[9]

ويبدلون التاءَ دالًا قالوا اِزْدانَ يَزْدانُ له مثالُ

والتاء طاءً فى فَحَصْطُ واصْطَجَعْ[8] والنون ميمًا مثل عَنْبَرٍ سُمِعْ

والباء جيمًا فيه للمحتجِّ خالِى عُوَيْفٌ وابو عَلِجِّ

---

1 CDFH مثل. 2 F darüber معا. 3 E darüber صح. 4 B وابدلت. 5 F الالف. 6 Kor. LXXVII, 11. 7 AE وأَحَدُ, E mit übergeschriebenem صح. 8 So nach E. 9 D وتقوا.

القول فى الإدغام باختصار

١٠٠٥ وبعده ضرائر الاشعار[1]

امّا ادّغام الحرف فى مثيلِهِ　كالدال فى الدال فمن تمثيلِهِ

شَدَّ يَشُدُّ شُدَّ يَد دّاوُودا[2]　محرّكًا او ساكنًا موجودا

امّا ادّغام المتقاربَيْنِ　كالدال فى الذال ملاصقَيْنِ

كإذَّرَى وقَد ذَّرى فقس تصِبْ　فالقول[3] فى ذكر المخارج يجِبْ

١٠١٠ حلْقِيَّةٌ لَهْوِيَّةٌ[4] شَجْرِيَّهْ　وأَسَلِيَّةٌ مع النِطْعِيَّهْ[5]

ولِثَوِيَّةٌ مع الذَلْقِيَّهْ　وشَفَهِيَّةٌ مع اللِينِيَّهْ

مَهْموسَةٌ مَجْهورَةٌ مُسْتَرْخِيَهْ　شَديدَةٌ بينهما مُسْتَعْلِيَهْ[6]

مُطْبَقَةٌ مُنْحَرِفٌ مُكَرَّرْ　هاوٍ أَغَنَّانِ طَويلٌ صُفَّرُ

ومن شذوذ مُدْغَم عَلْماء　مِلْعِبْء بَلْحرِث منه[7] جاءى[8]

١٠١٥ وفى اضطرار الشعر جاز[9] صَرْفُ　ما ليس مصروفًا وجاز[10] الحَذْفُ[8]

حَذْفُ الحروف وانحذافُ الحَرَكَهْ　كما اتتْ سواكِنٌ محرَّكَهْ[8]

والفصل والقلب وقصرُ ما يُمَدْ　وشدُّ ما خفّ وفكّ ما يُشَدْ[8]

---

1 Die Überschrift fehlt in H.

2 A يَدَّاوُودَا ; F يَدُّ دَاوُدَا.　　3 B والقول, H القول.

4 Die zwei letzten Worte in D in umgekehrter Reihenfolge.

5 In E mit übergeschriebenem صح.

6 EF صِفاتُها مهموسة مُسْتَرْخِيَهْ　مجهورة شديدة مُسْتَعْلِيَهْ

7 H عنهم.

8 C am Rande صح ; EH جاء statt جاءى in V. 1014.

9 EH جآ.　　10 EH وجاء ; E am Rande جاز.

تحويه اشعارهم المرويّهْ   هذا تمام الدُرّة الأَلْفيّهْ
نَظَمَها يحيى بن مُعْطى[1] المَغْرِبِى   تذكرةً وجيزةً للمُغْرِبِ[2]
١٠٣٠ وَفْقَ مراد المنتهى[3] والنَشَأَهْ   فى الخمس والتسعين والخمس مِائَهْ[4]
والحمد لله به اعتصِمُ   ثمّ على نبيّه[5] اسلِّمُ

---

[1] AE مُعْط.   [2] DH للمعربى.   [3] E صح.
[4] So nach BE; die übrigen Hdschrr. المائه.
[5] In E durchstrichen.

فهرس

صفحة

صفحة

V. 1001. Derselben Ansicht folgen auch Zamaḫšarî, Mufaṣṣal S. 175, Z. 7 u. f. und Ibn Ja'îš S. 1380, Z. 17 u. f. Über diese echtarabische Auffassung vgl. Fleischer I, S. 53 u. f.

V. 1004. Sîbawaih II, S. 315 bis auf den vierten Halbvers; Ibn Ǵinnî S. 30; Ǵauharî s. v. جيم die drei ersten und s. v. برن der zweite und der dritte Halbvers; Ḥarîrî S. 566 die zwei ersten; Mufaṣṣal S. 176; Ibn Ja'îš S. 1390; 'Ainî IV, S. 585; Ṣabbân IV, S. 200; Lane S. 369 nur die zwei ersten Hemistichien:

خالِي عُوَيْفٌ وأَبو عَلِجِّ   ٱلْمُطْعِمانِ اللَّحْمَ[1] بالعَشِجِّ
وبالغَداةِ فِلَقَ[2] البَرْنِجِّ   يُقْلَعُ بالوَدِّ وبالصِيصِجِّ

„Meine mütterlichen Oheime sind 'Uweif und Abû 'Alî, welche mir am Abend Fleisch zu essen geben und am Morgen Datteln, die mit dem Pfahl und dem Stock abgeschlagen werden."

V. 1010. أَيْهُوِيَّة für أَيَهُوِيَّة des Versmasses wegen.

V. 1012—1013. Der Vollständigkeit zu Liebe hätten auch الحروف المنخفضة und المنفتحة als Gegensätze zu المستعلية, bezw. المطبقة erwähnt werden sollen.

V. 1020. Ibn el-Ḫabbâz: قد وجدت فى كثير من النسخ والخمس مائة وهذا لا يجوز لاضافة المعرفة الى النكرة فكنت انشده والخمس المائة حتّى وجدته فى نسخة قرئت عليه رحمه اللّه وبرّد مضجعه وطيّب مهجعه.

Vgl. über diese Formen Fleischer II, S. 49 u. f.

---

[1] Sîbawaih الشحم mit der Var. اللحم. — [2] Ǵauharî كِسَر; Mufaṣṣal, Ibn Ja'îš, 'Aini, Ṣabbân كتل.

الق ab. Ibn Ja'îš S. 1338, Z. 13—21, macht indessen darauf aufmerksam, dass das Hemza in أُلَقَ auch aus dem Wâw in ولق, eilen, in derselben Weise wie أُجوهٌ aus وُجوهٌ entstanden sein kann, wie auch وَلَقَى und أَلَقَى, schnell, neben einander citiert werden. Demnach ist dies Wort entweder als فَوْعَل von الق oder als أَفْعَل von ولق aufzufassen.

V. 956. Über das bekannte persische Fremdwort جَوْهَر vgl. Horn Nr. 948.

V. 957. Über تَرْقُوَة, Schlüsselbein, vgl. Fleischer I, S. 183. — قَلَنْسُوَة, قَلَنْسِيَة Barett, griechisches Lehnwort, siehe Fraenkel S. 53.

V. 959. مَنْجَنِيق, Ibn Ja'îš S. 1346, Z. 19 u. f., ist bekanntlich das griechische μαγγανικόν, Fraenkel S. 243.

V. 960. Über تَتْفُل, Fuchsjunges, und تُرْتُب, Beständiges, Dauerhaftes, und ihre Nebenformen siehe Jahn § 512, Note 191 und Ibn Ja'îš S. 1351, Z. 15 u. f. — Zu der auffallenden Form تتفلا bemerkt Ibn el-Ḫabbâz: قول يحيى كَتَتْفُلا يجوز ان يريد تتفلة فابدل من الهاء الالف ويجوز ان يكون راعى علّة واحدة وهى الوزن فلم يصرفه.

V. 962. زُرْقُم (= أَزْرَق), intensiv blau, سُتْهُم (= أَسْتَه) mit grossem Hinteren, Jahn § 512, Note 201; Ibn Ja'îš S. 1348, Z. 2 u. f.

V. 963. قُمارِص, sauer, دُلامِص, glänzend, Ibn Ja'îš S. 1347, Z. 9 u. f.

V. 964. نَرْجِس, Narcisse, aus dem persischen نَرْگِس, Jahn a. a. O. Note 190.

V. 965. قِنْفَخْر, überlegen, und كَنَهْبُل, eine Art grosser Bäume, Jahn § 526, Note 82 und 519, 47. — ضَيْفَن, Begleiter des Gastes, Schmarotzer, vom Stamme ضيف, Jahn § 512, 189 oder von ضفن, kommen und sich zu Jemand setzen, Ibn el-Ḫabbâz — جَحَنْفَل dicklippig von جحفلة, Lippe der Hufthiere.

V. 966. أُسْطاعَ, Ibn Ja'îš S. 1354, Z. 7 u. f.

V. 967. هِرْكَوْلَة, dickes Weib, Ibn Ja'îš S. 1353, Z. 14—17. — أُمَّهات ebds. S. 1352, Z. 16 u. f.

V. 968. عَبْدَل mit عَبْد gleichbedeutend oder nach el-Aḫfaš aus عبد الله verkürzt, Jahn § 509, Note 25.

V. 998. ثِنايان, *the cord with which a camel's fore shank and his arm are bound together*, Lane s. v., nach den Meisten nur im Dual vorkommend.

V. 831. أُدَمَى, Ortsname, Jacut I, S. 170; أُرَبَى, Unglück, نَمَلَى oder نَمَلَاء, Name eines Wassers bei Medina, Jacut IV, S. 814.

V. 832. حِجِلَّى, Quasiplur. von حَجَل, Rebhuhn.

V. 874. مُهَيْبِيّ von مُهَيَّم oder مُهَيِّم, Diminutivum zu مُهَوِّم, schläfrig nickend, Sîbawaih II, S. 82, Z. 17. Vgl. auch Ibn Ja'îš S. 749, Z. 9.

V. 887. Siehe Sîbawaih II, S. 65, Z. 17.

V. 891. حَيَكَى, Infinitiv von حاك, sich im Gehen hochmüthig bewegen; مَرَطَى, schnelle Gangart des Pferdes; خَوْزَلَى oder خَيْزَلَى schwerfälliger Gang; بَشَكَى, schnell, flink (Frau, Kameelin). Vgl. Sîbawaih II, S. 349, Z. 14; 352, Z. 8 und Jahns Bemerkungen zu diesen Stellen.

V. 896. أَجَلَى Name eines Berges, بَرَدَى ebenfalls Ortsname, Jacut I, S. 135 und 556. — Über نَمَلَى siehe Vs. 831.

V. 903. صِلاء, صَلًى, Feuer, كِبًى, Kehricht, كِباء, Aloeholz.

V. 904—908. Sîbawaih §§ 477—482; Ibn Ja'îš §§ 626—639.

V. 909—910. Ibn el-Ḫabbâz: شَبَّهوا هاء التأنيث بالفه فأمالوا ما قبلها في الوقف وهي قراءة الكسائيّ اذا وقف على خمسة عشر حرفا يجمعها قولك فجثت زينب لذود شمس.

Zu den in diesen Gedächtnissworten enthaltenen fünfzehn Consonanten kommen nach Ibn Mu'ṭî noch ه und ك hinzu. Hierüber bemerkt Ibn el-Ḫabbâz: امّا الكاف والهاء اللتان زادهما يحيى فإنّ الهاء لم تحك امالتها عن الكسائيّ وتجوز في القياس نحو فَيْهَة واما الكاف فيميلها اذا كان قبلها ياء او كسر كأَيْكَة وشِرْكة.

V. 922 u. f. Vgl. über die hier aufgezählten Maṣdarformen Sîbawaih § 432 und Ibn Ja'îš § 331 u. f.

V. 923. Ibn el-Ḫabbâz: القيل من قولك قاله بمعنى اقاله.

V. 949. Vgl. Fleischer I, S. 38.

V. 952. خُطائِط, klein, kurz, Sîbawaih II, S. 345, Z. 21; Ibn Ja'îš S. 883, Z. 17.

V. 953. Wenn nämlich ein solches Nomen wie أَيْقُق* wirklich vorkäme, könnte es nicht der Form أَفْعُل angehören, weil es in solchem Falle in أَيَقّ* zusammengezogen werden müsste, Sibawaih II, S. 2, Z. 7. — أَوْلَق, Wahnsinn, leitet Sibawaih a. a. O. unter Heranziehung von أُلِقَ, wahnsinnig werden, und مَأْلُوق, wahnsinnig, vom Stamme

V. 709. Ibn el-Ḫabbâz: المعروف فى كلامهم لخمس خلون ولخمس عشرة خلت وقول يحيى لخمس خلت ضعيف.

V. 716. Der Vers von Anas bin Zuneim Sîbawaih I, S. 255; Ibn Ja'îś S. 582; 'Ainî IV, S. 493; Ḫizâne III, S. 119:

كم بجُودٍ مُقْرِفٍ نالَ العُلَى   وكريمٍ بُخْلُهُ قد وَضَعَهْ [رمل]

„Wie viele Nachkommen von einem nicht arabischen Vater und einer arabischen Mutter haben durch Freigebigkeit Hoheit erlangt, und wie viele Edle hat ihr Geiz erniedrigt!"

V. 742. Vgl. Fleischer I, S. 293.

V. 787. *Dieser Halbvers nebst dem ihm vorangehenden Ḫizâne III, S. 37:*

بَنَيْتُهُ بِعُصْبَةٍ من مالِيا   أَخْشَى رُكَيْبًا أو رُجَيْلًا عادِيا

„Ich habe es mit Hülfe einer Schaar von meiner Habe gebaut, vor einer feindlichen Truppe von Reitern oder Fussvolk mich fürchtend."

Vgl. Jahn § 395. 2.

V. 798—799. Über das Diminutivum von عِضَةٌ (عُضَيْهَةٌ oder عُضَيَّةٌ) vgl. Sîbawaih II, S. 124, Z. 3. — Von عَصًا heisst das Diminutivum bekanntlich عُصَيَّةٌ. Das Richtige dürfte demnach غَضًا, غُضَيٌّ sein.

V. 807. Ibn el-Ḫabbâz: قال يحيى هو شاذّ والنحويّون قد قاسوه.

V. 809. Das Femininum اللَّتَيّا mit Bezug auf folgenden bei Ibn Ja'îś *S. 740 und Ḫizâne II, S. 559 angeführten Raǵaz-Vers von el-'Aǵǵâǵ:*

بَعْدَ ٱللَّتَيّا وٱللَّتَيّا وٱلَّتى   إِذا عَلَتْها أَنْفُسٌ تَرَدَّتِ

„Nach dem Geschick, wodurch, wodurch, wodurch die Seelen zu Grunde gehen, wenn sie zu ihm hinaufgelangen."

Das erste Hemistich Sîbawaih II, S. 142.

V. 810. Die Raǵazverse von Ru'ba 'Ainî II, S. 232; die zwei letzten Vershälften auch Ǵauharî s. v. لا; 'Ainî IV, S. 535; Ṣabbân I, S. 219:

لَتَقْعُدِنَّ مَقْعَدَ القَصِيِّ   مِنّى ذِى القاذورةِ المَقْلِىِّ
أَو تَحْلِفِى بِرَبِّكِ العَلِىِّ   أَنّى أَبو ذَيّالِكِ الصَّبِىِّ

„Fürwahr du sollst fern von mir verabscheut und gehasst leben, wenn du nicht bei deinem Herrn, dem Hohen, schwörst, dass ich der Vater dieses Knäbleins bin."

V. 819, D. h. عين im Sinne von Quelle, يد, Wohlthat, Macht, أذن, Henkel, رِجْل, Heuschreckenschwarm[1], ساق, Stamm, Stengel sind ebenfalls Feminina.

[1] In dieser Beziehung auch Masc., Lane.

عوّضوا الميم فى آخره فقالوا اللّهمّ علمنا انّهم لم يحذفوا الحرف لذهاب العوض والمعوّض عنه الا ترى انّهم لمّا حذفوا ياء فرازين جاوًا بالتاء فى فرازنة ولم يقولوا فرازن والله اعلم.

V. 660. Der Halbvers von el-ʿAǵǵâǵ Sîbawaih I, S. 272:

يا عُمَرَ بْنَ مَعْمَرٍ لا مُنْتَظَرْ[1]

„O ʿOmar bin Maʿmar, es giebt kein Warten!"

V. 661. Siehe Vs. 437.

V. 662. Vgl. Ibn Jaʿîš S. 160:

أَلا يا قَيْسُ والضَحّاكُ سِيرا   وقد جاوَزْتُما خَمَرَ الطَرِيقِ [وافر]

„Wohlan, Qais und Ed-Ḍaḥḥâk, brecht auf! Habt ihr doch das Gebüsch des Weges passiert."

V. 663. Ibn el-Ḫabbâz: قد وجد فى النسخ يا تميم جُمَعُ وليس بجيّد لأنّ جُمَعَ انّما تجرى توكيدًا على جماعة الاناث كقولك جاءت النساء جُمَعُ وتميم ليس كذلك والذى يحتمله ثلثة امور الاوّل ان يقال يا تميم اجْمَعَ فيفرد التوكيد حملًا على لفظ تميم وهو الصواب فى رواية هٰذا البيت الثانى ان يقال يا تميم اجمعون فيجمع حملًا على معنى تميم لأنّ المراد الحيّ الثالث ان يقال يا تميم جُمْعاء لأنّ المراد القبيلة.

V. 677. هِرَقْل von هِرَقْل.

V. 679. زِحْلِيل von زِحْلِ.

V. 682. Zur Form يا طَلْحَةَ bemerkt Ibn el-Ḫabbâz: فيه قولان احدهما انّ منهم من يبنى المنادى المفرد على الفتح قال الراجز

يا رِيحَ من نحو الشمال هُبّى.[2]

القول الثانى انّ التاء بعد حرفها زيدت مقحمة وهٰذا مشكل لم يوضحه الّا ابو علىّ رحمه الله فقال انّما فتحوا التاء لأنّهم زادوها بين الحاء وبين حركتها فعلى قوله فتحة التاء هى فتحة الحاء وفتحة الحاء ينبغى ان تكون اتباعًا لفتحة التاء.

Siehe übrigens Sîbawaih I, S. 273, Z. 13; 288, Z. 1 und Jahn zu diesen Stellen.

V. 688. Der Halbvers von Ruʾba bei E auch Sîbawaih I, S. 217, 285; Ibn Jaʿîš S. 183; ʿAinî IV, S. 302; Ṣabbân III, S. 134; Ḫizâne I, S. 412:

„Durch uns, die Temîmiten, wird der Nebel entfernt."

V. 690. Sîbawaih I, § 232; Ibn Jaʿîš §§ 618—622.

---

[1] Var. فَتَى مُضَرْ. — [2] ʿAinî IV, S. 294; Ṣabbân III, S. 125.

V. 615. Ibn Ja'îś § 360.

V. 621. Der Vers von el-Marrâr el-Asadî oder nach Anderen von Mâlik bin Zurba el-Bâhilî bei Sîbawaih I, S. 81; Ibn Ja'îś S. 821; Ibn 'Akîl S. 210; 'Ainî III, S. 40 und 501; Ṣabbân II, S. 205; Ḫizâne III, S. 439; das letzte Hemistich im Mufaṣṣal S. 99: [طويل]

لقد عَلِمَتْ أُولَى المُغِيرَةِ أَنَّنِى كررتُ فلم أَنْكُلْ عن الضَّرْبِ مِسْمَعَا

„Die Vordersten der anstürmenden Reiter wissen fürwahr, dass ich zum Angriff immer wieder zurückgekehrt bin und nicht davon abgelassen habe, den Misma' zu schlagen."

V. 625—626. Diese Halbverse auch Sîbawaih I, S. 102; die beiden folgenden Hemistiche Sîbawaih II, S. 34; Ibn Ja'îś S. 515; Ḫizâne II, S. 354; der erste Vers Kâmil S. 269; Ǵauharî s. v. ترك:

تَرَاكِهَا من إِبِلٍ تَرَاكِهَا أَمَا تَرَى المَوْتَ[1] لَدَى أَوْرَاكِهَا
مَنَاعِهَا من إِبِلٍ مَنَاعِهَا أَمَا تَرَى المَوْتَ لَدَى أَرْبَاعِهَا

„Lass sie, die Kameelstuten, lass sie! Siehst du nicht den Tod an ihren Hüften? — Halte sie zurück, die Kameelstuten, halte sie zurück! Siehst du nicht den Tod bei ihren Lagern?

Vgl. Jahn zu den betreffenden Stellen.

V. 628. Ibn Ja'îś § 199.

V. 630. Der Halbvers bedeutet: „nimm es, Mutter; ich vermag nicht." Dazu Śerîśî: يريد به انّ دون انّى فى الشعر الاغراء بها فمن ذلك قول امرأة من العرب لامّها وقد امرتها بحمل مِشْرَبة فلم تطقها دونَكِها يا أُمّ لا أُطيقُها.

V. 631. Der Vers Ǵauharî s. v. ميح; Ibn Ja'îś S. 144; 'Ainî IV, S. 311; Ḫizâne III, S. 15; das erste Hemistich auch Muǵnî II, S. 242:

يا[2] أَيُّهَا المائِحُ دَلْوِى دونَكا إِنِّى رَأَيْتُ الناسَ يَحْمَدونَكا

„O du, der du in den Brunnen hinabgestiegen bist, nimm meinen Eimer; ich fand, dass die Leute dich lobten."

V. 633. Ibn el-Ḫabbâz: قيل لبعض العرب انّ فلانًا يطلبك فقال عليه رجلًا لَيْسَنى اى ليطلب رجلًا غيرى.

Vgl. Sîbawaih I, S. 106, Z. 5.

V. 636. عليك نفسك الفلاحا. Richtiger wäre عليك انت نفسك. Über die Construction des تأكيد vgl. Sibawaih a. a. O.

V. 650. Ibn el-Ḫabbâz: ذكر يحيى انّ اسم الله لا يحذف منه حرف النداء واحتجّ باشتباه النداء بغيره وفى هذا نظر لانّه اذا قيل الله اغفر لى علم انّه نداء وانّما الصواب ان يقال لمّا رأيناهم قد

---

[1] Ibn Ja'îś الخيل. — [2] Fehlt Muǵnî.

V. 548. Sîbawaih I, S. 391, 429; Mufaṣṣal S. 138; Ibn Ja'îš S. 1128, mit Erklärung 1130; 'Ainî II, S. 287; Ṣabbân I, S. 229; Ḫizâne III, 547: [بسيط]

فى فِتْيَةٍ كسُيوفِ الهِنْدِ قد عَلِمُوا   أَنْ هالِكٌ كُلُّ مَنْ يَحْفَى ويَنْتَعِلُ

„Unter Jünglingen, gleich indischen Schwertern, welche wissen, dass jeder Barfüssige und Beschuhte zu Grunde geht.“

V. 549—554. Über den Unterschied zwischen أَنَّ und إِنَّ vgl. Ibn Ja'îš §§ 518—522.

V. 564—565. Über die Formel لا أَبا لكَ vgl. Wright, Grammar3 II, § 39, Rem. a) und Sîbawaih § 176. — Der Vers von Sa'd bin Mâlik Ḥamâsa ed. Freytag 248; Ibn Ja'îš S. 502; Muġnî I, S. 227:

يا بُؤْسَ لِلْحَرْبِ التى   وَضَعَتْ أَراهِطَ فاسْتَراحوا [كامل]

„O Kriegsunglück, das Einigen Ruhe geschenkt hat, so dass sie ausruhen dürfen!“

V. 570. ستّة اوجه, nämlich mit Rücksicht auf die grammatische Analyse. Der Wortform nach giebt es nur fünf Möglichkeiten.

V. 579. Bemerkenswerth ist die Behandlung des Verbums كان als Masc.

V. 587. Ibn Ja'îš § 472; Ibn 'Aqîl, Comm. zu Vs. 490 der Alfîje.

V. 593. Vgl. Ibn 'Aqîl zu Vs. 493.

V. 602. Der Vers bei Sîbawaih I, S. 78; Ǵauharî s. v. وكف; 'Ainî I, S. 557; Ḫizâne II, S. 188, wo auch die vorangehenden Verse, und II, S. 483; III, S. 400, 473:

الحافِظو عَوْرَةَ العَشِيرَةِ لا   يَأْتِيهِم من وَرائِنا[1] نَطَفُ[2] [منسرح]

„[Wir sind es], die wir den schwachen Punkt des Stammes schützen, die Verderbtheit nicht beschleichen kann.“

Verfasser ist 'Amr bin Imru' el-Qais.

V. 614. Der Vers, dem شَنْباءُ أَنْيابًا entnommen ist, ist von Abû Zubeid und findet sich Sîbawaih I, S. 83; Mufaṣṣal S. 101; Ibn Ja'îš S. 840; 'Ainî III, S. 593; Ṣabbân III, S. 10:

هَيْفاءُ مُقْبِلَةً عَجْزاءُ مُدْبِرَةً   مَحْطوطَةٌ[3] جُدِلَتْ شَنْباءُ أَنْيابا [بسيط]

„Von dünnem Leibe vorn, von dickem Gesäss hinten, glatten Körpers, von schlankem Wuchs ist sie, schön von Zähnen.“

Das zweite Hemistich Sîbawaih I, a. a. O.; 'Ainî III, S. 617; Ṣabbân III, S. 11; Ḫizâne III, S. 480; das unmittelbar vorangehende Ḫizâne a. a. O.:

فذاكَ وَخْمٌ لا يُبالِى السَّبّا

„Der da ist ein Tölpel, der sich nicht um Schmähungen scheert, der da, dessen Thür geschlossen, dessen Hund bissig ist.“

Verfasser ist Ru'ba.

---

[1] Ǵauharî ورائهم. — [2] Var. وكف. — [3] Ṣabbân ممخوطة.

V. 527. Zu بها قد اتّصل bemerkt Ibn el-Ḫabbâz: ان اراد به اتّصال الاضمار فليس بجيّد لأنّ الحرف لا يضمر فيه وان اراد به انّه مقدّر الى جانبه، اى لا يتقدّم خبرها على اسمها فصواب.

V. 528. Über den Nominativ nach لات vgl. Sîbawaih I, S. 22, Z. 7; Ibn Ja'îš S. 134, Z. 10. — لا براح (für لا براحَ لى) ist folgendem Vers von Sa'd bin Mâlik el-Qaisî entnommen, Ḥamâsa ed. Freytag S. 250; Sîbawaih a. a. O.; Ǵauharî s. v. برح; Mufaṣṣal S. 12; Ibn Ja'îš S. 134; Muṛnî I, S. 249, II, S. 261; 'Ainî II, S. 150; Ṣabbân I, S. 204; Ḫizâne I, S. 223; II, S. 90:

مَنْ صَدَّ[1] عن نيرانِها فأَنا ابنُ قَيْسٍ لا بَراحُ [كامل]

„Wer auch vor seinem Feuer (dem des Krieges) zurückweichen mag, so bin ich doch der Sohn des Qais; für mich giebt es kein Aufgeben des Platzes."

V. 529. Über die sprüchwörtliche Redensart عسى الغُوَيْرُ أَبْؤُسًا „vielleicht bringt das Höhlchen Unglücksfälle", siehe Freytag II, S. 94; Sîbawaih I, S. 19, 427; Ibn Ja'îš S. 1019, Z. 24 u. f.

V. 530. Das Hemistich, dem ما كِدْتُ آئِبًا entnommen ist, findet sich bei Ibn Ja'îš S. 1021; Ṣabbân I, S. 207; der ganze Vers bei Ḥarîrî S. 318; Ibn 'Akil S. 85; 'Ainî II, S. 165; Ḫizâne III, S. 540 und IV, S. 90.

فأَبْتُ الى فَهْمٍ وما كِدْتُ[2] آئِبًا وكَمْ مِثْلِها فارَقْتُها وَهْيَ تَصْفِرُ [طويل]

„Ich kehrte zu den Fahm zurück; beinahe wäre ich aber nicht zurückgekehrt. Wie viele ihres gleichen habe ich verlassen, weil sie arm waren!"

Verfasser ist Ta'abbaṭa šarran.

V. 534. Das zweite Hemistich Sîbawaih I, S. 427; Ǵauharî s. v. كود und مصح, Mufaṣṣal S. 122, und nebst dem ihm unmittelbar Vorangehenden Ibn Ja'îš S. 1023; 'Ainî II, S. 215; Ḫizâne IV, S. 90:

رَبْعٌ عَفاهُ الدَهْرُ طُولًا فَانْمَحَى[3] قد كادَ من طُولِ البِلَى أَنْ يَمْصَحَا

„Eine Wohnstätte, welche die Dauer der Zeit verwischt hat, so dass sie vernichtet worden ist, welche nahe daran ist, in Folge der langen Dauer der Abnutzung spurlos zu verschwinden."

V. 542—543. Die hier angeführte Lesart وَإِنْ كُلًّا (Kor. XI, 113) mit Beibehaltung der Rection statt وإنّ كُلًّا ist die, der Ibn Keṯîr, Nâfi' und Abû Bekr folgen, Beiḍâwî. Siehe auch Sîbawaih I, S. 424, Z. 8 u. f. und Ibn Ja'îš § 525.

---

[1] Var. فَرَّ. — [2] Ḥarîrî ولم أَكُ statt وما كدت. — [3] Var. in der Ḫizâne: ربع عفاه الدهر دأبًا وامتحى und ربع عفا من بعد ما قد انمحى.

Von Ibn el-Habbâz wird dies folgendermassen erklärt: القول فيها انّ انا الاوّل مبتدأ وانت الاوّل مبتدأ ثان والالف واللام لأنا والضاربى لأنت فقد جرى اسم الفاعل صلة على الالف واللام التى هى لأنا فابرز ضميره وهو انت فانت مرتفع بضاربى وانا خبر عن الالف واللام وهى وما بعدها خبر عن انت الاوّل وهو وما بعده خبر عن انا الاوّل والعائد الى انا الاوّل انا الثانى والى انت الاوّل انت الثانى والياء فى ضاربى عائدة على الالف واللام وموضع انت الاوّل وما بعده رفع لأنّه خبر مبتدإ وموضع الالف واللام وما بعدهما رفع لأنّه خبر المبتدإ الثانى وانت فاعل ضاربى وانا خبر الالف واللام وتحتمل هذه المسئلة من التقليب ثلثة اوجه اعرضنا عنها خيفة الاطالة.

Vgl. übrigens Ḫizâne a. a. O.

V. 483. ان يعتمد, d. h. wenn das Mubtada' an eine Fragepartikel oder eine Negation angelehnt wird, wie أقائم اخوك oder ما ذاهب غلامك.

V. 486—487. Ibn Ja'iš S. 115, Z. 23 und S. 119, Z. 14.

V. 488—499. Vgl. Sîbawaih I, §§ 26—30, Ibn Ja'îš § 62, Ibn ʿAkîl S. 134 u. f.

V. 506. Der von E eingeschaltete Vers Sîbawaih I, S. 21; Ibn Ja'îš S. 499, 1001, 1018; Ḫizâne IV, S. 59:

„Wahrlich du sollst eine schnelle nächtliche Reise (zur Tränke) machen, so lange noch ein Junges unter ihnen ist."

Die Angeredete ist die Kameelin des Dichters.

V. 507. Die Voranstellung des خبر von ما دام vor dessen اسم wird von den anderen Grammatikern nicht verboten. Siehe besonders Ibn ʿAqîl zu Vs. 148 der Alfije.

V. 512. Der Vers, dem على كان المسوّمات *entnommen ist*, vollständig Mufaṣṣal S. 119; Ibn Ja'iš S. 1003; Ibn ʿAkil S. 77; ʿAinî II, S. 41; Ṣabbân I, S. 196; Ḫizâne IV, 33:

جِيادُ[1] بنى أَبى بَكْرٍ تَسامَى على كان المُسَوَّمَةِ العِرابِ [وافر]

„Die Edelsten der Banû Abî Bekr reiten auf gezeichneten arabischen Rossen."

V. 514. Ibn el-Ḥabbâz: قوله وبِتُّنا نَقْتَبِس خطأ لأنّ مقصوده تمثيل التامّة فيلتبس نقتبس بالخبر.

V. 522. Siehe Sîbawaih I, S. 25, Z. 18 u. f.

V. 524—526. Siehe Sîbawaih I, S. 23, Z. 15 u. f., bezw. S. 25, Z. 9 u. f.

---

[1] Var. سَراةُ.

Sîbawaih I, S. 263; Ǵauharî s. v. سطر; Ibn Ja'îš S. 164[1] und 394; Muġnî II, S. 46, das zweite Hemistich ebd. II, S. 107; ʿAinî IV, S. 116; Ḫizâne I, S. 325:

إِنّى وأَسْطارٍ سُطِرنَ سَطْرًا   لَقائِلٌ يا نَصْرُ نَصْرٌ[2] نَصْرًا [رجز]

„Fürwahr bei Zeilen, welche in Reih' und Glied geordnet sind, spreche ich: O Naṣr, Naṣr, Naṣr!"

Siehe übrigens Sîbawaih und Ibn Jaʿîš sowie Jahn § 146, Note 14. Das zweite Hemistich findet sich in folgendem Verse von el-Marrâr el-Asadî, Sîbawaih I, S. 77; Mufaṣṣal, S. 50; Ibn Jaʿîš S. 394; Ibn ʿAkîl S. 253; ʿAinî IV, S. 121; Ṣabbân III, S. 62; Ḫizâne II, S. 193:

أَنَا ابنُ التارِكِ البَكْرِيِّ بِشْرٍ   عليه الطَيْرُ تَرْقُبُهُ وُقوعا [وافر]

„Ich bin der Sohn dessen, der den Bekriten, den Biśr, in dem Zustand verlassen hat, dass die Vögel ihn beobachteten, um über ihn herzufallen."

V. 443. Šerîšî: ما لم يُفْصَلا يعنى ما لم يكن بعدهما جملة مستقلّة

V. 446. Über den Ausdruck إِنّها لإِبِلٌ أَمْ شاءٌ vgl. Lane, Lex. s. v. أم und Ibn Jaʿîš S. 1153.

V. 447. Richtiger wäre die sechste und die achte Form statt der dritten, wie Ibn el-Ḫabbâz mit Recht bemerkt.

V. 452. Der Vers Sîbawaih I, S. 344; Kâmil I, S. 451; Ibn Jaʿîš S. 399; ʿAinî IV, S. 163; Ḫizâne II, S. 338; das zweite Hemistich Ṣabbân III, S. 84: [بسيط]

فاليومَ قَرَّبْتَ تَهْجونا وتَشْتِمُنا   فَاذْهَبْ فَما بِكَ والأَيّامِ مِن عَجَبِ

„So hast du denn heut unternommen, uns zu verspotten und zu schmähen; so gehe denn hin; denn was ist an dir und diesen Tagen Wunderbares?"

V. 459. Dieser Vers auch Sîbawaih I, S. 66; ʿAinî IV, S. 199; Ṣabbân III, S. 96; Ḫizâne II, S. 373.

„Fürwahr mir liegt es bei Gott ob dich zu veranlassen, dass du huldigst, magst du widerwillig dazu getrieben werden oder gehorsam kommen."

V. 480. Das zweite Hemistich ist folgendem von irgend einem Grammatiker erfundenen Vers entnommen, Ḫizâne II, S. 527:

كَيْفَ يَخْفَى عَنْكَ ما حَلَّ بِنا   أَنَا أَنْتَ القاتِلى[3] أَأَنْتَ أَنا [رمل]

„Wie kann was uns betroffen hat dir verborgen sein? Was mich anbelangt, so bin ich ja der, den du tödtest."

---

[1] Statt des zweiten نصرُ ist نصرٌ zu lesen wie S. 394 geschrieben ist. — [2] Oder نصرًا oder نصرُ als بدل. — [3] Var. الضاربى.

dem Genitiv nach رُبَّ, noch von dem Genitiv nach حَتّى, كَ, مُذْ und مُنْذُ eine Aussage durch الذى oder ال gebildet werden. Aus der letzten Bedingung, ان تعيد للذى مضمره, ergiebt sich ferner, dass auch الرابط in زيدٌ ضربتُه und derartigen Ausdrücken ausgeschlossen ist. Wenn nämlich eine Aussage durch الذى, bezw. ال, von هُ in ضربتُه nach den obigen Regeln gebildet werden sollte, müsste das zurückbezügliche ه sich auf الذى beziehen und das als مبتدأ gesetzte زيد folglich seines عائد beraubt werden, was unstatthaft wäre. Siehe übrigens Ibn Ja'îš § 179 und Ibn 'Aqîl, Comm. zu den Vs. 717—725 der Alfîje.

V. 394. Neben الزُّبانَى im Sinne von Schere des Skorpions wird auch das vollständigere زُبانَى العَقْرَب citiert, Lane, Lex. s. v.

V. 395. نَسْرٌ oder النَّسْرُ, ein Götze der Himjariten, im Koran LXXI, 23 erwähnt. — Die Worte باعد أمّ العمرو sind folgendem Verse von Abû-n-Negm entnommen, Mufaṣṣal S. 8, Ibn Ja'îš S. 51:

باعَدَ أُمَّ العَمْرِو من أَسِيرِها   حُرّاسُ أَبْوابٍ على قُصورِها [رجز]

„Die Wächter der Pforten entfernten die Mutter des 'Amr von ihrem Gefangenen auf ihre Schwäche hin.“[1]

Nach Zamaḫšarî steht der Artikel hier لتعريف العهد, Mufaṣṣal a. a. O. Ibn Mâlik dagegen fasst den Artikel bei derartigen Eigennamen als pleonastisch und des Versmasses wegen stehend auf, Alfîje Vs. 107—108.

V. 405. Über die Schreibung des Wortes صلوة in der Annexion, vgl. de Sacy, Anthologie grammaticale, P. 115.

V. 407. Šerîšî: اى والحذف يطرأ على المضاف اليه مثل ما يطرأ على المضاف.

V. 413—414. Ibn el-Ḫabbâz: جملة ذلك خمسة اقسام الاوّل الحِلْية وهى كلّ صفة ظاهرة على الشىء مُدْرَكة بالبصر كقولك هٰذا ثوب أَزْرَق وعمامة طويلة ورجل أَعْوَر الثانى ما كان عِلاجًا كذاهب وشارِب ومعنى يُنْصِبُ يُتْعِبُ الثالث النسب كهاشمىّ وبصرىّ الرابع الغريزة كفَهِم وظريف الخامس الصناعة ككاتِب وخَتّام.

Vgl. übrigens Ibn Ja'îš § 140.

V. 425—427. النَّجْزِىّ für النَّجْزُوّ. — Vgl. Kor. XV, 30; XXXVIII, 73.

V. 432. Ibn el-Ḫabbâz: معنى القطع ان تعرب التابع غير اعراب المتبوع وهذا غير جائز فى التوكيد.

V. 437. Das erste Hemistich ist folgendem Verse von Ru'ba entnommen,

---

[1] Trumpp, S. 222.

2. Beide regieren das Objekt im Accusativ, wie كُسِىَ المَكْسُوّ فروًا كَسَوْتُ الكاسِيَةُ زيدٌ فروًا جبّةً, zunächst für جُبّةً.
3. Nur das Verbum nimmt die Construction mit ب an, wie كُسِىَ بالمَكْسُوّ فروًا جبّةٌ.
4. *Nur das Nomen Patientis nimmt die Construction mit* ب *an*, wie كُسِىَ المَكْسُوّ به فروٌ جبّةً.

V. 321. له nämlich للاستغراق.

V. 326. Über die hier erwähnten Namen siehe Lane und Ibn Ja'îš S. 39. Zu diesem Vers bemerkt übrigens Ibn el-Ḥabbâz, dass die Pferde sonst nicht zu dem نعم gezählt werden.

V. 327. Ibn el-Ḥabbâz: قول يحيى انّ محمّدًا مرتجل ظاهر البطلان لوجهين احدهما انّه اسم مفعول من التحميد ووضع الصفات على التنكير والثانى انّهم عرّفوه باللام واستعملوه نكرةً صريحةً.

V. 329. Über die Ortsnamen إِصْمِتْ und أَطْرِقَا siehe Ibn Ja'îš S. 34, Z. 23 u. folg.; Jacut I, S. 301 und 310.

V. 331. Über شَابَ قَرْنَاهَا und ذَرّى حَبًّا siehe Sîbawaih II, S. 59, Z. 18 u. f. und Ibn Ja'îš S. 31, Z. 24 u. f. — نمته نقلته والانبا الاخبار, Ibn el-Ḥabbâz.

V. 332. Der Vers auch Mufaṣṣal S. 5; Ibn Ja'îš S. 32; Muġnî II, S. 257; 'Ainî I, S. 388; IV, S. 370; Ḫizâne I, S. 130:

„Ich wurde benachrichtigt, dass über meine mütterlichen Oheime, die Banû Jezîd, laut geschrieen wird, weil sie tyrannisch sind.“

Da يَزِيدُ hier als Satz aufgefasst wird, so wird es nicht flectiert. Nach Ibn Ja'îš a. a. O. soll übrigens die richtige Form تَزِيدُ sein.

V. 340. انفرد nämlich عن حكم ما قبله.

V. 343. Sîbawaih I, S. 28, Z. 17 u. f.

V. 369. Dieser Vers von Sinân bin el-Faḥl Ḥamâsa ed. Freytag, S. 292; Ibn Ja'îš S. 464; Ḫizâne II, S. 511; Lane, Lex. s. v. ذو:

فإنّ الماءَ ماءُ أَبى وجَدّى   وبِئْرِى ذو حَفَرْتُ وذو طَوَيْتُ [وافر]

„Denn das Wasser ist das meines Vaters und meines Grossvaters, und es ist der Brunnen, den ich gegraben und eingefasst habe.“[1]

V. 374—375. Die Bedingung, dass das betreffende Verbum ein vollständig flectierbares sein soll, gilt überhaupt nur, wenn die Aussage durch ال gebildet wird. Wird dagegen الذى gebraucht, ist es gleichgültig, ob das Verbum ein vollständig flectierbares ist oder nicht, wie الذى ليس زيدٌ قائمًا für ليس قائمًا زيدٌ. Der zweiten, bezw. der dritten Bedingung zufolge kann dagegen z. B. weder von حال, تمييز und

---

[1] Ḫizâne البئر بئر.

ist folgendem Vers von Lebîd entlehnt, Lebîd, S. 121; Sîbawaih I, S. 156; Ǵauharî s. v. نغص; Ibn Ja'îš S. 241; 'Ainî III, S. 219; Ḫizâne I, S. 524:

فأرسلها[1] العراك ولم يذدها ولم يشفق على نغص الدخال [وافر]

„Dann trieb er sie gedrängt (alle auf einmal) zur Tränke ohne sie zurückzuhalten und ohne zu fürchten, dass die Tränkung unterbrochen werden möge.“

Nach Nöldeke, S. 37 ist übrigens العراك nicht als Ḥâl, sondern als ein Objekt des Zieles, „ins Gedränge“, aufzufassen.

V. 277. Das Temjîz darf nicht jedem beliebigen Verbum vorangehen. Nach *el-Mâzinî, el-Mubarrad* und *den Grammatikern der kufischen Schule* ist dies nur dann statthaft, wenn das Verbum ein flectierbares ist, z. B. نفسًا طابَ زيدٌ. Sîbawaih dagegen verbietet die Voranstellung des Temjîz vor sein Regens unter allen Umständen, Sîbawaih I, S. 85, Z. 19; Ibn Ja'îš S. 256, Z. 5 u. f.

V. 280. Da dieser Acc. immer ein مصدر قلبيّ sein muss, ist das Beispiel جئت زيدًا قتله mit Ibn el-Ḫabbâz durch irgend ein zu ergänzendes مضاف oder aber für fehlerhaft zu erklären.

V. 283—284. Dieser Vers von el-'Aǵǵâǵ Sîbawaih I, S. 155, Mufaṣṣal S. 27, Ibn Ja'îš S. 230, Ḫizâne I, S. 488: „Er (der wilde Stier) tummelt sich auf allen hohen Sandhaufen aus Furcht (vor dem Jäger oder den Löwen) und freudiger Ausgelassenheit und Schrecken vor den Schrecknissen der Ebenen.“

V. 299. Sîbawaih I, S. 329, Z. 14. Das Nähere bei Ibn Ja'îš, S. 269, Z. 2 u. f.

V. 316—317. نَشَأَةٌ, Pl. von نَاشِئٌ, Anfänger, fehlt in den mir zu Gebote stehenden Wörterbüchern. — Was solche Ausdrücke betrifft wie أُعْطِيَ بالمُعْطَى به أَلْفٌ مِائَةً, „der mit Tausend Beschenkte ward mit Hundert beschenkt“, كُسِيَ المَكْسُوُّ فَرْوًا جُبَّةً, „der in Pelz Gekleidete ward in Ǵubbe gekleidet“ und نُقِصَ المَوْزُونُ أَلْفًا حَبَّةً, „dem mit Tausend Bezahlten ward ein Körnchen genommen,“ sind nach Ibn el-Ḫabbâz vier Constructionen möglich:

1. Sowohl das Verbum als das Nomen patientis verbinden das im Passivum stehengebliebene Objekt durch die Präposition ب mit sich, wie أُعْطِيَ بالمُعْطَى به الفٌ مِائَةً, zunächst aus أَعْطَيْتُ بالمُعْطِى به زَيْدٌ الفًا مِائَةً entstanden.

---

[1] Var. فأوردها.

Ebenso erklärt Beiḍâwî den Acc. in نَاقَةَ ٱللّٰهِ (Kor. XCI, 13) als abhängig von dem im Sinne behaltenen Imp. ذَرُوا.

V. 217. Der Vers auch Sîbawaih I, S. 121, wo auch das folgende Hemistich angeführt wird, ʿAinî IV, S. 80; Ṣabbân III, S. 50. Verfasser ist ʿAbd vom Stamme ʿAbs.

„Die Schlangen haben mit seinem Fuss Frieden geschlossen, die Vipern und die langen Schlangen."

Die Accusative im zweiten Hemistich erklären Sîbawaih und Ibn el-Ḫabbâz als Objekte zu سالم, weil der Ausdruck سالَمَ الحَيّاتُ القَدَمَ in Folge der in der dritten Form der Verba mehr oder weniger deutlich hervortretenden Bedeutung der Gegenseitigkeit auch den Gedanken سالم القدمُ الحيّاتِ in sich schliesse. El-Farrâ' entgeht dieser Schwierigkeit dadurch, dass er الحيّاتِ liest und القدما als verkürzten Dual statt القدمان auffasst.

V. 219—220. Über die Auslassung der Präposition من bei اختار und استغفر und von ب bei امر vgl. Sîbawaih I, S. 12, Z. 12 u. f. und Ibn Jaʿîš, § 514.

V. 226. الغاء, Aufhebung der Rection sowohl der Form als dem Sinne nach, تعليق Aufhebung der Rection nur der Form nach, Ibn Jaʿîš S. 993.

V. 239. Zu الخَطَرَا bemerkt Ibn el-Ḫabbâz, dass es eine besondere Art des Gehens bezeichne, und dass er es nur hier gefunden habe. Von خطر فى مِشْيَتِهِ heisst das Maṣdar sonst bekanntlich خَطَران.

V. 242—244. Über die hier erwähnten Ausdrücke siehe Sîbawaih, I, S. 131 u. f. und Ibn Jaʿîš, S. 140, Z. 8 u. f.

V. 266. Das erste Hemistich bei Muġnî I, S. 91, II, S. 285; Ṣabbân I, S. 25, der ganze Vers bei Ğauharî s. v. وحش ʿAinî III, S. 163:

لِمَيَّةَ موحِشًا طَلَلُ   يَلوحُ كأنّه خِلَلُ [وافر]

„Der Majja gehören Ruinen im Zustand der Verödung an, die wie ein Gehäuse für Säbelscheiden aussehen."

Das erste Hemistich bei Sîbawaih I, S. 237 und Mufaṣṣal S. 28, das Ganze nach Šantamarî, Jahn § 130, Note 8:

لِعَزَّةَ موحِشًا طَلَلٌ قديمُ   يَلوحُ كأنّه خِلَلُ السُيوفِ

wozu Šantamarî bemerkt: اى تتبيّن تبيُّنَ الوشى فى خلل السيوف,

nach Ibn Jaʿîš S. 243 und Ḫizâne I, S. 532 dagegen:

لِعَزَّةَ موحِشًا طَلَلٌ قديمُ   عَفاهُ كُلُّ أَسْحَمَ مُسْتَديمِ

„alte Ruinen, die das ununterbrochene Regnen der schwarzen Wolken verwüstet hat."

Verfasser ist Kuṯaijir.

V. 269. Der von den Grammatikern häufig citierte Ausdruck ارسليها العِراكَ

ظاهران فهٰذا غير منصرف كتَغْلِبَ وباهِلَةَ فلا فرق بين ارادة الحيّ وبين ارادة القبيلة وضربٌ فيه التعريف وتأنيثه وتذكيره موقوفان على التأويل فهٰذا اذا ذكّر كقُرَيْش وثَقِيف.

Vgl. übrigens Jahn II, 2. Hälfte, S. 157, 3.

V. 190—192. Sîbawaih II, S. 22, Z. 15 u. f. Nach Sîbawaih a. a. O. ist عمان immer Fem., فلج immer Masc. Was واسط und دابق anbelangt, so werden sie gewöhnlich als Masc. angesehen und triptotisch flectiert, bisweilen aber in derselben Form als Fem. aufgefasst und demgemäss als Diptota behandelt. Vgl. auch Fleischer, II, S. 187.

V. 194. ما لم تكن في نيّة الاضافة, d. h. wenn nicht das Wort سورة als Nomen regens im Sinne behalten wird. Wenn man nämlich هود als Name der Sure ohne Ergänzung des Wortes سورة gebraucht, wird es diptotisch flectiert; wird dagegen سورة als Nomen regens subintelligiert, wird هود triptotisch flectiert, Sîbawaih II, S. 28. — هود Sur. 11, حم, Anfang der Suren 40—46, يس Sur. 36.

V. 200. Ibn el-Ḫabbâz: اصل الفعل التذكير وتذكيره جنسيّ لافادته المصدر وانّما تلحقه التاء للاسناد الى الفاعل المؤنّث فليست التاء لتأنيثه بل للدلالة على تأنيث الفاعل.

V. 211. Über die Accusative مَكَّةَ und الهِلالَ vgl. Ibn Ja'îš § 46.

V. 212. أَهْلَكَ وَاللَّيْلَ und شَأْنَكَ والحَجَّ Ibn Ja'îš, S. 193, Z. 23 u. f.

V. 213. كِلَيْهِما وتَمْرًا, Ibn Ja'îš, S. 194, Z. 24 u. f. — Das zweite Hemistich ist folgendem Verse entnommen, Sîbawaih I, S. 118; Durra S. 23; Ibn Ja'îš S. 193; Muġnî II, S. 300; 'Ainî IV, S. 113, 308; Ṣabbân III, S. 58; Ḫizâne I, S. 465:

فإيّاكَ[1] إيّاكَ المِراءَ فإنّه الى الشرّ دَعّاءٌ وللشرّ جالِبُ [طويل]

„Nimm dich vor Zweifelsucht in Acht! Denn sie ruft zum Bösen auf und verführt zum Bösen."

V. 214. Der koranische Ausdruck: إِنْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ (Kor. IV, 169) wird von den Grammatikern in verschiedener Weise erklärt. Nach el-Ḫalîl und Sîbawaih ist خَيْرًا Objekt eines aus dem Vorhergehenden zu ergänzenden وَأْتُوا, nach el-Kisâ'î Ḫabar eines ausgelassenen كان (انتهوا يكن الانتهاء خيرا لكم) und nach el-Farrâ' Ṣifa des ausgelassenen Maṣdar von انتهى (انتهوا انتهاءً خيرًا لكم), Sîbawaih, I, S. 120, Z. 7 und Ibn Ja'îš, S. 195, Z. 13 u. f. — وَراءَكَ أَوْسَعَ لكَ erklärt Ibn Ja'îš a. a. O. mit: خَلِّ هٰذا المكان الذى هو وراءك واْتِ مكانًا اوسعَ لك.

---

[1] Bei Sîbawaih اتّياك mit خَيْرٌ.

V. 151. Die in den Text aufgenommene Lesart وقُلْ wird von Ibn el-Ḫabbâz bestätigt, der im Comm. zu diesem Verse ausdrücklich auf die daraus nöthig werdende Verkürzung des langen â in ها und die Verwandlung des الف الوصل in الف القطع in dem folgenden Worte aufmerksam macht.

V. 161—162. Nach Anderen darf nur لا nach einem Schwure ausgelassen werden. Vgl. besonders Ibn Ja'îš, S. 1295, Z. 12, wo die Auslassung von ما ausdrücklich verboten wird.

V. 165. Ibn Mu'ṭî spricht hier dieselbe Ansicht über das Wesen des صَرْف aus, der auch Ibn Mâlik, Alfîje, Vs. 649 und die Ajrūmiyah, S. 23, Z. 1 u. 2 folgen, dass nämlich der صَرْف an und für sich nur die Anwendung der Nunation bezeichne. Anders Mufaṣṣal, S. 9, Z. 15 und Ibn Ja'îš, S. 68, Z. 8 u. 9. Vgl. Fleischer I, S. 307 u. f.

V. 170. خُذَّرُ, Name eines Brunnens bei Mekka, Jacut I, S. 530.

V. 185. Nach Ibn el-Ḫabbâz wird der Eigenname مِصْرُ von einigen Grammatikern für ein echtarabisches Wort gehalten und als Beweis für dessen vollständige Abwandlung Kor. II, 58 اِهْبِطُوا مِصْرًا angeführt. Von der Etymologie des Wortes abgesehen, ist jedoch hier zu bemerken, dass die Echtheit der Form مِصْرًا a. a. O. nicht unbestritten ist, und dass ferner das betreffende Wort ebensogut als Appellativum aufgefasst werden kann. Vgl. Sîbawaih II, S. 22, Z. 16 und Beiḍâwî zur Stelle.

V. 186. Diese Behauptung bedarf einer gewissen Einschränkung, insofern Wörter von den Formen فُعَالُ und مَفْعَلُ, wenn sie indeterminiert als distributive Zahlwörter stehen, unvollkommen abgewandelt werden, wenn sie aber determiniert als Eigennamen gebraucht werden, nach der Lehrweise der baṣrischen Grammatiker die vollkommene Abwandlung annehmen müssen, Ibn Ja'îš, S. 75, Z. 6 u. f. Was übrigens Wörter wie أَحْمَرُ anlangt, die als indeterminiert deshalb unvollkommen flectiert werden, weil sie Adjectiva sind und ausserdem eine Form haben, die sonst überwiegend dem Verbum zukommt, beruht die unvollkommene Abwandlung in determinierter Gebrauchsweise selbstverständlich lediglich darauf, dass sie in diesem Falle Eigennamen sind und zugleich eine dem Verbum zukommende Form haben.

V. 187. Von der Regel, dass zufällig indeterminiert gebrauchte Eigennamen die vollkommene Abwandlung annehmen, sind nach Sîbawaih die Eigennamen der Form أَحْمَرُ auszunehmen, während el-Aḫfaš behauptet, dass auch diesen die vollkommene Abwandlung zukomme, wenn sie indeterminiert stehen. Siehe Sîrâfî's Comm. bei Jahn § 286, Note 18 und Ibn Ja'îš, S. 83, Z. 19 u. f.

V. 188. Ibn el-Ḫabbâz: اسماء القبائل على ضربين ضرب فيه سببان

V. 129. Der Vers ist von Jezîd bin Umm el-Ḥakam eṯ-Ṯaqafî und findet sich bei Sîbawaih, I, S. 340; Kâmil I, S. 651; Ǵauharî s. v. هوا; Mufaṣṣal, S. 55; Ibn Ja'îś, S. 438; Ibn 'Akil, S. 184; 'Ainî III, S. 262; Ṣabbân, II, S. 153; Ḫizâne II, S. 430:

وَكَمْ مَوْطِنٍ[1] لَوْلَاىَ طِحْتَ كما هَوَى   بِأَجْرامه من قُلَّةِ[2] النِيقِ مُنْهَوِى [طويل]

„Und wenn ich nicht gewesen wäre, auf wie vielen Wahlstätten wärest du zu Grunde gegangen, wie das, was von der Spitze des Berges herabstürzt, mit seiner ganzen Masse fällt!"

V. 136. Dieses Hemistich von Ḥiṭâm el-Muǵâśi'î auch Sîbawaih I, S. 9, 172, II, S. 361; Ǵauharî s. v. ثفى; Ibn Ja'îś, S. 1100; Muǵnî I, S. 193; die nächst vorangehenden Verse Ḫizâne I, S. 367:

حَيِّ ديارَ[3] الحيِّ بين الشَهْبَيْنْ   وطلحة الدوم وقد تَعَفَّيْنْ
لم يَبْقَ من آيٍ بها يُحَلَّيْنْ   غيرُ حُطامٍ ورَمادٍ كَنْفَيْنْ
وغيرِ نُؤْيٍ وحِجاجَىْ نُؤْيَيْنْ   وغيرِ وَدٍّ جاذِلٍ او وَدَّيْنْ
وصالِياتٍ كَكَما يُؤَثْفَيْنْ

„Grüsse die Wohnstätten des Stammes zwischen الشهبان und طلحة الدوم! Die Wohnstätten sind verschwunden[4]; es sind keine Spuren von ihnen da ausser Holz und Asche an beiden Seiten, einem Graben und den Grabenrändern, ein oder zwei fest eingerammten Zeltpflöcken und Steinen, wie Kochsteine geschwärzt."

Vgl. übrigens Ḫizâne a. a. O. und Jahn an den betreffenden Stellen, insbesondere § 7 Note 27, wo ein ausführlicher Auszug aus Sîrâfî über das Wort يؤثفين mitgetheilt wird.

V. 144. Die Worte وقاتم الاعماق sind einem Verse von Ru'ba entnommen. Das erste Hemistich Mufaṣṣal, S. 154; Muǵnî II, S. 6; Ibn 'Akil S. 4 und 191; Ṣabbân I, S. 31; das zweite Lane, *Lex. s. v.* خفق, *das Ganze nach Sîrâfî bei Jahn I, 2. Hälfte, S.* 31; Ibn Ja'îś S. 1234, 'Ainî I, S. 38, Ḫizâne I, S. 38; IV, S. 201.

وقاتِمِ الأَعْماقِ خاوِى المُخْتَرَقْ   مُشْتَبِهِ الأَعْلامِ لَمّاعِ الخَفَقْ[5] [رجز]

„Gar manche Wüste giebt's mit dunklen Tiefen und ödem Durchgang, mit schwer zu unterscheidenden Wegzeichen und leise blinkenden Luftspiegelungen."

الخَفَق für الخَفْق des Versmasses wegen.

V. 149. Über diese Auslassung der Schwurpartikel vgl. Ibn Ja'îś § 655.

---

[1] Ǵauharî ومنزلة. — [2] Ibn 'Aqîl, 'Ainî, Uśmûnî قنّة. — [3] Ḫizâne دار. — [4] Subj. zu تعفّين und يحلّين ist ديار الحيّ. — [5] Var. mit التنوين الغالى: المُخْتَرَقْنْ — الخَفَقْنْ.

Anmerkungen.

V. 1. Das erste Hemistich in Bânat Su'âd, S. 91. — ابن عبد النور: so ist mit F zu schreiben. Wenn nämlich die Nunation in einem Eigennamen unmittelbar vor einem appositionell beigefügten ابن mit Verbindungsalif des Versmasses wegen beibehalten wird, ist auch das Alif des Wortes ابن beizubehalten, Ibn Ja'îš, S. 168, Z. 17. Diese Regel, gegen die allerdings häufig verstossen wird, vermisst man bei Nasif, S. 99.

V. 15. Ibn el-Ḫabbâz: الترديد هٰهنا غير مستقيم لانّ كلامه يؤذن بانّ الحاسد لا جاهل ولا عالم معاند ولو قال من جاهل يبين الحاسد به لكان جيّدًا.

V. 20. Die hier gegebene Definition soll nach Ibn el-Ḫabbâz der Muqaddime des Ibn Bâbaśâḏ entnommen sein. — شخص im Sinne von عين Concretum als Gegensatz zu معنى Abstractum.

V. 21. Dieser Vers ist nach Ibn el-Ḫabbâz einem Raǵaz-Gedicht von el-Ǵurǵâni mit Änderung der ursprünglichen Lesart وحدث in ومصدر entnommen.

V. 25. الامر والنهى d. i. لام الامر und لا النهى.

V. 42. Ibn el-Ḫabbâz: قوله ولفظ غير المتمكّن يعمّ يعنى به انّك اذا قلت غير متمكّن دخل فيه كلّ مبنىّ من اسم وفعل وحرف وعلّته انّ نقيض الاخصّ اعمّ من نقيض الاعمّ الا تراك اذا قلت هٰذا غير زيد عمّ الاناسى والحيوان والاجسام والاعراض.

V. 81. Über غَرَفات vgl. Sîbawaih II, S. 18, Z. 8 u. f.; Ibn Ja'îš, S. 54, Z. 15—19.

V. 85. Die Behauptung des Verfassers, dass in Wörtern wie جُمْل, هِنْد und دَعْد der mittlere Radical im Pl. Sanus Fem. sowohl ruhen als mit Vocal ausgesprochen werden könne, gilt bekanntlich nicht für دَعْد, dessen Pl. ja nur دَعَدات, nicht aber دَعْدات lautet. Vgl. Fleischer, I, S. 275.

V. 87. المعتلّ d. i. المعتلّ العين.

V. 114. او يقضينى nämlich حقّى. قضيتُه حقَّه, *I gave him his due fully*, Lane, Lex. s. v. قضى.

JACUT's Geographisches Wörterbuch. Hrsg. v. F. Wüstenfeld. I—VI. Leipzig 1866—73.

Sîbawaihi's Buch über die Grammatik übersetzt und erklärt von G. JAHN. Berlin 1894 ff.

The KÂMIL of el-Mubarrad ed. by W. Wright. Leipzig 1864—92.

Der Diwan des LEBÎD hrsg. v. Jûsuf Ḍijâ-ad-dîn al-Châlidî. Wien 1880.

Al-MUFAṢṢAL, opus de re grammatica arabicum auctore Abu'l-Ḳâsim Maḥmûd bin ʿOmar Zamaḫšario. Ed. J. P. Broch. Christianiæ 1879.

Ibn Hišâm, MURNÎ el-lebîb, Marginalausgabe zu Muṣṭafâ Muḥammed ʿArafa ed-Dasûqî, Ḥâšije ʿala metn Murnî el-lebîb. I—II. Kairo 1305.

Epistola critica NASIFI al-Iazigi Berytensis ad de Sacyum versione latina et adnotat. illustr. A. F. Mehren. Lipsiæ 1848.

TH. NÖLDEKE, Zur Grammatik des classischen Arabisch. Wien 1896.

Eṣ-ṢABBÂN, Ḥâšije ʿalâ šarḥ el-Ušmûnî ʿala Alfîjet Ibn Mâlik. I—IV. Kairo 1305.

Le livre de SÎBAWAIHI. Texte arabe publié par H. Derenbourg. I—II. Paris 1881—89.

E. TRUMPP, Beiträge zur Erklärung des Mufaṣṣal: Sitzungsber. der Kgl. bayer. Akad. der Wissensch. Philos.-philol. Cl. 1878.

MUḤAMMED BIN AḤMED EŚ-ŚERÎŚÎ; im Jahre 724 (1324) geschrieben, grösstentheils ohne Vocale. Am Anfang fehlt etwa ein Drittel, im Innern sind an mehreren Stellen kleinere Lücken vorhanden; ausserdem ist die richtige Reihenfolge der Verse durch falsche Bindung mehrfach in Unordnung gerathen. Beginnt mit dem Comm. zu Vs. 319; dann kommen die folgenden Verse und zwar in nachstehender Reihenfolge: Vs. 320—509, 511—516, 518—593, 598—602, 723—725, 739—740, 603—722, 741—745, 747—801, 726—738, 802—906, 909—1004, 1006—1015, 1017—1021.

Für die nähere Beschreibung der benutzten Handschriften wird auf die betreffenden Kataloge verwiesen. Über weitere Handschriften der Alfîje vgl. BROCKELMANN a. a. O.

VERZEICHNIS

der mit abgekürzten Titeln zitierten Schriften.

El-'AINÎ, Śarḥ eś-śawâhid el-kubrâ, Marginalausgabe zu Ḫizânet el-adab I—IV. Bulak 1299.

E. Trumpp, Einleitung in das Studium der arabischen Grammatiker. Die AJRŪMIYYAH des Muh'ammad bin Daûd. München 1876.

Ǵemâleddîni Ibn Hiśâmi commentarius in carmen Ka'bi ben Zoheir BÂNAT SU'ÂD appellatum. Ed. I. Guidi. Lipsiæ 1871.

Al-Ḥarîrî's DURRAT-al-Ǵawwâṣ. Hrsg. v. H. Thorbecke. Leipzig 1871.

H. L. FLEISCHER, Kleinere Schriften I—III. Leipzig 1885—88.

S. FRÆNKEL, Die aramäischen Fremdwörter im Arabischen. Leiden 1886.

Arabum proverbia, vocalibus instr., latine vert., comm. illustr. G. W. FREYTAG, I—III. Bonnæ 1838—43.

El-ǴAUHARÎ, Ṣaḥâḥ el-'arabîje. I—II. Bulak 1282.

Les séances de HARIRI avec un commentaire choisi par S. de Sacy. Paris 1822.

'Abd el-Qâdir bin 'Omar el-Baγdâdî, ḪIZÂNET el-adab. I—IV. Bulak 1299.

P. HORN, Grundriss der neupersischen Etymologie. Strassburg 1893.

Alfijjah carmen didacticum grammaticum auctore Ibn Mâlik et in Alfijjam commentarius, quem conscripsit IBN 'AḲIL. Ed. Fr. Dieterici. Lipsiæ 1851.

IBN ǴINNÎ de flexione libellus. Ed. G. Hoberg, Lipsiæ 1885.

IBN JA'ÎŚ Commentar zu Zamachśarî's Mufaṣṣal. Hrsg. v. G. Jahn. I—II. Leipzig 1882—86.

Bei der Herausgabe der Alfîje habe ich folgende Handschriften benutzt:

Aus der Bibliothek im Escorial:

1. No. 22 in Les manuscrits arabes de l'Escurial décrits par H. DERENBOURG I. Enthält den Commentar el-ṛurra el-maḥfîje des AḤMED BIN EL-ḤUSEIN BIN AḤMED EL-MAUṢILÎ, gewöhnlich IBN EL-ḪABBÂZ genannt. Geschrieben im Jahre 644 (1246/47), der Text der Alfîje vollständig vocalisiert. Diese Handschrift, die ich zu Grunde gelegt habe, wird im Folgenden mit A bezeichnet.

2. No. 23 ebendaselbst (= B), ebenfalls den Comm. des IBN EL-ḪABBÂZ enthaltend, im Jahre 698 (1298/99) geschrieben. Der Text ziemlich vollständig vocalisiert, diakritische Zeichen fehlen nicht selten.

3. No. 9 ebendaselbst (= D), den Comm. des ʿABD EL-ʿAZÎZ IBN ǦUMʿA EL-MAUṢILÎ enthaltend, im Jahre 703 (1303/4) geschrieben. Vocale fehlen durchgängig, häufig auch diakritische Zeichen.

4. No. 195, 3 ebendaselbst (= E), im Jahre 720 (1320/21) geschrieben, vocalisiert und vom Abschreiber genau mit seiner Vorlage verglichen. Einzelne Ausdrücke oder ganze Verse zur Verherrlichung des Propheten sind an mehreren Stellen gestrichen oder durch allerlei Albernheiten ersetzt. Vgl. die Vs. 2—6, 556, 592, 688, 707, 1021.

Aus der Königl. Bibliothek zu Berlin:

5. Cod. Wetzstein 276 (= C)[1], den Comm. des IBN EL-ḪABBÂZ enthaltend, im Jahre 665 (1266/67) geschrieben, fast vocallos, häufig auch ohne diakritische Zeichen.

6. Cod. Sprenger 1014 (= F), nach AHLWARDT[2] c. 900 (1494) geschrieben, vocalisiert. Enthält nur die Vs. 1—85, 136—491, 740—1018.

7. Cod. Manuscr. Orient. qu. 764 (= G)[3], einen Theil des ausführlichen Commentars des AḤMED BIN JÛSUF BIN MÂLIK EL-ṚARNÂṬÎ ER-RUʿEINÎ enthaltend, im Jahre 768 (1367) geschrieben, sehr spärlich vocalisiert. Enthält nur die Vs. 245—348.

Aus der Universitätsbibliothek zu Leiden:

8. Cod. Arab. 1911 (= H).[4] Enthält den Comm. des

---

[1] AHLWARDT, No. 6553. [2] No. 6552. [3] No. 6554.

[4] Cat. cod. arab. Bibl. Acad. Lugd. Bat. Ed. II auctoribus M. J. DE GOEJE et M. TH. HOUTSMA. Vol. I. No. 178.

EINLEITUNG.

ZEIN ED-DÎN[1] ABÛ-L-ḤUSEIN[2] JAḤJÂ BIN ʿABD EL-MUʿṬI[3] BIN ʿABD EN-NÛR EZ-ZAWÂWÎ EL-MAṚRIBÎ, gewöhnlich schlechthin IBN MUʿṬÎ genannt, wurde im Jahre 564 (1168/69) geboren. Unter der Leitung des Abû Mûsà el-Ǵazzûlî studierte er das Fiqh in Algier, widmete sich aber dann ausschliesslich der arabischen Sprachwissenschaft und wurde als ein sehr hervorragender Philologe angesehen, wenn auch seine schriftstellerische Thätigkeit nach den uns erhaltenen Erzeugnissen zu schliessen keine besonders rege gewesen zu sein scheint. Nach einem längeren Aufenthalt in Damaskus, wo er zahlreiche Schüler ausbildete, siedelte er der Aufforderung des Aijûbiden el-Melik el-Kâmil (615—35, 1218—38) folgend nach Fosṭâṭ über, wo er seitdem als Lehrer an der alten Moschee wirkte. Er starb in Kairo Ende Ḍû-l-qaʿda 628 (Sept. 1231).[4]

Während seines Aufenthalts zu Damaskus — laut eigner Angabe im Jahre 595 (1198/99)[5] — verfasste Ibn Muʿṭî das Werk, dem er seinen literarischen Ruf hauptsächlich verdankt, das grammatische Lehrgedicht el-Alfîje, mit vollem Titel ed-durra el-alfîje fî ʿilm el-ʿarabîje. Wie andere Werke ähnlichen Inhalts wurde auch dieses von den späteren Grammatikern in zahlreichen Commentaren[6] fleissig behandelt.

---

1 Oder MUḤJÎ ED-DÎN.

2 Oder ABÛ ZAKARÎJÂʾ.

3 Oder BIN MUʿṬÎ oder auch BIN MUʿṬ.

4 IBN ḪALLIKÂN's biogr. dict. transl. by M. G. DE SLANE, IV, S. 84; ḤÂǴǴÎ ḪALÎFA ed. FLÜGEL I, S. 414; C. BROCKELMANN, Gesch. d. arab. Litt. I, S. 302; ṢABBÂN, Ḥâšije, I, S. 18.

5 Vs. 1020 der Alfîje.

6 AHLWARDT, Verzeichn. d. arab. Hss. d. Kgl. Bibl. zu Berlin VI, No. 6553, 6554, 6555, zählt deren zehn auf.

einem ganz kurzen Besuch im Escorial mich darauf beschränken musste, lediglich den Text der Alfîje zu vergleichen. Was die Belegstellen aus den Dichtern betrifft, so ist zu bemerken, dass die Übersetzung der bei Sîbawaih vorkommenden Verse zum Theil dem „Buch über die Grammatik übs. u. erkl. von G. Jahn" entnommen ist.

Zum Schlusse sei es mir gestattet, meinen verbindlichsten Dank für die Liberalität auszusprechen, mit der mir das einschlägige handschriftliche Material der Königl. Bibliothek zu Berlin, der Königl. Bibliothek im Escorial und der Universitätsbibliothek zu Leiden zur Verfügung gestellt worden ist.

Lund, den 19. August 1899.

K. V. Zetterstéen.

VORWORT.

Als Vorbild der bekannten Alfîje des IBN MÂLIK dürfte das gleichnamige grammatische Raǵazgedicht seines älteren Zeitgenossen IBN MU'ṬÎ nicht ganz ohne Interesse sein, wenn auch nicht zu läugnen ist, dass der Versuch, die Hauptregeln der arabischen Grammatik in dem knappen Raum von rund tausend Versen darzustellen, dem IBN MÂLIK seinem in der Einleitung[1] ausgesprochenen Wunsch gemäss viel besser gelungen ist als seinem Vorgänger. Von der Alfîje des Letzteren ist meines Wissens bisher nichts veröffentlicht worden ausser den etwa ein Fünftel des Ganzen enthaltenden Auszügen, die ich in arabischem Text und schwedischer Übersetzung nebst einigen Auszügen aus dem Commentar des IBN EL-ḪABBÂZ in meiner Dissertation „Ur Jaḥjâ bin 'Abd-el-mu'ṭî ez-Zawâwî's dikt ed-durra el-alfîje fî 'ilm el-'arabîje" Leipzig 1895 nach den Berliner Handschriften herausgegeben habe. Im Folgenden wird nun die ganze Alfîje nach den Handschriften von Berlin, Escorial und Leiden mitgetheilt. Was die dabei von mir befolgten Grundsätze anbelangt, so habe ich mich selbstverständlich bestrebt, den handschriftlichen Text genau wiederzugeben und bin nur in Betreff der Vocalisation davon abgewichen, insofern ich mich nicht gescheut habe, den Text nur theilweise zu vocalisieren, obgleich einige der von mir benutzten Handschriften die in einem derartigen Werke ziemlich überflüssige volle Vocalisation bieten, während in den anderen die Vocale fast gänzlich fehlen. Von den Commentatoren habe ich fast nur den IBN EL-ḪABBÂZ zu Rathe gezogen, und zwar mit ausschliesslicher Benutzung des Berliner Manuscriptes, da ich bei

[1] Vs. 5 der Alfîje.

DIE

ALFÎJE DES IBN MU TÎ

NACH DEN HANDSCHRIFTEN

VON

BERLIN, ESCORIAL UND LEIDEN

HERAUSGEGEBEN

VON

DR. K. V. ZETTERSTÉEN

PRIVATDOZENTEN AN DER UNIVERSITÄT LUND



LEIPZIG

J. C. HINRICHS'SCHE BUCHHANDLUNG

1900